ERIN HUNTER

EXPLORATORII

Începutul aventurii

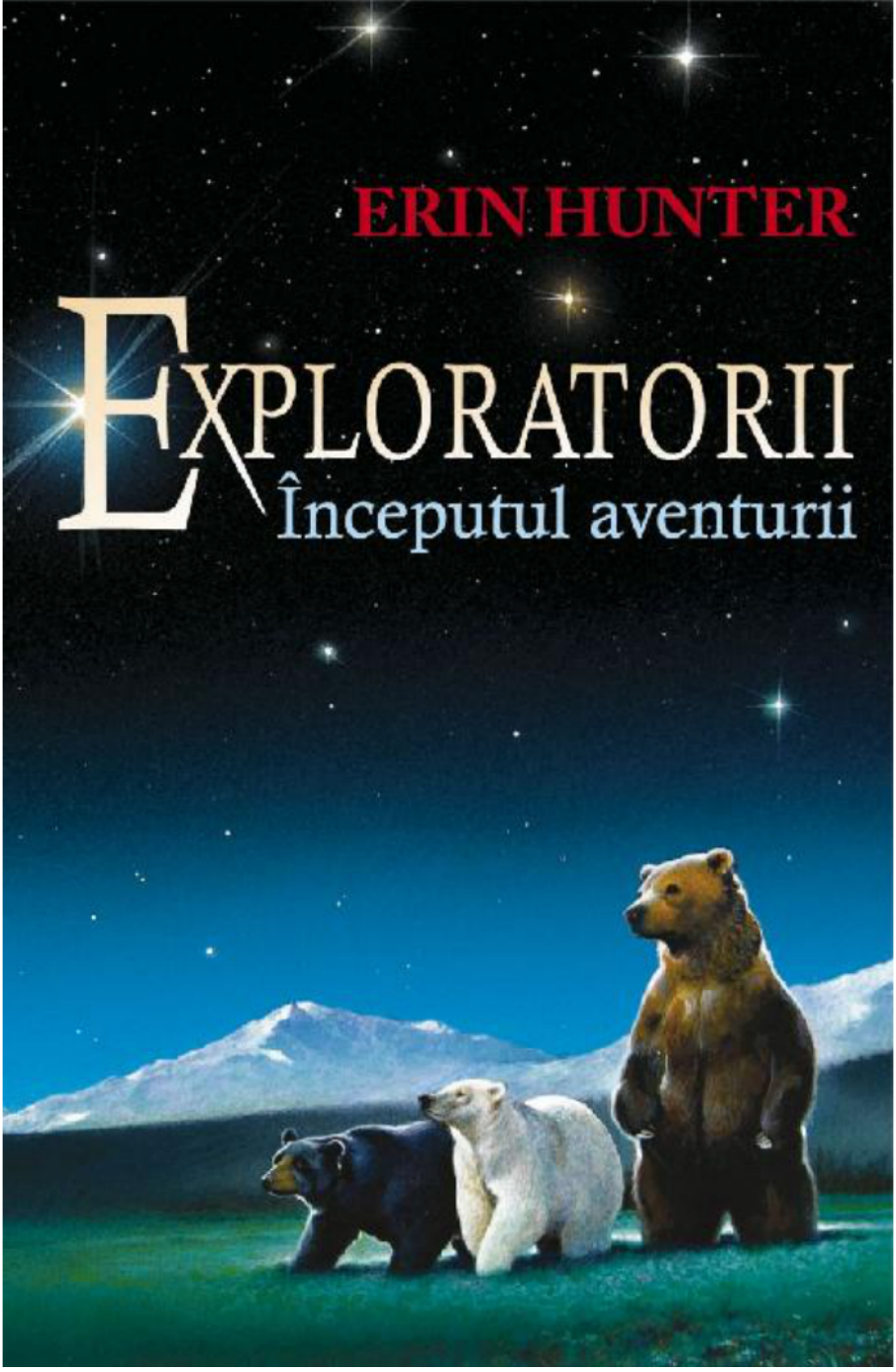

Erin Hunter

Exploratorii

Începutul aventurii

Cartea I

Traducere limba engleză de
Mariana Piroteală

GALAXIA COPIILOR
2015

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

SEEKERS. THE QUEST BEGINS
Erin Hunter
Copyright © 2008 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited. All rights reserved.
Cover art © by Wayne McLoughlin

EXPLORATORII. ÎNCEPUTUL AVENTURII
Erin Hunter
Copyright © 2015 Editura Galaxia Copiilor

ISBN ePub: 978-606-8578-77-4
ISBN PDF: 978-606-8578-78-1
ISBN Print: 978-606-8434-06-3

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura Galaxia Copiilor
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Îi mulțumesc în mod deosebit lui Tui Sutherland

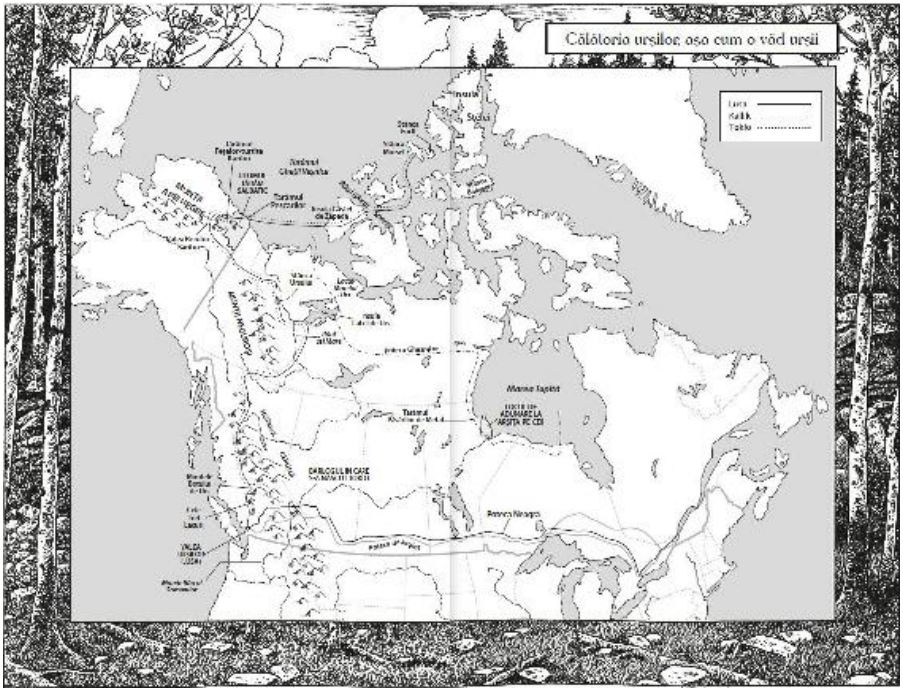
Călătoria ursilor, așa cum o văd ursii

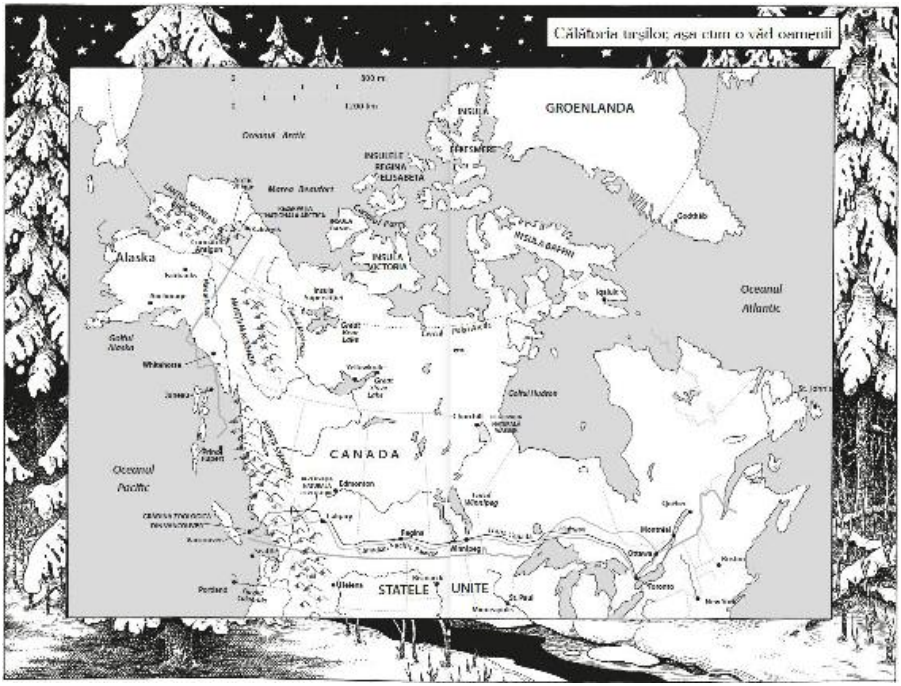
Călătoria ținutului așa cum o văd oamenii
GROENLANDA
Oceanul Arctic
INSULELE REGINA ELISABETA
INSULA VICTORIA
Alaska
Oceanul Atlantic
CANADA
Oceanul Pacific
STATELE UNITE

CAPITOLUL 1

Kallik

— Cu foarte mult timp în urmă, înainte ca urșii să umble pe pământ, o mare de gheață s-a spart în bucățele, împrăștiindu-și așchiile pe tot cuprinsul cerului întunecat. În fiecare dintre așchiile astea de gheață se află spiritul unui urs și, dacă ești cuminte, curajoasă și puternică, într-o bună zi, spiritul tău o să li se alăture.

Kallik stătea sprijinită de unul dintre picioarele mamei ei, ascultând povestea pe care o auzise de atâtea ori. Alături, fratele ei, Taqqiq, s-a întins, lovind cu lăbuțele în pereții de zăpadă ai bârlogului. Întotdeauna devenea agitat când vremea urâtă îi ținea prizonieri în bârlog.

— Dacă priviți cu atenție cerul, a zis mai departe mama lui Kallik, o să vedeți că stelele formează un desen care aduce cu Marea Ursoaică, Silaluk. Aleargă neobosită în jurul Stelei Căii.

— De ce aleargă ? a întrerupt-o Kallik.

Știa răspunsul, dar mereu punea întrebarea asta când povestirea ajungea în punctul acesta.

— Pentru că este cer-de-zăpadă, iar ea e la vânătoare. Vânează foci și delfini albi cu ghearele ei iuți și puternice. Este cea mai mare vânătoare de pe gheață.

Lui Kallik îi plăcea să audă despre forța lui Silaluk.

— Dar pe urmă gheața se topește, a spus Nisa în șoaptă. Și nu mai poate să vâneze. I se face din ce în ce mai foame, dar nu poate să se odihnească nicio clipă, pentru că pe urmele ei sunt trei vânători : Măcăleandrul, Pițigoiul și Gaița Cenușie. O aleargă

vreme de multe luni cerești, până se sfârșesc zilele călduroase și arșița-pe-cer. Când căldura începe să părăsească pământul, o prind. Se strâng în jurul ei, o împung cu sulița și-i dau lovitura fatală. Sângele din inima Marii Ursoaice se împrăștie pe pământ și, unde cad stropi de sânge, frunzele din copaci se fac galbene și roșii. Un pic de sânge cade și pe pieptul Măcăleandrului, și de aceea are el pieptul roșu.

— Și Marea Ursoaică moare ? a întrebat Taqqiq cu glas pierit.

— Da, a răspuns Nisa, și Kallik s-a cutremurat.

De fiecare dată când auzea povestea, simțea un fior de spaimă.

— Dar apoi vine din nou cerul-de-zăpadă și aduce iarăși gheață. Silaluk renaște, iar vânătoarea pe gheață începe din nou, anotimp după anotimp.

Kallik s-a ghemuit lângă blana albă și moale a mamei. Pereții bârlogului se aplecau în jurul lor, într-o boltă, formând un adăpost din zăpadă pe care Kallik abia îl zărea în întuneric, deși era foarte îngust. Afară, un vânt necruțător mătura gheața, iar aerul înghețat se strecura prin tunelul de la intrarea în bârlog. Kallik se bucura că nu trebuie să stea afară în noaptea aceea.

În bârlog, ea și fratele ei erau la căldură și în siguranță. Kallik se întreba dacă Silaluk avusese vreodată o mamă și un frate sau un bârlog în care să se poată ascunde de vijelii. Dacă Marea Ursoaică ar fi avut o familie care să îi poarte de grijă, poate că nu ar fi trebuit să fugă de vânători. Kallik știa că mama ei o s-o ocrotească de toate primejdiile până când o să fie suficient de mare, de puternică și de inteligentă ca să se apere singură.

Taqqiq a lovit-o pe Kallik peste bot cu labele lui mari și pufoase.

— Lui Kallik îi e frică, a tachinat-o el, iar ochii îi scânteiau în întuneric.

— Ba nu ! a protestat Kallik.

— Crede c-o să vină și după ea măcălendrii și gaițele cenușii, a spus Taqqiq amuzat.

— Ba nu ! a mârâit Kallik și și-a înfipt ghearele în zăpadă. Nu de-aia mi-e frică !

— Ha ! Deci recunoști că ți-e frică ! Știam eu !

Nisa a împuns-o delicat pe Kallik cu botul.

— De ce ți-e frică, micuțo ? Ai auzit de multe ori legenda

Marii Ursoaice.

— Așa e, a spus Kallik. Doar că... asta îmi amintește că în curând o să se sfârșească cerul-de-zăpadă și că zăpada și gheața o să se topească. Și după aia n-o să mai putem să vânăm și o să ne fie foame tot timpul. Nu-i așa ? Nu asta se întâmplă în timpul arșiței-pe-cer ?

Mama lui Kallik a oftat, iar umerii uriași i s-au prăvălit pe sub blana albă ca zăpada.

— Oh, steluța mea ! N-am vrut să te îngrijorez, a șoptit ea, lipindu-și botul negru de al lui Kallik. Tu încă n-ai apucat o arșiță-pe-cer, Kallik. Nu e chiar așa de îngrozitoare pe cât pare. O să găsim noi o cale să supraviețuim, chiar dacă asta înseamnă să mâncăm o vreme numai iarbă și fructe de pădure.

— Ce sunt alea fructe de pădure și iarbă ? a întrebat Kallik.

Taqqiq și-a încrețit botul.

— Sunt la fel de gustoase ca focile ?

— Nu, dar o să vă ajute să supraviețuiți, și ăsta e lucrul cel mai important, a spus Nisa. O să vi le arăt când ajungem pe uscat.

A tăcut. Vreme de câteva bătăi de inimă, Kallik nu a auzit decât vaierul slab al vântului care izbea în pereții de zăpadă.

S-a lipit mai tare de Nisa, bucurându-se de căldură.

— Ești tristă ? a șoptit mama ei, atingând-o iar cu botul. Nu-ți fie frică, a zis ea cu vehemență. Nu uita povestea Marii Ursoaice. Orice-ar fi, gheața se întoarce întotdeauna. Și toți urșii se adună pe malul mării să o întâmpine. Silaluk se pune mereu pe picioare. E o supraviețuitoare, la fel ca noi.

— Pe mine nimic nu mă doboară ! s-a împăunat Taqqiq, zbârlindu-și blana. O să mă lupt cu morsele ! O să traversez oceanul înot ! O să mă lupt cu toți urșii albi care ne ies în cale !

— Sunt convinsă, dragul meu. Dar ce-ar fi ca mai întâi să te duci la culcare ? a sugerat Nisa.

În timp ce Taqqiq se învârtea în cerc, bătătorind zăpada și făcându-se comod, Kallik și-a sprijinit boticul pe spatele mamei ei și a închis ochii. Nisa avea dreptate ; nu avea de ce să îi fie frică. Cât timp era cu familia ei, avea să fie întotdeauna în siguranță și la căldură, exact ca în bârlogul lor.

Kallik s-a trezit într-o liniște stranie. O lumină slabă se strecura prin pereți, aruncând umbre albastre și roz-pal peste blana mamei și a fratelui ei, care dormeau. La început a crezut că

are zăpadă în urechi, dar și-a scuturat capul și, când a auzit-o pe Nisa mormăind în somn, și-a dat seama că e liniște pentru că, în sfârșit, vijelia se oprise.

— Hei, a făcut ea. împungându-și fratele cu boticul. Hei, Taqqiq, trezește-te ! S-a oprit vijelia !

Taqqiq a ridicat capul cu un aer nedumerit. Avea blănița turtită pe partea pe care dormise, ceea ce îi dădea un aer caraghios.

Kallik a izbucnit în râs.

— Haide, focă leneșă și grasă ! Hai afară la joacă !

— Bine, bine... a spus Taqqiq, ridicându-se greoi.

— Nu fără să vă supraveghez eu, a mormăit mama lor, cu ochii încă închiși.

Kallik a tresărit. Credea că Nisa doarme.

— Nu ne ducem departe, a promis Kallik. O să stăm pe lângă bârlog. Te rog, putem să mergem afară ?

Nisa a pufnit, iar blana de pe spate i s-a zbârlit de parcă ar fi trecut adierea vântului peste ea.

— Hai să ieșim cu toții, a propus ea. S-a proptit în labele uriașe și s-a răsucit cu grijă în spațiul înghesuit, adunându-și puii lângă ea.

Pe urmă a pornit prin tunelul de la intrare, adulmecând grijulie și dând la o parte zăpada pe care o adunase vijelia.

Kallik vedea că mama ei este crispată.

— Nu știu de ce e așa de grijulie, i-a șoptit fratelui ei. Nu sunt ursii polari animalele cele mai mari și mai înfricoșătoare de pe gheață ? Nimic n-ar îndrăzni să ne atace !

— În afară de un urs polar și mai mare, creier de focă ! i-a răspuns Taqqiq. Poate n-ai observat ce mică ești.

Kallik s-a zburlit.

— Poate că nu sunt la fel de mare ca tine, a mârâit ea, dar sunt la fel de fioroasă !

— Hai să vedem ! a provocat-o Taqqiq chiar când mama lor ieșea, în sfârșit, din tunel.

A luat-o la fugă după ea, alunecând prin gura tunelului, și a aterizat afară, în zăpadă, de-abia ținându-se pe labe.

Kallik a luat-o la goană după el. Un bulgăre de zăpadă i-a căzut pe bot chiar când ieșea din tunel, și s-a scuturat cu putere ca să își curețe blana. Aerul proaspăt și rece îi gâdila nările, aducând cu sine un miros de pește, de gheață și de nori

îndepărtați. Kallik simțea că se trezise de-a binelea. Pe gheață îi era ursit să trăiască, nu îngropată sub pământ. A lovit cu laba într-un morman de zăpadă, iar Taqqiq s-a ferit cu un scheunat.

A fugărit-o în cerc până când Kallik s-a scufundat în zăpada proaspătă, smulgând bulgări cu ghearele lungi și înghițind omătul scânteietor. Nisa stătea și îi privea, pufnind din când în când și adulmecând îngrijorată aerul.

— Vin după tine, a mârâit Taqqiq, ghemuindu-se la pământ. Sunt o morsă fioroasă și înot spre tine prin apă ca să te înhaț !

Înainta prin zăpadă, dând din labe. Kallik s-a pregătit să sară, dar, până să apuce să facă vreo mișcare, el deja se năpustise asupra ei. S-au rostogolit amândoi prin zăpadă, chiuind de încântare, până când Kallik a reușit să se elibereze.

— Ha ! a strigat ea.

— Oaaa ! a urlat Taqqiq. Acuma morsa e supărată rău !

Și-a afundat labele în zăpadă, aruncându-i mamei lor în față o ploaie de gheață albă.

— Hei ! a mârâit Nisa și l-a lovit ușor pe Taqqiq cu laba ei uriașă, trântindu-l la pământ. Gata cu joaca ! E timpul să căutăm ceva de mâncare.

— Ura, ura ! a strigat Kallik, țopăind printre labele mamei.

Nu mai mâncaseră încă de dinainte de vijelie, cu două răsărituri de soare în urmă, iar burtica ei chiorăia mai tare decât urletul de morsă al lui Taqqiq.

Soarele era ascuns de nori cenușii, care deveneau tot mai deși în timp ce ursii străbăteau gheața, învăluind totul în rotocoale de ceață. Singurul sunet pe care îl auzea Kallik era scârțâitul zăpezii sub labele lor. La un moment dat i s-a părut că aude strigătul unei păsări pe cer, dar, când a ridicat capul, nu a văzut nimic în afară de o pâclă deasă.

— De ce e așa de înnorat ? s-a plâns Taqqiq și s-a oprit să se frece la ochi cu labele.

— Ceața e bună, a spus Nisa, lipindu-și botul de gheață. Ne ascunde când suntem la vânătoare, ca să nu ne vadă prada când ne apropiem.

— Mie-mi place să văd pe unde merg, a stăruit Taqqiq. Nu-mi place să merg printre nori. Totul e cețos și ud...

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Kallik, trăgând în piept aerul greu, umezit de ceață.

— Poți să mergi pe spatele meu, i-a spus Nisa fiului ei, împungându-l cu botul.

Cu un chiot de încântare, Taqqiq a pornit să se cațăre pe blana ei albă ca zăpada. S-a tolănit pe spatele mamei, cu mult deasupra lui Kallik, și au pornit din nou la drum.

Lui Kallik îi plăcea să descopere mirosul tăios și răcoros al gheții dincolo de cel dens și apos al cetii. Îi plăcea izul acela slab, care amintea de oceane, de pește, de sare și de nisip și care se insinua printre mirosuri, făcând-o pe Kallik să se gândească la ce ar putea să se afle dincolo de gheață. Și-a ridicat privirea spre mama ei : și ea adulmeca aerul, cu botul în vânt. Kallik știa că mama ei nu doar se bucură de mirosurile revigorante ale gheții, ci le și cercetează, în căutarea unui indiciu care să îi ducă la mâncare.

— Ar trebui să faceți și voi asta, a spus Nisa. Încercați să găsiți orice miros care se deosebește de mirosul gheții și al zăpezii.

Taqqiq nu a făcut decât să se ghemuiască și mai mult în blana ei, dar Kallik a încercat să își imite mama, rotindu-și capul și adulmecând. Trebuia să învețe tot ce se putea de la Nisa, ca să poată să își poarte și singură de grijă. Bine măcar că mai era mult până la arșița-pe-cer și până la următorul cer-de-zăpadă.

— Unii urși pot să meargă pe urma unui miros chiar și pe o distanță de multe lungimi cerești, a spus Nisa. Până la hotarul cerului, apoi până la următorul hotar și tot așa.

Kallik ar fi vrut să știe și ea să facă asta. Poate că, într-o bună zi, avea să reușească.

Nisa a ridicat capul și a iuțit pasul. Taqqiq și-a afundat ghearele în blana ei, ca să nu cadă. Curând, Kallik a văzut încotro se îndreaptă Nisa : spre o gaură din gheață. Știa ce înseamnă asta. Foci !

Nisa și-a apropiat botul de gheață și a adulmecat marginea ochiului de apă. Kallik se ținea pe lângă ea, adulmecând oriunde adulmeca și mama ei. Era sigură că simte un miros slab de focă. Trebuie să fi fost gura de aerisire pe unde avea să apară foca să respire, înainte de a se ascunde din nou în apa de sub gheață.

— Focile sunt așa de proaste ! a spus Taqqiq, cocoțat pe spatele Nisei. Dacă nu pot să respire sub apă, de ce trăiesc acolo ? De ce nu trăiesc pe pământ, ca urșii polari ?

— Poate pentru că le-ar fi mult mai simplu urșilor polari să

le vâneze și să le mănânce, nu ? și-a dat Kallik cu părerea.

— Șșt ! Concentrați-vă, a spus Nisa. Simțiți miros de focă ?

— Așa cred, a zis Kallik.

Era un miros de blană și de grăsime, mai greu decât cel de pește ; îi lăsa gura apă.

— Bine, a spus Nisa, ghemuindu-se lângă ochiul de apă. Taqqiq, dă-te jos și întinde-te lângă sora ta.

Taqqiq a ascultat-o, lăsându-se să alunece de pe spatele ei și ducându-se lângă Kallik.

— Să faceți liniște, i-a instruit Nisa. Nu vă mișcați și nu scoateți niciun sunet !

Kallik și Taqqiq s-au supus. Mai fuseseră la vânătoare de câteva ori, așa că știau ce să facă. Prima oară, Taqqiq se plictisise și începuse să caște și să se foiască. Nisa îl plesnise și îl certase, explicându-i că, dacă face gălăgie, o să sperie prima focă pe care o vedeau de zile bune. Între timp, puii învățaseră să aștepte aproape la fel de nemișcați ca mama lor.

Kallik stătea cu ochii pe copcă ; avea urechile ciulite și simțea fiecare schimbare din aer. Un vânt slab împrăștia troiene de zăpadă pe gheață, iar ceața continua să se învârtejească împrejurul celor trei urși, făcând-o pe Kallik să-și simtă blana udă și grea.

După o vreme, a început să își piardă răbdarea. Nu știa cum de suportă mama ei să stea așa de mult timp fără să facă nimic, cu ochii țintă la copcă, ca nu cumva să piardă momentul în care foca scoate capul din apă. Răcoarea gheții începea să i se strecoare lui Kallik prin blana groasă. Trebuia să facă un efort să nu se înfioare, pentru că altfel ar fi trimis vibrații prin gheață, care ar fi putut să îi dea de știre focii că este pândită.

Se uita cu luare-aminte la gheața din jurul copcii. Apa întunecoasă de la suprafață clipocea lângă marginea gheții. I se părea ciudat când se gândea că aceeași apă întunecoasă se află la numai o lungime de bot sub labele ei, de partea cealaltă a gheții groase. Stratul de gheață părea foarte dur și rezistent, de parcă ar fi fost infinit de adânc...

Umbre și forme ciudate păreau să danseze în apă, formând bule și vârtejuri. În mod straniu, gheața era albă de la distanță, dar aproape limpede dacă o priveai de aproape, și plină de desene. Mai că ai fi zis că în ea trăiesc nu știu ce viețuitoare. De pildă, chiar sub labele ei din față se afla o bulă mare și

întunecoasă, ce se mișca încet dintr-o parte în cealaltă. Kallik s-a uitat lung la ea, întrebându-se dacă nu o fi spiritul unui urs alb rămas prizonier sub gheață, unul care nu reușise să ajungă până la stelele de pe cer.

Taqqiq s-a aplecat să studieze și el bula.

— Știi ce zice mama, a șoptit el. Formele de sub gheață sunt urși morți. Te privesc... chiar... acum.

— Nu mi-e frică, a spus Kallik cu vehemență. Sunt prinși în gheață, nu ? Așa că nu pot să vină să-mi facă rău.

— Ba dacă se topește gheața, pot, a zis Taqqiq, încercând să pară amenințător.

— Liniște, a mârâit Nisa, cu ochii încă ațintiți asupra găurii din gheață.

Taqqiq a amuțit din nou, odihnindu-și capul pe labe. Pleoapele i s-au lăsat ușor și curând a adormit.

Și lui Kallik îi era somn, dar voia să stea trează să vadă foca ieșind. Și nu voia să adoarmă așa de aproape de spiritul care se mișca sub picioarele ei. Și-a încordat toți mușchii, luptându-se să nu se lase furată de somn.

Deodată s-a auzit un pleoscăit și Kallik a văzut un cap cenușiu și lucios străpungând suprafața apei. Abia a avut timp să observe petele negre de pe blana animalului înainte ca Nisa să se lanseze cu capul înainte în gaură. Cu o mișcare rapidă, ursoaica mamă a înhățat foca și a scos-o din apă, pe gheață. Foca s-a zvârcolit și s-a zbătut o clipă, dar gheara uriașă a ursoaicei a răpus-o dintr-o singură lovitură.

Kallik nu se putea închipui așa de rapidă încât să prindă o focă înainte ca prada să dispară înapoi sub gheață.

Nisa a sfâșiat foca și le-a adus mulțumiri spiritelor gheții. Puii s-au adunat în jurul ei să se hrănească. Kallik a tras adânc în piept mirosul cărnii proaspăt sacrificate, al grăsimii delicioase și al pieii ațoase. De-abia când și-a înfipt dinții în pradă și a smuls o halcă de carne și-a dat seama cât de înfometată fusese.

Deodată, Nisa a ridicat capul, cu blana zburlită pe spinare. Kallik s-a încordat și a adulmecat aerul. Un uriaș urs polar ieșea din ceață și venea greoi spre ei. Din loc în loc, blana lui gălbuie era acoperită de țurțuri, iar labele lui mari erau cât capul lui Kallik. Venea drept spre focă, fornăind și mormăind.

Taqqiq s-a zburlit, dar Nisa l-a împins înapoi cu laba.

— Stați lângă mine, i-a avertizat ea. Hai să plecăm.

S-a întors și a rupt-o la fugă, împingându-și puii înainte. Kallik a țâșnit cât de repede a putut, cu inima bubuindu-i în piept. Dacă ursul ăla nu se mulțumea cu foca ? Dacă după aceea venea după ea ? În timp ce urcau în fugă un povârniș, Kallik a aruncat o privire în urmă și a văzut că ursul nu se ține după ei, ci rămăsese aplecat deasupra focii moarte, înfruptându-se din leș.

— Nu e drept ! a strigat ea. Era foca noastră !

— Știu, a spus Nisa cu un oftat.

Ursoaica mamă a încetinit, obosită de atâta alergat.

— De ce să ne ia ursul ăla leneș mâncarea pe care ai prins-o tu ? a stăruit Kallik.

— Ursul ăla trebuie și el să mănânce, la fel ca noi, a spus Nisa. Când focile se găsesc greu, trebuie să te obișnuiești să te lupți pentru fiecare gustare. Nu puteți să aveți încredere în niciun alt urs, puii mei. De-aia trebuie să stăm împreună, pentru că numai noi o să avem grijă unii de alții.

Kallik și Taqqiq s-au uitat unul la altul. Kallik știa că ar face orice ca să aibă grijă de mama și de fratele ei. Nu prea mai văzuse alți urși, dar cei pe care îi văzuse erau mari, fioroși și înspăimântători, la fel ca cel care le furase foca. Poate că ursilor polari nu le era scris să aibă prieteni. Poate că gheața nu le îngăduia așa ceva.

— Dacă stăm împreună, o să ne fie bine, a promis Nisa. Găsești hrană dacă știi unde să cauți și dacă ai destulă răbdare s-o prinzi. Așa că nu vă bateți capul cu asta. O să am eu grijă de voi până o să fiți suficient de puternici să vânați și singuri.

A întors capul spre stânga.

— Simțiți ?

Kallik a adulmecat. Chiar simțea ceva ! Dar nu era o focă, ci altceva. Ceva cu un miros puternic de pește, dar nu tocmai pește. Nu recunoștea mirosul.

— Ce crezi că e ? l-a întrebat pe Taqqiq.

Taqqiq stătea ghemuit de parcă ar fi vânat ceva și, la întrebarea surorii lui, a făcut un salt în față, prinzând un fulg de nea care plutea încetișor în aer. Kallik și-a ridicat privirea și a văzut că începuse din nou să ningă. Fratele ei alerga vesel după fulgi. Nu părea să fi încercat vreo clipă să prindă mirosul pe care îl simțea mama lui.

— Taqqiq, fii atent, l-a certat Kallik. Într-o bună zi, și tu o să trebuiască să vânezi singur.

— Bine, șefa, a spus Taqqiq, smucindu-și capul dintr-o parte în alta și încercând să prindă mirosul.

— Haideți repede, a spus Nisa. Aveți grijă să nu faceți prea mult zgomot.

Au pornit tiptil pe gheață după mama lor. Mirosul nu părea să se îndepărteze.

— Stă pe loc ? a întrebat Kallik. Asta înseamnă că nu știe că venim ?

— Unul dintre felurile în care poți să-ți păcălești prada este să-ți ascunzi mirosul, a spus Nisa. O să vă arăt cum se face. Urmați-mă.

I-a dus la un canal cu apă și l-au traversat înot unul după altul.

— Câh, acum am blana udă, s-a plâns Taqqiq, scuturându-se când a ieșit din apă.

— Da, dar așa ar trebui să-i fie mai greu să simtă că venim, a spus Nisa.

— Și nici ursul ăla mare și bătrân n-o să poată să ne ia urma, nu ? a întrebat Kallik.

— Așa sper, a spus Nisa, lipindu-se cu botul de al lui Kallik.

Pe când se apropiau, mirosul de pește devenea tot mai puternic, iar Kallik îl simțea amestecându-se cu miros de sare și de sânge și cu izul oceanului din depărtare. Curând, a văzut o siluetă întunecoasă întinsă pe gheață. La început, judecând după înotătoarele întinse, a crezut că ar putea fi o focă uriașă, dar apoi și-a dat seama că e de fapt leșul unei balene. Leșul avea urme de mușcături și de gheare, și din el lipseau hălci mari de carne. De jur-împrejur, zăpada era murdară de sânge.

— E o balenă cenușie, a explicat Nisa. Trebuie s-o fi omorât un alt urs și s-o fi târât pe gheață.

Kallik privea uluită leșul. Trebuie să fi fost un urs foarte puternic dacă reușise să răpună un animal așa de mare și să îl tragă afară din apă. Chiar și cu acele bucăți lipsă, încă mai era destul pentru ei trei. Înfometată, și-a întins botul și a smuls o halcă de carne.

Nisa a împuns-o, făcând-o să dea drumul cărnii.

— Nu uita să le aduci mulțumire spiritelor gheții, i-a spus mama cu delicatețe. Niciodată nu trebuie să uitați că faceți parte dintr-o lume mai mare.

Și-a plecat capul și și-a lipit botul de gheață.

— Vă mulțumim, spirite ale gheții, că ne îndrumați spre mâncare, a îngânat ea.

Kallik și-a imitat mama, șoptind aceleași cuvinte, iar Taqqiq le-a urmat și el exemplul. Apoi, mormăind fericiți, au început să mănânce.

Ceața se risipise când s-a lăsat noaptea, iar stelele scânteiau cu putere pe cerul senin. Kallik stătea întinsă pe gheață, iar burta plină îi dădea o senzație de căldură. Lângă ea erau mama și fratele ei. Nicio pală de vânt nu le atingea blana ; era una dintre rarele dăți în care vântul amuțea, iar marea de sub gheață era tăcută.

— Mamă, a spus Kallik, te rog, mai spune-mi de spiritele de sub gheață !

Taqqiq a râs ușor, dar Nisa a arborat o mină gravă.

— Când moare un urs polar, spiritul lui se scufundă sub gheață, tot mai jos, până când nu mai vezi decât o umbră, a spus ea. Dar nu trebuie să te temi de spirite, steluța mea. Ele sunt acolo ca să te călăuzească. Dacă ești cuminte, o să aibă mereu grijă de tine și o să te ajute să găsești mâncare și adăpost.

— Îmi place mai mult să ai tu grijă de mine, a spus Kallik cu un frison.

— Și eu o să am grijă de tine, a promis mama ei.

— Și petele de gheață de pe cer ? a întrebat Kallik, arătând cu botul în sus. Nu sunt și ele spiritele ursilor ?

— Când se topește gheața, spiritele ursilor se îndreaptă spre cer, pe vânturile-de-zăpadă, ușoare ca niște fulgi de nea, și acolo se preschimbă în stele, a explicat Nisa. Și spiritele de pe cer veghează asupra ta, dar de mai departe.

— Și steaua de acolo ? a întrebat Taqqiq. Cea care e foarte luminoasă ? Am văzut-o o dată chiar și în timpul zilei. Celelalte stele se mișcă, dar asta, niciodată.

— Aia e Steaua Căii, a spus Nisa.

— De ce i se spune Steaua Căii ? a întrebat-o Taqqiq.

— Pentru că, dacă o urmezi, o să te ducă spre un tărâm îndepărtat, unde gheața nu se topește niciodată, a spus Nisa solemn.

— Niciodată ? a întrebat Kallik cu gura căscată. Adică acolo nu e arșiță-pe-cer ? Și putem să vânăm tot timpul ?

— Nu e arșiță-pe-cer, nu se topește gheața, nu trebuie să

mănânci fructe de pădure și nici să trăiești pe pământ, a spus Nisa. Spiritele urșilor dănțuiesc de bucurie pe cer, în mii de culori.

— De ce nu mergem și noi acolo ? a întrebat Taqqiq. Dacă e așa de minunat...

Kallik a încuviințat din cap. Simțea furnicături în labe, îi venea să o ia la fugă și să nu se oprească decât când ajungea pe tărâmul acela minunat, unde aveau să fie în siguranță pentru totdeauna.

— E departe, a mormăit Nisa. Prea departe ca să putem noi să ajungem acolo.

Scruta depărtările cu ochii ei negri, în care se răsfrângeau scânteierile argintii ale lunii.

— Dar poate că într-o bună zi o să trebuiască să facem și călătoria asta.

— Chiar așa ? Când ? a întrebat Kallik, dar mama ei și-a odihnit capul pe labe și a amuțit.

Era limpede că nu vrea să mai răspundă și la alte întrebări. Kallik s-a făcut ghem lângă mama ei și a privit gheața cum scânteiază în lumina lunii până când a adormit. În vis, spiritele urșilor se ridicau de sub ghețuri și începeau să dănțuiască, ușori ca neaua, străbătând peisajul înghețat.

A doua zi de dimineață, pe Kallik a trezit-o un scârțâit ciudat. Părea căscatul zgomotos al unui urs sau urletul vântului peste gheață, dar nu se simțea nicio adiere, iar zgomotul venea de la gheață, nu din cer. Mama ei era deja trează și se rotea în jurul lor, cu botul în aer.

Kallik s-a ridicat în picioare și s-a scuturat. Își simțea blana grea de la umezeală ; aerul era jilav și apăsător, nu răcoros și proaspăt, cum fusese peste noapte. S-a întors spre fratele ei, care stătea alături, întins pe gheață și încă dormind, după câte se părea. L-a împuns cu botul.

— Te atacă o morsă ! a urlat Taqqiq, repezindu-se la ea și răsturnând-o.

Nisa s-a răsucit cu un mârâit, dar s-a oprit, văzând că puii ei doar se joacă.

— Liniște ! i-a certat ea. Taqqiq, nu te mai purta ca o gâscă sălbatică ! Nu-i vreme de joacă. Trebuie să pornim la drum.

Cu aceste cuvinte, a plecat de lângă ei, fără să privească

înapoi. Kallik și Taqqiq s-au grăbit să o prindă din urmă. Mohoreala Nisei o neliniștea pe Kallik. De ce îi certa că se joacă, când cu o zi în urmă îi lăsase să facă tumbe în zăpadă și să se distreze ?

Pe când străbăteau gheața, scârțâitul s-a pornit iar. Nisa s-a oprit și a întors capul să asculte. Scrâșnetul gheții de sub labele lor părea din ce în ce mai puternic. Kallik își dădea seama că mama ei recunoaște zgomotul și că nu e un semn bun.

Deodată s-a auzit un pârâit puternic și un vâjâit groaznic, ca de vortex, iar Kallik a simțit gheața zguduindu-se sub ea. A fost azvârlită în sus și a alunecat pe gheața care nu mai era netedă, ci se povârnea abrupt spre apa întunecoasă. Cu un țipăt de groază, Kallik a încercat să se agațe de gheață, dar ghearele îi alunecau pe suprafața lucioasă.

O labă uriașă a apucat-o și a tras-o înapoi pe uscat. Nisa o îndepărta de crăpătura din gheață, unde valurile loveau hămesite, parcă cerând ofrandă.

— Pfiu ! a strigat Taqqiq. Gheața s-a crăpat pur și simplu în două ! Kallik, am crezut c-o să te înghită marea și că n-o să te mai vedem niciodată !

Nisa a șuierat iritată. Kallik s-a uitat printre picioarele mamei și a văzut că gheața din fața lor se spărsese în două bucăți mari, care se îndepărtau, duse de ape.

— Deja ? a mormăit Nisa. Dar abia dacă am apucat ceva timp pe gheață ! Cum să supraviețuim pe pământ dacă n-am apucat să vânăm destul ?

Mergea de-a lungul marginii zimțate a gheții, mârâind la valurile care i se loveau de labe.

— Mamă ? a scâncit Kallik. Ce se întâmplă ? E... e arșița-pe-cer ?

— E prea devreme pentru arșița-pe-cer, a spus Nisa. Dar, cu fiecare anotimp care trece, gheața se topește tot mai devreme. Avem din ce în ce mai puțin timp să vânăm, a pufnit ea mânioasă. N-o să mai rezistăm mult așa.

— Și ce facem ? a întrebat Kallik. Ce-o să se întâmple cu noi dacă gheața se topește prea devreme ?

Nisa a mârâit doar, plimbându-se pe marginea gheții.

— Oare ar trebui să mergem pe uscat ? a întrebat Taqqiq. Nu asta trebuie să facem când se topește gheața ?

— Nu, a spus Nisa, ridicând botul. Trebuie să vânăm în

continuare, altfel n-o să supraviețuim în lungile luni de foamete din timpul arșiței-pe-cer.

— Dar... a dat Kallik să spună, privind apa învolburată și gheața spartă din fața lor.

Dacă se topea toată gheața înainte să apuce ei să ajungă pe uscat ?

— Trebuie să continuăm, a insistat Nisa. Încă nu putem să ne ducem pe uscat, altfel o să murim cu toții.

A pornit mai departe pe gheață, iar Taqqiq a urmat-o. Kallik s-a oprit o clipă pe marginea zimțată. Apa întunecoasă îi uda labele. Se uita la bucata spartă de gheață care plutea în fața ei. Cât ar fi avut de mers până la uscat ? Era oare destulă gheață ca să poată ajunge acolo ? Și dacă nu era... ce avea să se aleagă de ei ?

CAPITOLUL 2

Lusa

— Iar ea e Lusa, cel mai mic urs negru pe care-l avem, de-abia a împlinit cinci luni. S-a născut aici, în grădina zoologică. De fapt, urșii negri sunt de mai multe culori, de pildă, de culoarea scorțișoarei sau a cenușii, dar numele Lusei înseamnă „negru“ în dialectul choctaw și, dacă priviți cu atenție, n-o să vedeți nicio altă culoare în blana ei. Aici sunt părinții ei, Ashia și King. Toți urșii din America de Nord suferă de pe urma schimbărilor care se produc în mediul lor natural. În general, urșii negri se descurcă mai bine decât urșii polari sau urșii grizzly, dar tot a trebuit să salvăm câțiva dintre ei când au dat de bucluc. De exemplu, pe King l-am găsit rătăcind pe la lizieră. Ar fi murit de foame dacă nu-l aduceam aici. Lusa nu știe deloc cum e în sălbăticie și se simte în siguranță în prezența oamenilor, așa că îi e mai bine aici, cu noi, în grădina zoologică.

Stâncile golașe și întinderile înverzite din Valea Urșilor erau presărate cu petice de zăpadă, dar în aer se simțea mirosul vremii-frunzelor, iar câteva brânduțe își ițiseră deja căpșorul mov. Lusa stătea pe picioarele din spate, cu urechile îndreptate spre grupul de fețe-turtite de pe povârniș. Câțiva pui de fețe-turtite stăteau sprijiniți de balustradă, o arătau cu degetul și sporovăiau. Parcă erau niște păsări. Nu înțelegea mare parte din ce spunea ghidul grădinii zoologice, dar știa cum o cheamă în limba fețelor-turtite. Îngrijitorii o strigau Lusa când îi aduceau de mâncare, așa că își dădea seama când ghizii le vorbeau despre ea vizitatorilor fețe-turtite. Vântul aducea până la ea ceva din

mirosul lor ciudat, cald, ca de lapte, acoperit de alte miresme, mai tăioase, aproape florale. Vocile lor ascuțite îi dădeau dureri de urechi, dar îi plăcea să îi audă râzând.

S-a lăsat din nou în patru labe și a pornit spre partea din Vale în care creșteau trei copaci înalți lângă un buștean care nu putrezea niciodată. Lusa o numea Pădurea. S-a ridicat iar pe picioarele din spate și a început să dea din labele din față, de parcă s-ar fi luptat cu un fluture, pentru a atrage atenția fețelor-turtite. Când a fost sigură că o privesc, a sărit pe buștean, a alergat de-a lungul lui și a sărit pe toate labele la capătul celălalt.

După cum sperase, fețele-turtite au scos un pufnet scurt, care însemna că sunt încântate, iar ghidul s-a aplecat peste balustradă ca să îi dea fructe. Ca să ajungă la pară, Lusa a trebuit să se ridice pe labele din spate și să se întindă cât era ea de lungă.

— Ce face acum Lusa seamănă cu ce-ar face urșii ca ea în sălbăticie : se întind spre coroana copacilor ca să culeagă fructe, nuci, mure și miere, a spus ghidul.

Lusa a prins fructul cu labele și a mușcat din el. Deodată, a simțit o labă pe umăr. Știa după mărime că nu e unul dintre urșii mai mari, așa că avea șanse să își apere para. Și-a prins bine fructul și, forăind, s-a întors cu fața spre Yogi, celălalt pui de urs din Vale.

Yogi se născuse în urmă cu un anotimp, dar nu acolo. Uneori vorbea despre o altă grădină zoologică, unde trăia mama lui, dar nu și-o amintea bine. Era aproape la fel de negru ca Lusa, dar avea o pată albă pe piept.

Yogi a scos un pufnet și s-a ridicat pe labele din spate ; era mai înalt decât ea.

— Lusa, împarte cu mine ! i-a cerut el. Dă-mi și mie !

— Nu, a spus ea. E al meu !

Și-a îndesat fructul în gură și a luat-o la goană prin țarc. Fețele-turtite de deasupra sporovăiau între ele și chicoteau, uitându-se cum o fugărește Yogi.

Lusa a urcat pe Munții din spatele Văii. Își ținea mai bine echilibrul decât Yogi pe cei patru bolovani mari. Yogi se cățăra după ea, fornăind și mârâind. Cu un pufnet jucăuș, Lusa a sărit de pe ultimul bolovan și a căzut exact peste tatăl ei, King, care moțăia la soare.

— Ce e ? a mormăit tatăl ei.

Yogi a sărit și el de pe stâncă, după Lusa, și l-a lovit și el pe

King, ceea ce l-a făcut pe uriașul urs negru să se ridice de jos cu un urlet.

— Plecați ! a strigat el, lovindu-i. Valea !

Yogi a fugit la Gardul de la capătul celălalt al Văii. De partea cealaltă a Gardului, Lusa îl vedea pe bătrânul grizzly rostogolindu-se pe spate și mormăind. Sufocându-se de atâta râs, Lusa l-a urmat pe Yogi.

— Ce ți se pare așa de amuzant ? a întrebat Yogi, cu blana zburlită de frică. Ai un tată atât de înspăimântător !

— E doar un ghem mare de blană. Mai mult latră decât mușcă.

— N-ai de unde să știi asta, a spus Yogi. Nu te-a mușcat... încă !

— N-ar face-o niciodată ! a protestat Lusa. S-a speriat doar, atâta tot. Știi că e un pic surd. Probabil că nu ne-a auzit venind.

Era încântată să vadă că Yogi uitase de fruct. S-a așezat și a mâncat ce mai rămăsese din el, lingându-și zeama de pe labe cu limba lungă.

— N-am să-l mai bat la cap, a spus Yogi. O să stau aici și-o să mă uit la urșii polari prin Gard.

Lusa se bucura că urșii din Vale sunt separați prin plasele reci și gri ale Gardurilor. Îi plăcea să stea cu alți urși negri, dar se temea un pic de urșii grizzly mari și bruni și de uriașii urși polari. Erau cu mult mai mari decât ea, iar uneori, noaptea, urletele lor asurzitoare nu o lăsau să doarmă.

— Mi se pare o idee bună.

Lusa s-a întors și a văzut-o pe mama ei, Ashia, venind greoi spre ei.

— Ar trebui să învățați să nu-l deranjați pe King, mai ales când se odihnește.

— Nu-l deranjam, a protestat Lusa.

— Feriți-vă din calea lui dacă nu vreți să dați de belea, i-a certat Ashia.

— Nu vreau să mă uit la urșii polari, i-a spus Lusa lui Yogi. Sunt plictisitori. Hai să ne ascundem în Peșteri.

Au pornit sprinten spre fundul Văii, unde un colț de piatră albă stătea spânzurat deasupra unui pământ stâncos, umbrindu-l. Lusa și Yogi s-au îngrămădit la umbră, încercând să-și ferească labele de soare. S-au ghemuit cât de bine s-au priceput și au rămas acolo liniștiți.

— Șșș, a șoptit Lusa. Umblă un grizzly prin pădure.

— Vine după noi, a șoptit Yogi. O să ne alerge cu ghearele lui uriașe, încovoiate.

— Dar dacă stăm nemișcați, n-o să știe că suntem aici, a șoptit Lusa.

— Cine se mișcă primul pierde, a lansat Yogi provocarea.

— Bine, a spus Lusa, așezându-se cu botul pe labe. O să câștig.

Au tăcut. Lusa și-a forțat fiecare mușchi din corp să stea complet nemișcat. Simțea vântul gâdilând-o pe la urechi și pe la bot. Simțea mirosul fiecărui urs din porțiunea ei din Vale : King moțăia la soare, Ashia adulmeca pe lângă zid în căutarea a ceva ce scăpaseră fețele-turtite, iar Stella se scărpina, frecându-se de unul dintre copaci.

În următoarea îngrăditurâ, unul dintre uriașii urși polari se învârtea întruna în cerc, de la o grămadă de bolovani la alta. Lusa îl văzuse făcând așa ore în șir. Urșii polari erau și mai puțin prietenoși decât urșii grizzly, care trăiau singuri și nu spuneau prea multe. Lusa nu le știa numele. Urșii polari stăteau pe insula lor de piatră cenușie sau în apa răcoroasă, ignorând cu desăvârșire urșii din alte îngrădituri. Însă pe Lusa nu o deranja ; erau aproape de trei ori cât mama ei și uneori i se părea că ar fi foarte fericiți să o înfulece la cină în locul hălcilor de carne pe care pe primeau de la fețele-turtite peste zid.

Începea să o mănânce nasul. Tot gândindu-se la urșii polari, uitase de provocare și a dat să se scarpine.

— Ha ! a strigat Yogi și a sărit în picioare. Te-ai mișcat. Am câștigat !

— Oh, a făcut Lusa dezamăgită. Oricum, nu contează. Dacă m-ar zări vreun grizzly, m-aș cățăra pur și simplu într-un copac. Pot să mă cațăr mult mai bine decât oricare urs brun bătrân !

— Hai să-i zicem Stellei să ne spună iar povestea Copacului Urs, a propus Yogi.

Cei doi pui au pornit țopăind spre Stella. Era mai mare decât ei, dar mai tânără decât King și știa o sumedenie de povești grozave despre urșii din sălbăticie, deși ea nu trăise niciodată acolo. Venise de la o altă grădină zoologică, unde urșii îi spuseseră multe lucruri despre viața de dincolo de Garduri. Avea blana brun-roșcată, nu neagră-închis, ca Lusa și Yogi.

— Stella, Stella ! au strigat puii.

— Spune-ne povestea ursului care s-a preschimbat în cel mai înalt copac din pădure, a implorat-o Yogi.

— Te rog, a adăugat Lusa.

Ursoaica mai mare a pufnit și s-a așezat în fund, ridicându-și în aer labele din față și botul, adulmecând parcă vântul.

— Simțiți mirosul pădurii ? a șoptit Stella.

Puii au ridicat și ei botul și au tras aer adânc în piept. Lusa s-a simțit deodată copleșită de un milion de arome. Simțea mirosul tuturor fețelor-turtite care se înghesuiau în grădina zoologică. Simțea mirosul delicios al mâncării fețelor-turtite și pe cel înțepător, aproape floral, pe care îl răspândeau blănurile lor în culori aprinse. Simțea, totodată, mirosul multor animale necunoscute. Deși nu le întâlnise niciodată, știa că sunt vii după felul în care li se schimba mirosul pe când se mișcau pe lângă bârlogurile lor. Se întreba cum arată și dacă or fi prietenoase sau fioroase. Și simțea un miros proaspăt de verdeață, dar nu știa dacă vine de la pădurea la care se referea Stella.

— Poate, a spus Yogi. Simt ceva.

— După tine, ar putea fi orice, l-a tachinat Lusa.

— Cu multă vreme în urmă, a spus Stella, fără să îi ia în seamă, tot tărâmul ăsta era acoperit de pădure, iar urșii umblau liberi pe oriunde pofteau.

— Și ce s-a întâmplat cu pădurea ? a întrebat Lusa. Unde a dispărut ?

— Păi au venit fețele-turtite și au schimbat înfățișarea locului, a zis Stella, dar încă mai există pădure, undeva departe, cam pe unde a fost găsit King.

— Spune-ne despre pădure, i-a cerut Yogi. Cum arată ?

— Sunt copaci cât vezi cu ochii, și se întinde în toate direcțiile, e prea mare s-o poată străbate un urs într-o zi.

— Nici măcar un urs brun ? a întrebat Lusa.

Auzise cât de iute aleargă urșii grizzly, deși, de cele mai multe ori, cel de alături zăcea și mormăia toată ziulica.

— Nici măcar un urs brun, a spus Stella. Și în fiecare copac din pădure sălășluiește spiritul unui urs.

— Sunt mulți urși pe lume ? a șoptit Lusa.

— Pe vremuri erau, a zis Stella. Iar unul dintre ei trăia chiar aici, în Vale, cu mult timp în urmă, înainte să vă nașteți voi.

— Și ce s-a ales de el ? a întrebat Yogi.

— A îmbătrânit mult de tot, a spus Stella. Era mult mai

bătrân decât King. Avea blană cenușie pe bot, iar când mergea, îi trosneau oasele ca ramurile unui copac în vânt.

— Cum îl chema ? a întrebat Lusa.

Stella a rămas tăcută o clipă și s-a scărpinat într-o ureche cu laba.

— Îl chema Bătrânul Urs, a spus ea.

Lusa se întreba dacă nu cumva toată povestea n-o fi decât scorneala Stellei.

— În orice caz, într-o zi am ieșit să ne luăm gustarea de dimineață, iar el zăcea sub copacul lui preferat. De obicei stătea cocoțat pe crengi cât era ziua de lungă, dar în ziua aia zăcea pe pământ. Ne-am dus și l-am împuns cu labele și cu botul, dar nici nu s-a clintit. I se schimbase și mirosul. Murise.

Lusa și Yogi s-au cutremurat, iar blana li s-a zbârlit.

— Au venit fețele-turtite și l-au luat de-acolo, dar noi simțeam că spiritul lui încă se mai află în Vale. A plutit împrejurul nostru ca vântul toată ziua aia, zburlindu-ne blana și făcându-ne ghearele să ne usture. Pe urmă, când soarele a coborât dincolo de marginea Văii, am văzut ceva nou pe scoarța celui mai înalt copac din Pădure.

— Ce era ? a întrebat Yogi cu ochii căscați.

— Era fața unui urs, a spus Stella. Se vede pe partea dinspre Munți. Spiritul Bătrânului Urs trăiește încă în copacul acela înalt.

Lusa și Yogi și-au întors uluiți privirea spre copacul cel mai înalt, întrebându-se dacă și spiritul Bătrânului Urs se uită la ei. Lusa și-a spus că nu i-ar plăcea să fie prizonieră în trunchiul unui copac. Prefera să aibă labe cu care să alerge și bot cu care să adulmece.

— Hai să căutăm fața, a sugerat Lusa, iar Yogi a pornit în fugă după ea spre trunchiul copacului.

S-au plimbat în cerc în jurul arborelui, cercetând cu atenție nodurile de pe trunchi. Lusa s-a oprit și s-a ridicat pe labele din spate, privind scoarța.

— Cred c-o văd ! a strigat ea. Văd o față !

Yogi s-a ridicat lângă ea și a înclinat capul.

— Eu nu văd nimic ! a tunat el.

— Uite aici, a stăruit Lusa, arătându-i cu laba. Vezi ? Ăsta e ochiul, iar ăsta...

Tocmai se apleca să atingă un punctuleț negru care

semăna cu nasul unui urs când, deodată, punctulețul s-a mișcat !

— E viu ! a țipat Lusa și a sărit înapoi. Bătrânul Urs iese din copac !

A fugit spre bolovanul cel mai apropiat, iar inima îi bătea să-i sară din piept. Dar când s-a întors, Yogi se tăvălea pe jos de râs.

— Ce e așa de amuzant ? a întrebat Lusa.

— E un cărăbuș, a pufnit Yogi. Ai fugit de un cărăbuș !

— Oh, a făcut Lusa, așezându-se și lingându-și o labă. Știam.

Chiar atunci, urșii au auzit un glas strigându-i pe nume în limba fețelor-turtite. Doi dintre îngrijitori veniseră la marginea balustradei cu gustarea de seară a urșilor. Yogi a dat imediat fuga la ei, mormăind de plăcere, iar ceilalți urși l-au urmat. King s-a ridicat greoi de pe pământ și s-a dus și el. Întotdeauna mânca ultimul, iar Lusa știa, la fel ca și ceilalți urși, că trebuie să-i lase fructul cel mai puțin putred, pentru că era ursul cel mai mare și mai bătrân din Vale.

Lusa a ales fructele de pădure care îi plăceau cel mai mult. Cu vorbe blânde, unul dintre îngrijitori s-a aplecat și a mângâiat-o pe spate cu un băț lung. Lusa se alinta veselă, lăsându-l să o scarpine peste tot pe unde o mânca. Încă era sătulă după gustarea de dimineață și nu prea îi păsa dacă nu mânca în seara aceea.

În timp ce fața-turtită trecea la ursul grizzly, Yogi a găsit un măr putred și l-a împins spre Lusa.

— Câh, a făcut Lusa și i l-a aruncat înapoi. Nu vreau mere putrede, mersi.

— Hei, hei, a făcut Stella. Nu așa îți arăți respectul față de mâncare.

— Ne arătăm respectul față de ea mâncând-o ? a întrebat Lusa cu obrăznicie.

Mai asistase la prelegerile Stellei despre „respect“, dar i se părea greu de crezut că ar putea fi vreo legătură între spiritele nobililor urși și fructele strivite pe care li le aruncau pe pământ fețele-turtite.

— Natura trebuie întotdeauna tratată cu respect, a spus Stella. Chiar și mâncarea. Nu se știe dacă nu are spiritul ursului în ea.

— Nu ! a strigat Lusa, prefăcându-se îngrozită. Spiritul unui urs ! Nu vreau să mănânc așa ceva. N-o să mai pot mânca

mere niciodată !

Apoi s-a năpustit înapoi la buștean. Stella și Yogi au râs.

Câteva stele și-au făcut apariția când a scăpătat soarele, dar cele mai multe erau greu de zărit în strălucirea portocalie a luminii fețelor-turtite. King s-a dus înapoi la bolovani, unde dormea el. Ceilalți urși preferau bârlogurile din piatră albă din fundul Văii, unde se puteau adăposti în fața ploilor neașteptate din timpul nopții. King era singurul căruia nu-i plăcea să stea înăuntru. Ashia îi explicase Lusei că nu îi plăceau pereții netezi, se simțea prizonier, dar Lusa nu înțelegea. În bârlog era liniște și căldură. Afară, îi auzeai pe urșii grizzly mormăind, pe urșii albi sforăind, iar insectele îți dădeau târcoale toată noaptea, bâzâindu-ți la ureche.

S-a rostogolit pe spate ca să se uite prin lucarnă la cer. Acolo sus, pe firmament, atârna o stea la care se uita mereu, noapte de noapte. Era singura pe care o vedea întotdeauna ; părea să nu se miște niciodată.

— Stella ? a întrebat Lusa. Știi ceva despre steaua aia ?

— E Veghetorul Urșilor, a murmurat Stella picotind. La fel ca noi, a găsit un loc bun și s-a statornicit acolo, nu mai rătăcește.

— Mai spune-ne, a îndemnat-o Yogi. E spiritul urșilor ?

— Nu fi prostuț, a zis Stella. Spiritele urșilor trăiesc în copaci. Dar mama mi-a spus odată povestea unui pui de urs din cer.

— Un pui de urs din cer ? s-a mirat Lusa.

— Da, a întărit Stella și și-a încrețit nasul, de parcă ar fi încercat să își amintească. Ține steaua cea strălucitoare pe coadă, dar e acolo și un urs mare și brun, care vrea steaua numai și numai pentru el. Așa că îl aleargă pe puișorul negru pe cer... dar nu reușește niciodată să-i ia steaua, pentru că urșii negri sunt prea isteți, chiar dacă sunt mai mici decât alți urși.

— Așa că puiul cel mic păstrează el steaua, a spus Lusa încântată.

Era sigură că și ea poate fi iute și isteață. Cu siguranță mai isteață decât Yogi sau ursul brun și gras de alături.

Stella adormise, o auzea sforăind. Yogi își lingea labele, înfigându-și colții între gheare pentru a culege și ultimele bucățele lipicioase de fructe.

Luse nu se simțea obosită. S-a ridicat iar și a ieșit, sperând să îi vadă pe ursul cel mic și negru și pe cel mare și brun

alergându-se. S-a dus spre Munți și s-a cățărat pe bolovanul cel mai înalt, întinzându-și gâtul ca să privească cerul nopții.

Singura stea pe care o vedea era cea strălucitoare și nemișcată ; scânteia chiar deasupra ei.

Lusa s-a așezat pe vine și s-a uitat în sus : ursul cel mic îl privea pe Veghetorul Urșilor.

CAPITOLUL 3

Toklo

Toklo stătea ghemuit în iarba înaltă. Peste tot în jurul lui, copacii se legănau ușor și simțea briza ciufulindu-i blana cafenie, mițoasă.

Toklo a tras adânc în piept mirosul de mosc al prăzii. Și-a ciulit urechile când a auzit pocnetul acelor de pin și și-a domolit respirația până când s-a confundat cu oftatul vântului. Apoi, cu o iuțeală de fulger, a atacat, înfigându-și ghearele în carnea iepurelui. Animalul se zbătea, încercând să scape, dar ghearele lungi și ascuțite ca un brici ale lui Toklo i-au străpuns blana și l-au țintuit la pământ. Cu un mârâit fioros, puiul de urs grizzly și-a înfipt dinții în gâtul iepurelui.

— Toklo ! Toklo, mișcă-te de acolo !

Vocea mamei lui Toklo l-a readus pe urs la realitate. A dat drumul bușteanului pe care se prefăcuse că îl ia drept iepure și și-a ridicat privirea.

Un animal de foc venea drept spre el !

Toklo s-a dat înapoi cât a putut de repede, retrăgându-se pe peticul de iarbă din apropiere exact la țanc, pentru că animalul de foc a trecut pe lângă el cu un vâjâit, ratându-l cu numai câteva lungimi de labă. În trecerea lui rapidă, i-a împroșcat ursului blana cu mocirlă maronie din băltoace ; în aer s-a ridicat un fum negru și îngrozitor.

— Îh ! a scuipat Toklo, frecându-se pe față cu labele. Simțea în nări mirosul animalului de fum. Pentru o clipă, nu a simțit decât mirosul animalului și miros de ars.

— Toklo, pui neastâmpărat ce ești !

Mama lui s-a dus la el și l-a lovit în cap de i-au țiuit urechile.

— De câte ori ți-am spus să te ferești de Poteca Neagră ? Puteai să mori !

— Aș fi putut să sperii animalul de foc, a mormăit Toklo. Vezi ? M-am antrenat ca să par fioros. S-a ridicat pe picioarele din spate și a urlat din străfundul bojocilor, arătându-și colții ascuțiți.

— Nimic nu sperie animalele de foc, a mârâit Oka. Și n-o să fii niciodată la fel de mare ca ele, așa că nici prin cap să nu-ți treacă să te lupți cu ele !

Toklo își dorea să poată fi și el mare ca animalele de foc. Atunci nimeni nu l-ar mai fi certat vreodată și nici nu i-ar mai fi spus ce să facă. Nimeni n-ar mai fi putut să-l oblige să mănânce păpădie. Mama lui îl târâse după ea toată ziua prin vale și abia dacă găsiseră ceva de mâncare. Deși mai era puțin și începea sezonul în care peștii saltă prin apă, încă se mai vedeau troiene la poalele munților ; de departe, nămeții semănau cu niște mormane de blănuri albe întinse pe stânci. Dar, ici-colo, zăpada se topise, lăsând la vedere petice de pământ și fire delicate de iarbă, printre care scoteau capul ghiocei și păpădii.

— De ce nu poți și tu să fii liniștit și cuminte ca fratele tău ? a mormăit Oka, întorcând capul ca să-și privească fiul mai mic, care stătea ghemuit sub un copac.

— Cuminte ? a pufnit Toklo. Vrei să spui „slab“.

— Tobi e bolnav, a mârâit Oka. Are nevoie de mâncare. Adună-i câteva păpădii și mănâncă și tu, nu mai umbla teleleu pe Poteca Neagră, ca o căprioară oarbă !

— Nu-mi plac păpădiile, s-a plâns Toklo. Sunt strivite, pline de țărână și au gust de metal și de fum. Câh !

Și-a acoperit botul cu labele, dorindu-și să fi avut parte de un iepure adevărat.

— Nu ne permitem să facem nazuri, a spus Oka, săpând în zăpadă cu ghearele ei uriașe. Și așa găsim greu de mâncare. Trebuie să mănânci ce găsim, altfel mori de foame.

Toklo a pufnit. Tobi mânca ce i se dădea și se descurca mult mai rău decât Toklo, așa că Toklo se simțea cu atât mai îndreptățit să protesteze. Nu înțelegea ce are Tobi. Nu făcea decât să zacă trist și să geamă.

Toklo a rupt câteva tije de păpădie și s-a dus la fratele lui.

Iarba umedă de sub copac îi gâdila ușor labele în timp ce îl împungea pe Tobi într-o parte.

— Haide, Tobi, mănâncă, l-a îmbiat Toklo. Altfel iar o să fii prea obosit să mai mergi și probabil că mama o să dea vina pe mine că nu te hrănesc.

Tobi și-a deschis ochii de un cafeniu închis și și-a privit fratele. Proptindu-și bine labele din față în pământ, s-a ridicat încetișor, dar era slăbit și de-abia se ținea pe picioare. S-a aplecat și a apucat un fir de păpădie, pe care l-a mestecat de parcă ar fi fost o piatră.

Toklo a oftat. Tobi era un neisprăvit și așa fusese toată viața, din câte își amintea Toklo. Era prea mic și prea obosit ca să poți să te distrezi cu el. Nu știa să vâneze, nu se putea hrăni singur, nu putea să se ia la trântă... nici măcar să meargă mai repede decât o omidă nu putea !

„De-am fi doar eu și mama“, și-a spus Toklo în gând, străduindu-se să mănânce o păpădie, „am putea să străbatem munții, am putea să vânăm iepuri și am mânca tot ce vrem noi.“ I se încingea blana de ranchiună. Tobi primea toată atenția și toate laudele, dar nu era decât o povară. Toklo era cel care avea să devină un urs adevărat când avea să se facă mare. El era cel care avea să aibă grijă de mama și de fratele lui.

Oka a venit târșâindu-și picioarele, adulmecând aerul și privind cu precauție Poteca Neagră. Toklo simțea o vibrație sub labe, ceea ce însemna că se apropie încă un animal de foc.

— Hai să mergem mai departe, a spus Oka. Cred c-am adunat toate păpădiile de-aici.

— În sfârșit ! a strigat Toklo vesel și a rupt-o la fugă, urcând în fugă dealul și afundându-se în pădure.

Dinspre munți veneau mirosuri mult mai interesante. În valea în care locuiseră dintotdeauna, mirosurile fețelor-turtite și ale animalelor de foc le acopereau pe toate celelalte.

— Toklo ! a spus mama lui cu asprime. Vino înapoi ! Mergem încoace.

— Mamă... s-a văicărit puiul de urs cu umerii plecați. Vreau să merg în munți și să prind o capră. Sunt sigur c-aș putea dacă m-ai lăsa să încerc !

— Tobi nu poate să urce panta aia, a spus Oka. Și e prea frig în munți pentru el. Trebuie să stăm jos până se topește zăpada, atunci o să-i fie mai ușor să urce.

Toklo s-a ridicat pe labele din spate și și-a acoperit fața cu labele din față, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Nu era cinstit ! Prostul de Tobi ! Toate deciziile pe care le luau depindeau de el.

— Hai să ne uităm pe lângă Poteca Neagră, a spus Oka. Dacă avem noroc, poate a lăsat niște pradă vreun animal de foc.

— Bine, a spus Toklo, pornind repede spre Poteca Neagră.

Îi plăcea să fie în fruntea celorlalți, să decidă el unde merg, chiar dacă nu era el cu adevărat cel care hotăra. Oka l-a urmat, ajutându-l pe Tobi să meargă pe lângă ea și împungându-l cu botul la fiecare câțiva pași. Toklo a rămas la umbra copacilor, menținându-se la cel puțin o lungime ursească de Poteca Neagră. Nu văzuse niciodată vreun animal de foc ieșind de pe Poteca Neagră, dar probabil că dihăniile acelea puteau să se abată de la drumul lor dacă voiau.

Urletul și mârâitul animalelor de foc începeau să-l zgârie la urechi pe Toklo, mai ales că treceau din ce în ce mai multe, întotdeauna în viteză. Toklo nu simțea miros de pradă, iar zgomotele pădurii nici nu răzbeau până la el. Când se gândea la foșnetul și la răpăitul de sub zăpadă, unde trăiau șoarecii și alte vietăți micuțe, îi lăsa gura apă și inima îi bătea mai tare. Însă pe marginea Potecii Negre nu era nimic care să îl entuziasmeze.

După un timp îndelungat, Oka a scos un mormăit ca să-i atragă atenția. S-a întors și a văzut și el ce zărise mama lui : lângă Poteca Neagră zăcea leșul unei căprioare. Nu îl observase, pentru că nu mirosea ca o pradă.

Dar și-a urmat mama și a ajutat-o să tragă căprioara moartă de pe Poteca Neagră printre copaci. Și-a înfipt dinții în carne cu un frison : era înghețată și i-a trosnit între fălci. Și-a înfipt bine labele în pământ și a început să tragă leșul spre pădure. Imediat ce s-au aflat la adăpostul copacilor, a dat drumul căprioarei și și-a șters limba cu labele.

— E dezgustătoare, a zis el.

— Avem noroc c-am găsit carne, a spus mama lui. Haide, Tobi, ia o mușcătură.

Supus, puiul mai mic a smuls o bucată de carne zdrențuită și a înghițit-o.

Toklo a încercat să facă la fel. A mușcat din pulpa căprioarei, dar carnea înghețată a animalului mort era greu de sfâșiat și, cu toate că a reușit să ia o îmbucătură, nu a găsit curajul

necesar să o și înghită. A scuipat carnea și s-a ridicat.

— Nu pot ! a spus el și s-a îndepărtat de leș. E lucrul cel mai oribil, mai îngrozitor și mai scârbos pe care l-am pus în viața mea în gură !

— Toklo ! a izbucnit Oka. Nu mai face nazuri ! Pe Marile Spiritele ale Apei, ce ești tu, urs sau veveriță ?

— Sunt urs ! a strigat Toklo.

— Atunci mănâncă așa cum mănâncă urșii ! s-a răstit Oka. Sau nu mânca deloc ; nici nu-mi pasă.

Toklo râcâia supărat țărâna. Nu așa mânca un urs ! Așa mânca un jder care se hrănea cu leșuri. Un urs adevărat nu ar fi mâncat decât animale ucise de el, nu leșuri uitate de nu știu când pe marginea drumului. Un urs adevărat s-ar fi dus să vâneze capre, iepuri și orice animal căruia îi bate o inimă în piept ; le-ar fi ucis cu ghearele lui lungi, cu labele lui puternice, și le-ar fi sfâșiat cu colții lui de temut. Un urs adevărat ar fi mers unde poftește și nu ar fi trebuit să târască după el un ghem neputincios de blană cum era Tobi.

Ei bine, Toklo nu avea de gând să mănânce căprioara aia mizerabilă și împuțită. N-avea decât s-o mănânce Tobi pe toată, nu că ar fi fost destul de puternic încât să ia mai mult de două mușcături. Toklo s-a dus posomorât la copacul cel mai apropiat și s-a așezat în spatele lui, frecându-și botul și mormăind de zor, ca să audă mama și fratele lui cât de supărat este.

Oka îi scosese pe Toklo și pe Tobi din Bârlogul Natal cu numai două luni cerești în urmă și, în tot timpul care se scursese de atunci, rătăciseră prin vale, dintr-un loc într-altul, după hrană. La început, valea îi păruse uriașă lui Toklo, dar prima impresie se risipise, iar ursulețul se plictisea acolo și se simțea ca un prizonier, mai ales că munții îi înconjurau din toate părțile. Mâncau carne dacă găseau, dar cel mai adesea erau nevoiți să se mulțumească doar cu verdeață, cu termite și cu rădăcinile pe care le dezgropau cu ghearele lor lungi și drepte.

Mama lor îi ținea întotdeauna pe lângă Poteca Neagră a animalelor de foc. Mai era o potecă undeva mai sus de vale, dar aceea era o Potecă de Argint, mai dură și mai strălucitoare decât cea Neagră, iar animalele de foc care alergau pe ea erau mult mai lungi și mai mari decât cele obișnuite. Mama lui Toklo le numea „animale șerpești“, deoarece alunecau dintr-un capăt în celălalt al Potecii de Argint ca niște șerpi mari și zgomotoși, scoțând

șuierături ciudate. Câteodată însă scoteau niște vuiete ascuțite, care le făceau să semene cu niște păsări uriașe. Toklo își amintea de locul în care se întretăiau cele două poteci. Găsiseră acolo grăunțe, mormane întregi de grăunțe, pe pământ, și se înfruptaseră din ele. Ura zgomotul de pe Poteca de Argint, dar cel puțin grăunțele de acolo le țineau de foame.

A ciulit urechile. Un vaier prelung și trist a izbucnit în depărtare. L-a recunoscut ; știa că, dacă îl urmează, avea să îi ducă la locul prin care se traversa poteca.

— Mamă ! a strigat puiul, croindu-și drum cu greu prin zăpadă până lângă ea.

Oka l-a privit obosită, cu ghearele înfipte în gâtul căprioarei.

— Îți amintești de grăunțele pe care le-am găsit ? a întrebat-o Toklo. Cred că suntem aproape de locul ăla. Pun rămășag că l-aș putea găsi din nou.

— Toklo... a spus ursoaica, clătinând din cap. Grăunțele au dispărut de mult.

— Știu, a spus Toklo. Dar poate au mai pus. Poate mai e și altceva de mâncare acolo. N-ar trebui să ne uităm măcar ?

Se săturase așa de tare să i se tot spună că se înșală, să trebuiască să își trăiască viața cu limitările impuse de slăbiciunea lui Tobi. Era o idee bună și avea să o facă pe mama lui să înțeleagă.

Spre mirarea lui, Oka l-a privit meditativ, iar blana lungă și cafenie i s-a scuturat pe umeri. Ursoaica și-a aplecat botul spre Tobi, l-a adulmecat o dată și și-a privit puiul mai mare.

— Bine, Toklo, a spus ea. Ia-o înainte.

Lui Toklo i-a crescut inima de mândrie când au urcat o culme joasă și au zărit Poteca de Argint, care traversa o adâncitură de dedesubtul lor. O găsise ! Ajunsese singur înapoi la sursa de hrană, exact ca un grizzly adult.

Cât încă erau sub zăpadă în Bârlogul Natal, Oka le spusese povești din viața ei de dinainte să aibă pui. Le povestise despre un ren pe care îl urmărise prin zăpada groasă vreme de trei zile, până când animalul a fost prea obosit să meargă mai departe și s-a lăsat răpus. Multe zile mâncase din leșul renului.

Le mai vorbise și despre locurile în care stâncile și zăpada se prăvăleau pe povârnișul munților, vuind ca niște urși. Adesea

umbla după veverițe pe potecile acelea în anotimpul saltului peștilor. Lui Toklo îi chiorăiau mațele când se gândea la carnea proaspătă de veveriță. A clătinat din cap și a încercat să nu se mai gândească la asta. Deocamdată, trebuia să se mulțumească doar cu grăunțele.

Tare și-ar mai fi dorit să vâneze în munți, dar s-a abținut să își întrebe iar mama. Ar fi primit același răspuns ca de obicei : „Tobi nu e încă destul de puternic. Mamele cu pui trebuie să se descurce cum pot. Numai masculii adulți sunt suficient de puternici ca să mănânce unde vor.“

Toklo abia aștepta să se facă mare. Prada lui avea să fie atât de bogată, încât din ea avea să își hrănească și mama, și fratele. S-a uitat în urmă la Tobi, care mergea târșâindu-și picioarele, amețit. Oka și-a pus delicat botul pe capul puiului ei mai mic, îndemnându-l să continue. De ce irosea așa de multă atenție cu el ? Tobi nu avea să fie niciodată un mare vânător, ca Toklo.

Lui Toklo i-a ajuns la nări miros de grăunțe și a iuțit pasul, coborând în fugă panta, înaintea celorlalți. Când a ajuns la un morman de semințe micuțe și galbene, și-a aplecat capul și a început să mănânce fără să își mai aștepte mama și fratele. Își simțea stomacul ca pe o peșteră goală. Nu-i păsa că grăunțele erau uscate și mai prăfoase decât data trecută. Cel puțin nu era carne putredă de căprioară călcată de animalele de foc.

Tobi și Oka au adulmecat în jurul mormanului, ronțăind grăunțele împrăștiate. Ceva bubuia pe sub pământ și Toklo s-a aplecat să asculte. Pământul vibra cu putere, iar ursulețul s-a dat înapoi, a privit în sus și a văzut unul dintre animalele șerpești dând buzna pe Poteca de Argint. Zgomotul labelor lui zăngănitoare îi zgâria timpanele. În goana lui, animalul scotea un vaier prelung, îndurerat. Toklo și-a acoperit botul cu labele, lovindu-și urechile ca să scape de țiuit. În timp ce zgomotul se topea în depărtare, a mai auzit ceva, un trosnet de crengi sub niște labe mari. Toklo s-a întors cu un mormăit fioros.

Un grizzly uriaș venea spre ei. Era de două ori cât Oka, avea o zgârietură pe bot și o privire smintită. Nu a iuțit pasul când i-a văzut, ci a continuat să vină drept spre ei, de parcă ar fi știut că nu i se pot împotrivi.

— Haide, Toklo ! a strigat Oka. E vremea să plecăm ! Ajunsese deja la jumătatea următoarei pante și l-a împins pe Tobi

înaintea ei.

— Dar mâncam ! a protestat el, râcâind cu labele în pământ.

— Acum, Toklo !

Toklo a pornit în fugă după ea pe Poteca de Argint, care îi înțepa labele cu traversele ei tăioase și reci. Au urcat iute o pantă presărată cu petice de zăpadă, până au ajuns la lizieră.

Toklo s-a așezat și s-a uitat în urmă. Ursul grizzly înfuleca de zor din mormanul de grăunțe, vârându-și-le în gură cu labele. Toklo fierbea de furie. Nu era drept să fie alungați cu atâta ușurință. Nu era drept că el era mult mai mic decât ursul acela. Bătuse atâta drum și găsise singur grăunțele. El ar fi trebuit să le mănânce pe toate !

Și-ar fi dorit ca Oka să îi țină partea. De ce nu l-a provocat pe ursul grizzly, de ce nu l-a alungat ea pe el ? Poate dacă s-ar fi luptat un pic mai mult în loc să fie atât de cicălitoare, n-ar mai fi avut atât de des motive să fie îngrijorată că nu au ce mânca.

S-a întors spre Oka și a văzut că umbla de colo colo, mârâind pentru sine și clătinând din cap. Toklo s-a dus lângă mormanul de zăpadă în dreptul căruia se ghemuise Tobi și s-a așezat lângă fratele lui. Oka părea destul de furioasă. Poate se gândea chiar să meargă din nou jos și să se lupte cu ursul. De entuziasm, Toklo simțea furnicături în labe. O putea ajuta el să se bată ! Și-ar fi folosit cu mare drag ghearele la ceva mai palpitant decât săpatul în pământ.

Deodată, Oka i-a luat la rost.

— Sunteți amândoi numai piele și os ! s-a stropșit ea.

Toklo a privit-o uluit. Nu era vina lui că era așa de slab.

— Numai piele și os, a mârâit ea din nou. Trăiți numai cu grăunțe și păpădii. Aveți nevoie de carne proaspătă !

„Asta am spus și eu !“ a zis Toklo în gând.

Cu greu și-a stăpânit furia. Oka îi aruncase o căutătură atât de cruntă, încât parcă o și vedea cum îl bate zdravăn și i-l dă de mâncare lui Tobi. „Probabil că așa o să și facă într-o zi“, și-a spus el cu amărăciune. Ca măcar prețiosul de Tobi să supraviețuiască.

Oka scormonea prin zăpadă, smulgând petice de iarbă și aruncându-le în jur. Starea ei îl neliniștea pe Toklo. Nu știa de ce, dar îl speria să o vadă purtându-se așa. Ce făcea cu iarba ? Doar nu se aștepta să le-o dea de mâncare, nu ?

Într-un târziu, Oka s-a oprit și i-a privit din nou. Cu un

oftat greu, s-a așezat sub un copac.

— Trebuie să trecem munții, a spus ea ușor.

Tobi și Toklo s-au privit unul pe celălalt. În mod straniu, de data aceasta până și Tobi era atent.

— Să trecem munții ? s-a mirat Toklo.

Dar nu spunea mereu că nu pot să facă asta, pentru că Tobi nu ar reuși să țină pasul ?

— E un râu acolo, a explicat Oka. Un râu mare, plin cu somoni. Asta ar trebui să mâncăm, nu grăunțe și frunze. O să muriți de foame dacă mai stăm aici.

Toklo s-a înfiorat de plăcere. Nu știa de ce părea așa de îngrijorată mama lui. Era cea mai bună idee pe care o avusese vreodată : o aventură minunată, o călătorie dincolo de munți, ocazia de a afla cum arată un somon și ce gust are. Oka îi spusese despre peștii rotofei și zemoși care săreau din apă drept între fălcile tale, parcă implorând să fie mâncați. În sfârșit, mama lui făcea alegerea corectă. Și, în sfârșit, el avea să prindă somon, ca un urs grizzly adevărat.

CAPITOLUL 4

Kallik

Kallik și mama ei s-au îndepărtat de spărtura din gheață, privind apele și umbrele învolburându-se pe sub pojghița translucidă pe care călcau. Apa clipocea în urma lor. Kallik s-a întrebat ce se întâmplă cu spiritele urșilor când gheața se crapă în loc să se topească treptat. Oare ajungeau în mare, ca să înoate alături de foci ?

Voia s-o întrebe pe mama ei, dar își dădea seama că nu e momentul prielnic. Nisa era încordată și în alertă ; încerca grijulie gheața înainte să calce, cu nasul aplecat, ca să adulmece semne de topire. Până și Taqqiq tăcea. Mergea în spatele lui Kallik, fără să se văicărească și fără să ceară să se suie pe spatele Nisei sau să alerge după fulgi de zăpadă.

Au mers așa toată ziua, dar nu au văzut nici urmă de focă. Nisa le-a explicat că e mai greu să găsească găuri de aerisire odată ce gheața începe să se spargă, pentru că focile pot ajunge la aer de oriunde din apă și nu mai au nevoie de locuri speciale prin care să scoată capul.

Deodată, ursoaica s-a oprit. Kallik și-a ținut răsuflarea. Oare și acolo se spărgea gheața ? Oare aveau să cadă în apa înghețată ?

Mormăind, Nisa a rupt-o la fugă pe zăpadă, cu botul întins în față. Kallik și Taqqiq s-au uitat nedumeriți unul la altul și au pornit și ei în fugă, în urma ei. Nisa s-a oprit brusc, s-a lăsat să alunece ușor până la o grămăjoară de zăpadă și a început să o adulmece.

Kallik era dezamăgită. Era doar o grămadă de zăpadă, nu era nimic de mâncare acolo.

Dar Nisa s-a ridicat pe picioarele din spate și a lovit mormanul de zăpadă cu labele din față. S-a ridicat iar și iar, lovind cu labele uriașe în nămeți. Spre surprinderea lui Kallik, din mormanul de zăpadă au ieșit doi pui flocoși de focă. Nisa i-a ucis repede, iar puii ei s-au grăbit să spună cuvintele de mulțumire și apoi să mănânce.

— Era Bârlogul Natal al unei foci, a explicat Nisa cu botul mânjit de sânge. Trebuie să-și țină puii pe gheață, așa că-i lasă îngropați în mormane de zăpadă în timp ce ele vânează prin apă.

Kallik se simțea mult mai bine cu grăsimea de focă în burtă. Deodată, părea că totul avea să fie bine, chiar și după ce ar veni arșița-pe-cer. Mama lor încă putea să aibă grijă de ei, la fel ca întotdeauna.

Taqqiq a apucat cu labele una dintre înotătoarele focii și a aruncat-o prin zăpadă la picioarele lui Kallik. Veselă, Kallik a aruncat-o înapoi și au alergat amândoi după ea un răstimp, fericiți și ghiftuiți.

— Încetați ! a strigat Nisa. Fiți mai respectuoși cu prada voastră, micuților ! Nu uitați că ne-au dat-o spiritele gheții.

În timp ce vorbea, doi urși tineri au apărut în vârful celui mai apropiat morman de zăpadă. Apucaseră cel puțin un cer-înzăpezit și o arșiță-pe-cer și erau cel puțin de două ori cât Kallik și Taqqiq. Și-au arătat colții și s-au repezit în josul dealului spre focile moarte.

Nisa a alergat spre puii ei.

— Grăbiți-vă ! a spus ea. Probabil că nu sunt singurii urși care au simțit mirosul prăzii.

Cei trei au luat-o la fugă pe întinderea de gheață. La un moment dat, Nisa a ridicat capul și a mârâit amenințătoare, fiindcă mai venea un urs mare din direcția înălțării-soarelui. Și-au schimbat drumul, ca să îl evite. Neliniștea și entuziasmul o făcuseră pe Kallik să iuțească pasul, cu toate că nu îi era cu adevărat frică. Știa că e în siguranță cu mama și cu fratele ei ; îi plăcea cum i se joacă vântul prin blană, iar trosnetul gheții sub labele lor o distra. Cât timp avea familia alături de ea, nu se îndoia că va supraviețui oricărei primejdii.

Cu cât stăteau mai mult pe gheață, cu atât se făcea Kallik

mai mare și mai puternică. Aerul era din ce în ce mai cald și, de fiecare dată când căuta Steaua Căii, vedea luna schimbându-și forma, mai întâi devenind mai mare și mai rotofeie, ca un pui de focă hrănit cu lapte, și apoi micșorându-se până când nu mai rămânea din ea decât o șuviță de păr care plutea pe cer.

Într-o zi, Nisa a observat un pui de focă stând pe gheață și încălzindu-se la soare. Cu un zvâcnet din urechi, le-a făcut semn puilor să facă liniște și s-au târât înainte în tăcere. Nisa l-a împuns ușurel pe Taqqiq și a arătat cu botul spre focă.

— În liniște, a șoptit ea. Cum v-am învățat.

Taqqiq a pus grijuliu o labă în fața celeilalte, traversând zăpada cât de ușor putea. Kallik a rămas stană de piatră, încercând să nu scoată niciun zgomot. Oare aceasta avea să fie prima vânătoare a fratelui ei ?

Foca a ridicat capul și l-a observat pe puiul de urs polar furișându-se spre ea. Cu un țipăt speriat, a început să dea din aripioare, îndreptându-se spre copcă. Kallik a tresărit. Avea să scape !

Taqqiq s-a năpustit spre focă, dar nu a fost suficient de rapid. Nisa a țâșnit pe lângă el și și-a înfipt ghearele în pradă exact când foca atingea apa. A tras-o înapoi pe gheață, și-a înfipt dinții în gâtul ei și a scuturat-o cu putere.

— Ura ! a strigat Kallik, venind în fugă. Ai reușit, mamă ! A fost minunat !

Taqqiq a venit și el, târșâindu-și labele prin zăpadă.

— Mai aveam puțin și-o prindeam, a mormăit el.

— Te-ai descurcat foarte bine, i-a spus Kallik. Te-ai apropiat mai mult decât aș fi putut eu.

— Și ai destul timp să înveți, a adăugat Nisa. Într-o bună zi, o să fiți amândoi niște vânători strașnici.

După ce au mâncat foca, Kallik s-a întins pe gheață, gâfâind. Soarele ardea atât de puternic, încât mai-mai că-și dorea să își poată arunca blana groasă și pielea caldă. A încercat să se lipească mai bine de gheață, ca să se răcorească. Lângă ea, Taqqiq și Nisa făceau la fel. Căldura îi îmbia la somn. Dacă arșița-pe-cer avea să devină încă și mai aprigă, Kallik credea că o să se topească de-a dreptul, ca o bucată de gheață.

Așa că s-a bucurat când soarele a coborât, în sfârșit, sub hotarul cerului. Era mult mai răcoros noaptea, când așchiile de gheață scânteiau în întuneric deasupra lor. Lumina lunii făcea

zăpada să lucească pe o întindere de multe lungimi cerești, în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii.

— Mâine o să plecăm de pe gheață, a spus Nisa cu un oftat.

Kallik și-a rezemat bărbia pe piciorul mamei.

— Deja ? Nu mai putem să stăm un pic ?

— E prea periculos, a șoptit Nisa, iar în ochii negri i se citea tristețea. Trebuie să ajungem pe uscat înainte să se topească toată gheața.

— Cum e uscatul ? a întrebat Taqqiq. Acolo zăpada e mai groasă ?

— În unele locuri nu e deloc zăpadă, a mormăit Nisa.

Kallik se întreba ce altceva ar putea fi.

— Atunci e doar apă ?

— E ceva care se numește „pământ“, „pietre“, „stânci“ și „iarbă“. Pământul e ca o zăpadă maronie, dar nu e rece și oricât ai săpa, nu îi dai niciodată de capăt. Iar iarba seamănă cu niște mustăți verzi care cresc din pământ, și poți s-o și mănânci dacă n-ai încotro.

— Ce-i aia „verde“ ? a întrebat Kallik.

Ursoaica s-a gândit o clipă, mișcând din nas.

— E una dintre culorile mării, a răspuns ea într-un târziu. Ca albastrul, dar altfel. O să vedeți.

— Sunt urși acolo ? a întrebat Taqqiq. Și foci ? Și gâște ?

— Sunt tot soiul de animale pe care încă nu le-ai văzut, a spus Nisa. De exemplu, vulpile. Sunt mai mici chiar și decât un pui de urs și au botul ascuțit și blana de culoarea cetii. Și mai sunt castori, care au coada lungă și plată și dinți lungi. Și reni, animale mari care merg în grupuri numeroase. Au picioare lungi și subțiri, iar unii dintre ei au coarne.

— Ce-s alea... ? a dat Kallik să spună.

— Coarnele sunt ca niște gheare mari care le cresc din cap, a explicat Nisa.

Kallik a înghițit în sec, uimită și un pic speriată. Animale cu dinți lungi ? Animale cu gheare în cap ? Mustăți care creșteau din pământ ?

Nu credea că o să îi placă prea tare pe uscat.

Toată noaptea, Kallik a avut vise ciudate, despre creaturi bizare și zăpadă maro. S-a simțit ușurată când mama ei i-a trezit devreme, chiar când primele raze palide ale soarelui începeau să se întindă pe suprafața gheții.

— Trebuie să pornim la drum chiar acum, a spus Nisa cu insistență în glas. Trebuie să ajungem pe uscat cât mai repede.

— Dar mi-e foame, s-a plâns Taqqiq. Mai vreau piele de focă...

— N-avem timp să vânăm, a spus Nisa.

Și-a împins amândoi puii cu botul, ca să îi facă să se ridice de jos, și a pornit pe gheață așa de iute, încât Kallik și Taqqiq de-abia puteau ține pasul cu ea. Kallik auzea gheața trosnindu-i din nou sub labe, iar pe alocuri părea înspăimântător de subțire și de alunecoasă. Se ținea cât mai aproape de mama ei și se întreba ce o să li se întâmple dacă nu ajung pe uscat.

Deodată, Taqqiq a scos un urlet de spaimă. Kallik s-a întors și l-a văzut dispărând într-un râu negru, care se căscase sub picioarele lui. Cu un pârâit puternic, s-a spart și gheața de lângă ea, iar toată bucata pe care se afla s-a înclinat într-o parte. Și-a înfipt ghearele în gheață, ca să nu alunece în timp ce pojghița subțire se legăna periculos, dar l-a văzut cu groază pe Taqqiq cum dă din labe în apa întunecoasă, scoțându-și botul la suprafață și țipând înfricoșat.

O dungă zimțată, ca o zgârietură lăsată de o gheară pe gheață, s-a întins de-a lungul pojghiței, chiar în fața lor. Gheața s-a crăpat în două, iar Kallik a rămas singură, plutind pe o insuliță în mijlocul unei mări micuțe. Nu-i venea să creadă ce repede se petrecuse totul ; cu doar o clipă în urmă, simțeau gheața tare sub labe, pentru ca în clipa următoare să se trezească zbătându-se pe valurile oceanului întunecos.

Nisa s-a aruncat în apă și și-a înfipt dinții în blana de pe gâtul lui Taqqiq. Tremurând de frică, Kallik se uita de pe insulă cum mama ei înoată energic spre o bucată mare de gheață, care plutea în derivă, trăgându-l și pe Taqqiq. A stat să-și tragă sufletul o vreme, apoi s-a scuturat cu putere, răspândind în jur picături de apă.

— Haide, Kallik ! a strigat Nisa. Înoată până la noi !

— Adică să intru în apă ? a icnit Kallik. Doar așa, că vreau eu ?

— Hai că poți ! a spus mama ei încurajator. Nu suntem departe !

Kallik a adulmecat la marginea gheții. Apa mirosea a sare, a pește și părea foarte rece. Și-a vârât o labă în apa înghețată și și-a retras-o cu un frison. Singurele dăți când intrase în apă, o

făcuse ca să traverseze canalele înguste dintre blocurile de gheață. De data aceasta trebuia să înoate de-adevăratelea, și nu știa dacă o să reușească. Nu i se părea la fel de firesc ca mersul pe gheață, în apă nu avea de ce să se țină. Și nu putea să nu se gândească la toate spiritele urșilor care se topiseră acolo. Oare avea să înoate printre spirite ?

— Haide, Kallik, grăbește-te ! a strigat Nisa din nou. Trebuie să mergem mai departe, spre uscat !

Kallik știa că trebuie să fie curajoasă. Nu putea rămâne pe mica ei insulă până se topea. Trebuia să stea cu mama și cu fratele ei, oriunde se duceau ei. A tras aer adânc în piept, a închis ochii și a sărit în mare cu un pleoscăit teribil.

Apa rece și sărată i-a intrat în nări ; și-a descleștat fălcile ca să inspire, dar a înghițit și mai multă apă. Icnind și scuipând, i se părea că a înghițit jumătate de ocean. Lovind cu labele împotriva curentului, a reușit până la urmă să iasă la suprafață și a luat repede o gură de aer înainte ca valurile să o acopere din nou.

„Pot“, și-a spus ea. „Pot să înot până acolo, pentru că mama mă așteaptă, iar Taqqiq trebuie să vadă că sunt la fel de tare ca el.“

Forța curentului care încerca să o tragă înapoi spre insulă era mare, iar Kallik de-abia zărea bucata de gheață spre care se îndrepta. O usturau ochii de la valurile sărate și simțea niște înțepături în nas. Dar înota mai departe, uitându-se mereu la chipul mamei. Nu auzea nimic altceva în afară de zgomotul violent al valurilor, dar vedea că Nisa și Taqqiq o încurajează. Într-un târziu, a simțit cum dinții mamei i se înfig în blana de pe gât și o trag pe gheață.

De-abia mai răsufla. S-a scuturat cât de bine a putut și s-a apropiat de Taqqiq, care stătea iar întins pe burtă. Apa era cumplit de rece, dar îi era și mai frig la suprafață, în bătaia vântului.

— E oribil să înoți ! i-a șoptit Taqqiq.

— E mai rău decât să te alerge niște urși uriași, i-a dat Kallik dreptate.

— Din nefericire, a spus mama lor când i-a auzit, o să trebuiască să înotăm ca să ajungem pe uscat.

Puii au privit-o îngroziți.

— O să înotăm pe distanțe scurte, acolo unde dăm de apă, a explicat Nisa. Între reprizele de înot, o să ne odihnim cât de

mult o să putem.

— Așa e mereu ? a întrebat Kallik. Trebuie să înoți așa de departe de fiecare dată când se topește zăpada ?

O vreme, Nisa nu a răspuns.

— Nu, nu e așa întotdeauna, a recunoscut ea, lipindu-și botul de al lui Kallik. De obicei ne apropiem mai mult de uscat înainte să trebuiască să înotăm. Dar de știut, știm să înotăm și exact asta o să facem. Dacă faceți ce vă spun și stați lângă mine, n-o să ne ia mult până o să ajungem pe uscat.

Kallik și-a lipit nasul de botul mamei ei, apoi s-a ridicat pe picioarele din spate și și-a apucat mama cu labele pe după gât.

— Întotdeauna o să stau lângă tine, i-a șoptit Nisei la ureche.

— Și o să faci întotdeauna ce-ți spun eu ? a tachinat-o Nisa. Juri pe Marele Urs ? Bun, puișorilor, a zis ea, împungându-l pe Taqqiq, ca să se ridice și el. Vedeți bucata aia mare de gheață de acolo ? Într-acolo mergem noi. Fiți curajoși și mișcați-vă iute.

S-a ridicat, s-a scuturat și s-a îndreptat iute spre marginea apei.

Bucata de gheață pe care se aflau era cam mică și se legăna periculos de fiecare dată când se mișca Nisa. Kallik și-a înfipt ghearele în gheață. Avea rău de mare.

— Ura ! a izbucnit Taqqiq, cu picioarele răschirate, ca să își țină echilibrul. Haide, Kallik, e distractiv ! E ca atunci când merg la mama în cârcă !

— Atât că dacă pici de pe spatele ei, nu te înec, a spus Kallik.

— N-o să ne înecăm, a spus Taqqiq, ducându-se până la marginea gheții și privind în jos.

Nisa intrase ușor în apă și începuse să înoate.

— Orice s-ar întâmpla, o să te apăr, a zis Taqqiq. Poate că suntem mici, dar nu uita că suntem doi.

— E drept, a spus Kallik, înviorată de vorbele fratelui ei.

S-a apropiat și ea de margine și și-a muiat neliniștită labele în apă. Deodată, Taqqiq s-a făcut ghem și s-a aruncat în apă, împroșcând-o pe Kallik.

— Hei ! a țipat ea.

— Tot o să te uzi până la urmă ! a strigat el. Eu te ajut doar !

— Las' că-ți dau eu ție ! a bolborosit Kallik, sărind după el.

A reușit să îl împroaște și ea cu apă, dar a simțit imediat un curent puternic, care o trăgea înapoi, și a trebuit să dea cu putere din labele din față ca să țină pasul cu mama ei. Când au ajuns la următoarea bucată de gheață, nici nu își mai simțea picioarele. Se întreba dacă și Silaluk o fi la fel de obosită când aleargă în jurul Stelei Căii.

Kallik s-a prins de gheață cu labele din față, încercând să se tragă afară din apă. Cu ajutorul unui brânci puternic din spate, a ajuns în sfârșit pe gheața solidă ; apoi Kallik s-a întors și și-a înfipt dinții în blana lui Taqqiq, ajutându-l și pe el să urce.

Nisa a urcat și ea lângă ei ; părea încântată.

— Vedeți ? Deja înotați ca niște foci !

Dar Kallik a observat că mama ei tremură, și nu era sigură că de vină e doar frigul.

Măcar ajunseseră pe o bucată de gheață mai mare decât cea de dinainte. Aveau să meargă o vreme pe zăpadă, lucru infinit mai simplu decât înotul. Dar cerul era încărcat de nori cenușii, iar Kallik tare și-ar fi dorit să fie soare, pentru că simțea vântul rece trăgându-i necruțător de blană. Cu capul în jos, ca să nu îi intre zăpadă în nas, s-a lipit de mama ei, încercând să se ferească de vânt. Pe partea cealaltă, Taqqiq se lipise și el de blana ursoaicei, așa că se încălzeau toți trei unul pe altul.

Kallik nici măcar nu observase când dispăruse soarele ; deasupra lor se adunaseră din nou norii. Își dădea seama după miros că nu sunt nori de zăpadă ; era prea cald pentru așa ceva, deși deocamdată nu simțea căldura. Erau nori de ploaie și, dacă se rupeau, lucrurile aveau să devină și mai rele. Singura dată când văzuse Kallik o ploaie, totul devenise lunecos și, cum gheața se topea deja, știa că o să le fie mult mai greu să meargă pe furtună.

Soarele aproape apusese când ursoaica mamă s-a oprit. În fața lor era un canal lat cu apă. A adulmecat aerul, scrutând cu privirea întinderea albastră și scânteietoare de gheață de pe partea cealaltă. Lui Kallik i se părea că următorul lor popas e foarte departe.

— Deja trebuie să înotăm ? a scâncit. Nu putem să mergem mai departe pe gheață ?

— Trebuie să mergem în direcția asta, a spus Nisa. Uscatul e încolo. Nu-i simți mirosul ?

Kallik a încercat să adulmece, însă mirosul apei era prea

puternic.

— Dar sunt așa de obosită, a protestat ea.

— Și eu, s-a plâns Taqqiq. Vreau să stau întins până îmi simt iar labele.

— Vă trec în partea cealaltă unul câte unul, a spus Nisa. Stați lângă mine și o să vă ajut eu.

Kallik știa că trebuie să fie curajoasă. Mama ei trebuia să facă de trei ori drumul înot ca să îi treacă pe amândoi în partea cealaltă, și Kallik voia să-i arate că și ea poate să fie puternică.

— Du-te tu prima, a spus Taqqiq, trântindu-se pe gheață și odihnindu-și capul pe labe.

— Bine, a zis Kallik. Pot, știu că pot.

— Sunt foarte mândră de tine, a șoptit Nisa, iar Kallik i-a simțit respirația caldă pe ureche. Imediat ce ajungem la uscat, totul o să fie bine, promit.

Nisa și Kallik s-au aruncat în apă. Au aterizat cu un pleoscăit puternic, iar Kallik a scos un strigăt de încântare. A încercat să imite mișcările elegante ale mamei ei, lunecând prin mare ca ea, dar apa îi tot atingea nasul, făcând-o să tușească și să se înece.

Oceanul se întindea peste tot, întunecos și infinit. Valurile se umflau atât de tare în jurul lor, încât Kallik nu vedea gheața spre care se îndreptau, și a pierdut din ochi chiar și capul mamei ei de câteva ori. A simțit un miros nou, de sânge, ca o amenințare rece, și a trecut-o un fior de spaimă.

S-a răsucit în apă, lovind frenetic valurile cu labele, încercând să vadă ce s-a întâmplat. Și a văzut : o aripioară neagră spinteca apa, apropiindu-se mai repede decât putea ea înota.

Nisa a scos un țipăt în care Kallik a recunoscut groaza și teroarea.

— Balena ucigașă ! a strigat ea. Kallik, înoată cât de repede poți !

Kallik dădea orbește din labe, lovind apa cu labele cât de tare putea, dar nu avea de ce se sprijini, nu avea gheață solidă sub picioare, ca să îi dea viteză. Se pierduse în apa neagră și rece.

În spatele primei aripioare au mai apărut și altele.

— Mai repede, Kallik ! a strigat Nisa. Pleacă de-aici !

— Mamă ! a strigat Taqqiq de pe bucata de gheață din spatele lor. Kallik ! Ce se-ntâmplă ?

Nisa înota în cerc în jurul lui Kallik, zgâriind balenele

ucigașe. Kallik simțea apa năvălind asupra ei din toate părțile, în timp ce balenele o loveau pe Nisa cu botul lor imens. Pe urmă au început să o atace cu coada, izbind-o și răsucind-o prin apă.

— Mamă ! a strigat Kallik în timp ce lumea în jurul ei căpăta străfulgerări albe și negre.

— Du-te !

Nisa a împins-o pe Kallik cu botul și s-a întors spre balene, arătându-și iar colții. Kallik a văzut niște fălci căscate, cu dinți galbeni și mici, și niște ochi reci și negri.

Scâncind de frică, Kallik a înotat mai departe, fără să se oprească. Nu știa dacă încă mai merge în direcția cea bună sau dacă o să înoate pe veci în larg, fără să dea vreodată de vreo porțiune de uscat.

Deodată, s-a lovit cu nasul de ceva dur. A deschis ochii și a icnit. Gheață ! Ajunsese în partea cealaltă ! Și-a înfipt ghearele în pojghița rece, zbătându-se să iasă din apă. Dar își simțea mădularele foarte grele, iar blana îmbibată de apă o trăgea în jos.

— Ajutor ! a strigat, prinzându-se de gheață. Te rog, ajută-mă !

Ca un spirit trimis de Marele Urs, mama ei a apărut pe o undă de apă. Nisa s-a ghemuit sub luciul apei și a împins-o pe Kallik în sus. Cu încă un impuls, Kallik a reușit să se pună la adăpost. S-a răsucit imediat și s-a întins după mama ei.

— Ieși, ieși ! a țipat Kallik.

Dar Nisa se scufunda tot mai mult în apă. Se scufunda tot mai adânc, tot mai departe de ea, iar valurile învolburate se ridicau amenințătoare și o trăgeau în jos, în vreme ce aripioarele brăzdau apa, apropiindu-se iute.

— Mamă ! a strigat Kallik.

Nisa încă se lupta, ghearele ei lăsau urme prelungi pe corpul balenelor ucigașe, dar atacatorii erau prea mulți. Apa care se împrăștia pe gheață devenise roz, mânjindu-i labele lui Kallik. Mirosea a sare, a sânge și a spaimă.

Kallik s-a năpustit spre marginea gheții și a întins botul deasupra apei.

— Mamă ! Agață-te de mine ! Te trag eu afară !

Coada unei balene a ieșit din apă și a lovit-o. Kallik a ajuns iar pe gheață, prăvălindu-se și alunecând pe zăpadă pe o distanță de câteva lungimi ursești. A rămas pe loc, prea uluită ca să se poată urni. De sub gheață s-a auzit un zgomot surd, întrerupt de

un urlet.

Imediat după aceea, Kallik și-a dat seama că nu mai aude nimic. Peste apă plutea o liniște profundă și tristă. Balenele ucigașe dispăruseră. La fel și Nisa.

— Mamă ! s-a auzit un glas de departe. Mamă ! Kallik ! Mamă !

Era Taqqiq ! Le striga de departe. Kallik a ridicat capul, încercând să îl repereze. Dar norii pluteau prea jos și puii nu se vedeau unul pe celălalt. Kallik a încercat să se ridice și să îl strige și ea, dar își pierduse răsuflarea. Nu putea să scoată niciun sunet. „Sunt aici, Taqqiq !“ ar fi vrut să zică. „Sunt încă în viață !“

— Nu mă lăsați singur ! a strigat Taqqiq. Mamă ! Întoarce-te ! Kallik, unde ești ?

Cu mare efort, Kallik a încercat să se ridice. Dar mușchii nu voiau să o asculte, așa că rămase întinsă fără vlagă pe gheață.

Vântul se întețise, urla, șuiera și îi acoperea blana lui Kallik cu promoroacă. L-a auzit pe fratele ei strigând încă de câteva ori, apoi glasul a început să se topească în depărtări. Se zbătea speriat pe marginea bucății lui de gheață, dispărând în întunericul înzăpezit. Iar Kallik nu putea face nimic.

Furtuna se întețea. Kallik s-a ghemuit pe gheață și ușor-ușor, s-a scufundat în pustiul alb.

CAPITOLUL 5

Lusa

— Pun pariu că nu poți să urci până aici ! a provocat-o Yogi, cățărându-se cu o creangă mai sus.

— Ba da, a răspuns Lusa, înfigându-și ghearele în scoarța copacului și trăgându-se în sus.

Yogi era un pic mai mare decât ea, dar Lusa era hotărâtă să îi arate că poate să urce la fel de sus ca el.

Soarele strălucea printre frunzele arborilor, colorând cu umbre verzi blana puilor de urs. Sus, de-a lungul zidului, obișnuita mulțime de fețe-turtite arătau cu degetul și exclamau, și dinspre ei venea mirosul unei mâncări ciudate. Dedesubt, Lusa îi vedea pe King și pe Ashia moțăind la umbră. Din când în când, King clipea, clătina din cap și îi fulgera cu privirea, de parcă s-ar fi așteptat să-i aterizeze în cap.

Pe umerii Lusei a căzut o ploaie de așchii din scoarța copacului, în timp ce Yogi urca tot mai sus.

— De aici văd teritoriul ursilor bruni, i-a strigat el. Ah, îl văd pe ursul tău preferat !

— Nu am niciun urs grizzly preferat, a spus Lusa. Nu-mi plac ursii grizzly. Sunt prea mari și tot timpul stau morocănoși.

— Mai ales Morocănosul, i-a dat Yogi dreptate, dând din bot spre bătrânul urs grizzly care trăia singur de partea cealaltă a Gardului.

Puii nu vorbiseră niciodată cu el, așa că nu-i știau numele adevărat, dar îi spuneau Morocănosul pentru că era bătrân și posomorât.

— Uite-l cum se rostogolește în țărână. Pare destul de ciudat...

Lusa voia să vadă și ea. A încercat să își înfigă bine în scoarță ghearele încovoiate ale labelor din spate și să cuprindă creanga cea mai apropiată cu labele din față. De acolo putea urca mai departe, cu toate că avea să fie foarte greu.

— Hmmm ! A auzit un mormăit puternic de jos, dar era prea ocupată să prindă creanga cu labele din spate ca să se uite în jos.

— Hmm, s-a auzit din nou mormăiala.

Lusa a privit peste umăr. Tatăl ei stătea pe picioarele din spate și se întindea spre copac, spre ea.

— Stai liniștit, că nu cad, i-a strigat ea.

S-a străduit și mai tare, gemând de atâta efort, și a reușit, într-un sfârșit, să se prindă de creangă.

— N-o să ajungi niciodată în vârf dacă te cațeri așa, a mârâit King. Te miști mult prea încet.

— Încă învăț, i-a răspuns Lusa cu răsuflarea tăiată.

Se cocoțase pe creangă și stătea întinsă pe burtă, cu labele atârnându-i în jos ; simțea nevoia să se odihnească o clipă.

— Nu te sfii, a spus el. E mai simplu dacă urci în copac din salturi iuți. Prinde trunchiul cu labele din față și împinge-te cu picioarele din spate, cum ai face dacă ai fi întinsă pe pământ.

Lusa vedea asta mai degrabă ca pe un mod de a cădea din copac, dar cel care vorbea era tatăl ei, iar tatăl ei îi dădea sfaturi numai când era vorba de ceva important.

— Ești sigur că nu pățesc nimic ? a întrebat ea.

— Nu pățești nimic ! a pufnit King. Urșii negri sunt cei mai buni cățărători din pădure. Ascultă-mă pe mine, Lusa : urșii negri nu cad din copaci. Nici măcar puii cei mai neîndemânatici.

S-a lăsat iar în patru labe și s-a îndepărtat greoi, mormăind pentru sine și scuturându-și urechile.

Lusa și-a ridicat iar privirea spre vârful copacului, unde crengile cele mai subțiri se legănau pe cerul albastru, presărat cu nori. Yogi se plictisise și cobora, zgâriind trunchiul în căutare de insecte.

„Cei mai buni cățărători din pădure“, și-a spus Lusa. „Noi nu cădem din copaci.“ S-a ridicat deodată cu îndrăzneală și s-a întins să se prindă cu ghearele de scoarță. A tras aer adânc în piept, s-a împins cu labele din spate și a urcat cu un salt iute.

Spre surprinderea ei, a ajuns cu aproape o lungime de pui de urs mai sus. Entuziasmată, a încercat să se salte din nou și apoi din nou, prinzând viteză pe măsură ce se apropia de vârful copacului. Nu s-a oprit nici măcar când a ajuns în locul cel mai înalt în care ajunsese Yogi vreodată. Și-a continuat drumul spre vârf, urcând din ce în ce mai mult, până când și-a dat seama că nu mai e nicio creangă deasupra ei. Ajunsese în vârful copacului.

Chiar în vârf ! Lusa s-a așezat pe o creangă și a îmbrățișat trunchiul cu labele din față, gâfâind de oboseală și de încântare. Urcase așa de mult ! Dedesubt, ceilalți urși negri erau mici cât niște omizi. Vedea peste zid întreaga Vale, urșii bruni, de o parte și pe cei polari, de cealaltă.

Dar vedea și dincolo de Vale. Vedea o potecă cenușie, care șerpuia în jurul câtorva țarcuri, majoritatea împrejmuite cu garduri ca al ei. Nu foarte departe, vedea niște animale mici, care semănau puțin cu fețele-turtite, dar erau mai păroase și mai agile, cu cozi lungi, pe care le agitau nervos. A văzut unul ținându-se de creanga unui copac cu un singur braț, atârnând în aer de parcă ar fi putut să stea acolo pentru totdeauna.

Mai departe, de-a lungul potecii, se întindea un iaz mare, cu mai multă apă decât văzuse ea vreodată într-un singur loc. Tare și-ar mai fi dorit să poată să sară în el și să se bălăcească ! Erau păsări în apă, sau cel puțin păreau să fie păsări, pentru că își țineau aripile îndoite pe lângă corp. Nu prea înțelegea la ce le servesc aripile ; doar aveau niște picioare așa de lungi și de subțiri, încât probabil că nici dacă s-ar fi ridicat pe picioarele din spate nu ar fi putut să le întreacă în înălțime. Erau de un roz aprins, aveau cioc încovoiat, iar unele dintre ele păreau să stea într-un singur picior. Poate că aveau, într-adevăr, un singur picior ?

Un urlet care nu părea al unui urs i-a atras atenția spre o îngrăditură din partea cealaltă, unde niște bolovani mari și cenușii formau un perete stâncos, ascuns de copaci și de tufe bogate. Mai auzise urletul acela, dar nu știa de la ce creatură vine. Acum vedea că pe unul dintre bolovanii mari și netezi se află un animal cu patru picioare, care zace la soare și dă din coada lungă. Era auriu, cu blana vărgată, iar când a căscat, Lusa i-a văzut dinții, ascuțiți ca ai unui urs.

Erau așa de multe creaturi ciudate pe acolo ! Și doar atâtea vedea ea de unde stătea. Își dădea seama că poteca e chiar mai

lungă decât poate ea cuprinde cu privirea și că cerul se întinde mai departe decât își închipuise ea vreodată. Știa din poveștile celorlalți urși că dincolo de împrejmuirile din Vale se înalță munți și se întind păduri care adăpostesc mulți alți urși. Dar nu bănuise până atunci cât de multe feluri de animale sunt sau cât de departe se întinde lumea.

Lusa a adulmecat vântul pentru o clipă, inspirând amestecul acela nebunesc de mirosuri complet necunoscute. Pe urmă s-a lăsat să alunece pe trunchiul copacului și s-a dus în fugă la Stella, luptându-se să nu uite nimic din ce văzuse.

— Stella ! a strigat ea, urcând pe spatele ursoaicei mai mari.

Stella s-a trezit cu un mormăit. Avea blana caldă de la soare și plină de fire de iarbă, pentru că dormise pe pământ.

— Stella, scoală-te repede ! a spus Lusa. Ce fel de animal e cam de culoarea fructului de papaya, are dungi negre, colți lungi și rage ? Și ce fel de pasăre e înaltă, roz și cu picioare subțiri ? Și ce fel de animal atârnă în copaci și dă mereu dintr-o coadă lungă ? Sunt ca urșii ? Vorbesc ca urșii ? Ai întâlnit vreunul vreodată ?

— Ușurel, ușurel, a mormăit Stella, scărpinându-și urechea și studiind-o pe Lusa. Unde ai văzut toate astea ? Ai urcat până în vârful Copacului Urs ?

— Da ! a exclamat Lusa, țopăind. Era așa de sus și de minunat ! Și ce animale erau alea, știi, știi ?

— Știu cum se numesc, a spus Stella. Pisicile dungate sunt tigri, iar păsările roz sunt flamingi.

— Fla-mingi, a repetat Lusa, încercând să rețină cuvântul.

— Iar animalele mici care se cațără în copaci se numesc „maimuțe“, a continuat Stella. Dar ar trebui să-l întrebi pe King despre ele dacă vrei să știi mai multe. În definitiv, el a trăit în sălbăticie și se poate să le fi întâlnit niște maimuțe pe acolo.

Lusa era nedumerită. Stella adora să spună povești, dar de data aceasta părea să creadă că un alt urs știe mai multe decât ea.

Tatăl Lusei bea apă din micul iaz de lângă zid, dar când s-a apropiat Lusa a ridicat capul și a studiat-o atent.

— Bună, tată, a spus Lusa, adulmecându-i botul și târșâindu-și labele pe pământ. Ai văzut cum m-am cățărat ? Nu-i așa că am fost grozavă ?

— Ți-am spus eu c-o să fii, a zis King morocănos și și-a băgat din nou botul în iaz, plescăind.

— Îmi spui cum e în sălbăticie ? a întrebat Lusa. Am văzut tot soiul de animale ciudate din vârful copacului. Stella spune că se cheamă „maimuțe“ și „tigri“ și „fla-mingi“. Ai întâlnit vreodată tigri sau maimuțe ?

— Nu, a mârâit King. Nu e nimic de spus.

— Dar... tu nu știi povești despre viața în sălbăticie ?

— Nu, nu știu.

S-a îndepărtat de iaz și a pornit spre Munți. Lusa l-a urmat sprintenă, ca să rămână aproape de el.

— Și apa cea mare ? a stăruit ea. Ai găsit vreo apă așa de mare acolo ? Ai intrat vreodată în apă ca o pasăre flamingo ? Ai reușit să înoți ?

King s-a ridicat pe picioarele din spate și a zgâriat cu ghearele în aer.

— Ursii negri pot să înoate ca peștii, să se cațăre ca maimuțele și să alerge ca tigrii. Noi suntem regii pădurii. Nimic nu le stă în cale ursilor negri !

S-a lăsat înapoi în patru labe și i-a aruncat Lusei o privire așa de fioroasă, încât a speriat-o.

— Nu mă mai întreba despre sălbăticie, a mârâit el. N-o să trăiești niciodată acolo, așa că de ce tot vorbești despre asta ? Dă-mi pace !

Și, cu aceste cuvinte, a sărit pe bolovanul cel mai apropiat și i-a întors spatele.

Lusa a coborât povârnișul Munților și s-a dus la Peștera din spate. S-a ghemuit sub piatra albă care stătea proptită ca o streașină. Nu știa ce să mai creadă. Oare lui King nu-i plăcea în Vale ? Până în clipa aceea nu se mai gândise că Valea este mică, dar deodată o simțea îngustă ca o adăpătoare. Voia să știe ce se află dincolo de ziduri, dincolo de animalele acelea stranii, de Gardurile lungi și de potecile cenușii. Voia să vadă pădurea și munții cei adevărați.

Un nas umed și negru a împuns-o într-o parte, iar Lusa a privit împrejur. Ashia s-a lipit cu botul de capul fiicei ei.

— Nu fi tristă, mură mică, a spus ea. Te-am văzut cățărându-te în copacul ăla mai devreme. Te-ai descurcat foarte bine. Nu-l lua în seamă pe King.

— Voiam numai să aflu câte ceva, a răbufnit Lusa. N-am făcut decât să-l întreb ceva despre tigri și maimuțe, și a mârâit la mine !

— Știu, a spus Ashia. Nu prea-i place să vorbească, nu așa cum îți place ție, a tachinat-o ea.

— A spus că urșii negri sunt regii pădurii.

— E adevărat, i-a dat Ashia dreptate. Nu avem noi culori aprinse ca tigrii sau flamingii și nici nu facem atâta gălăgie ca maimuțele, așa că la început s-ar putea să nu-ți dai seama cât de importanți suntem. Dar urșii negri sunt cei mai pricepuți când vine vorba să treacă neobservați, și asta e exact ce îi place lui King. E obișnuit să trăiască în sălbăticie și să-și poarte singur de grijă. Nu prea știe să-și facă prieteni din alți urși.

— Mie-mi place să fiu prietenă cu alți urși, a spus Lusa, sprijinindu-se de piciorul mamei ei.

— E în regulă, dar asta numai pentru că te afli aici, a spus Ashia, dând din laba ei uriașă ca să alunge o muscă. Dar dacă ai fi în sălbăticie, cum a fost el, ar trebui să te ferești de alți urși ca să rămâi în viață.

— Serios ? a întrebat Lusa.

— Vrei să vezi cum e în sălbăticie ?

— Da ! a zis Lusa pe nerăsuflate.

Oare se putea ieși din Valea Urșilor ? Ea de ce nu mai auzise de asta până atunci ?

— Urmează-mă și fă liniște, i-a spus Ashia.

A ieșit tiptil din Peșteră, a urcat Munții și a pătruns în Pădure. Lusa încerca să calce exact unde călca și mama ei, dar îi era greu, pentru că picioarele ei erau mult mai scurte decât ale Ashiei. S-a ghemuit pe pământ, privind cum blana cafenie și neagră a mamei ei scânteiază în lumina soarelui.

— Stai, a șoptit Ashia, ridicând botul. Șșș ! Vine un tigru mare.

Lusa părea descumpănită.

— Dar încă n-am ieșit din Valea Urșilor.

— Ba da. Tot ce trebuie să faci e să-ți închipui că ești într-o pădure adâncă și întunecoasă și că ești înconjurată de animale sălbatice, a șoptit mama ei. Simți mirosul tigrului ?

Lusa și-a imitat mama și a adulmecat aerul. Categoric se apropia ceva. Dar nu era un tigru, ci Yogi ! În timp ce Ashia și Lusa stăteau la pândă în iarba înaltă, Yogi a trecut pe lângă ele și s-a dus să se scarpine de Gard. Lusa de-abia se abținea să pufnească în râs. Oricât de tare s-ar fi prefăcut că s-a întâlnit cu un tigru, Yogi nu era câtuși de puțin fioros sau înspăimântător.

Deodată s-a auzit un foșnet dinspre Munți. King se ridicase și se dezmorțea.

— Mai e un urs ! a spus Ashia. În copac !

A început să se cațere pe trunchi, îmbrățișându-l, cu Lusa chiar în spatele ei. Lusa a văzut că mama ei urcă așa cum o învățase King pe ea, cu mișcări iuți și salturi rapide. A fost și mai simplu a doua oară, mai ales că era și mama ei cu ea. Era un joc frumos, în care se prefăceau că Valea Urșilor e de fapt o pădure.

Lusa se întreba dacă viața în sălbăticie e mereu așa de palpitantă. S-a cocoțat pe o creangă lângă mama ei și a privit în jos, la ceilalți urși din Vale. Poate se înșela King. Poate că într-o bună zi chiar avea să vadă lumea de dincolo de Vale. Poate că într-o bună zi avea să trăiască cu adevărat în sălbăticie.

CAPITOLUL 6

Toklo

Cerul era înspicat cu roz și auriu, iar umbrele se târau ușor prin pădure, ca niște urși care îi urmăreau. Se lăsa noaptea și, sub copaci, Toklo se rostogolea printre acele de pin, prefăcându-se că prinde pește.

— Ha ! a mârâit el, scormonind cu ghearele. Te-am prins !

A râcâit o vreme prin zăpadă, apoi a sărit într-o parte, țintuind la pământ încă un morman de ace.

— Te-am prins și pe tine !

— Șșș, a scâncit Tobi. Mă dor urechile...

Încă zăcea în același loc în care se așezase după ce urcaseră dealul, în urma excursiei la mormanul de grăunțe. Toklo și-ar fi dorit să aibă un frate care să se joace cu el. Văzuse alți pui de urs grizzly luându-se la trântă. Asta avea să-i ajute să învețe cum să se lupte și, în plus, părea foarte distractiv. Dar Tobi era mereu prea obosit ; fie îl durea câte ceva, fie se odihnea pentru că așa voia Oka.

Mama lor săpa un bârlog în mormanul de zăpadă, aruncând în jur frunze și bulgări de pământ. Nu era prea adânc, dar sperau să le țină de cald când o să se ghemuiască acolo împreună. Toklo a observat că mama lui pare mai calmă odată ce a luat decizia de a traversa munții. În sinea lui, se bucura. Nu-i plăcea când mama urla la el și la Tobi și rupea iarbă.

— În noaptea asta o să ne culcăm devreme, le-a spus mama. Trebuie să ne odihnim bine pentru călătoria cea lungă de mâine.

Tobi s-a cutremurat, lipindu-se de blana ei, dar Toklo a lovit-o peste labe.

— Mă înveți cum să prind somon ? a insistat el.

— Cu siguranță nu se face cum făceai tu adineaori când te jucai, asta e limpede, a pufnit ea. Săreai și urlai întruna. Te-ar auzi apropiindu-te din clipa în care ai băga laba în râu.

— Atunci ce-ar trebui să fac ?

— Mai întâi intri în vad, a spus ea. Te întorci cu spatele la curent. O să vezi somonii alunecându-ți pe lângă labe. Dacă stai nemișcat o clipă, vin ei direct la tine. Și apoi, dacă ești rapid, a zis ea, lovindu-l iute pe Toklo cu laba, atunci poate c-o să și prinzi unul.

— O să prind ! a anunțat Toklo. O să fiu cel mai rapid pescar. Niciun urs n-o să prindă cât somon o să prind eu !

O să prindă mai mult decât Tobi, asta era sigur !

— Ei bine, asta depinde de spiritele apei, a spus Oka. Nu vor să te audă lăudându-te, mai ales dacă nu te porți respectuos cu ele.

— O să ne întâlnim cu spiritele apei ? a șoptit Tobi cu ochii căscați.

Amândoi auziseră povestea asta de multe ori de la Oka : spiritele ursilor morți sălășluiau în râuri, plutind neîncetat alături de somonul care îi hrănise în timpul vieții. Dar nu văzuse nicio albie suficient de lată ca să locuiască spiritele în ea.

— Nu, micuțule, i-a spus Oka lui Tobi.

Toklo nu putea să sufere tonul delicat și dulceag pe care și-l lua ori de câte ori vorbea cu fratele lui.

— Spiritele sunt mereu alături de noi și fie vorbesc cu tine, fie nu. Dar nu le întâlnești propriu-zis.

— Îmi aduc aminte ! a spus Toklo. Trebuie să le mulțumești ca să te ajute.

— Da, a zis Oka. Dacă sunt furioase, stârnesc valuri în apă și e greu să prinzi vreun pește. Dar dacă sunt prietenoase... dacă te plac... îți aduc somonul chiar sub bot.

— Cum... a dat Toklo să întrebe.

— Gata cu întrebările în noaptea asta, a spus Oka.

Și-a lipit nasul de blana lui Tobi, adulmecându-i-o. Ursulețul avea deja ochii închiși. Toklo înțelegea că Oka nu îl mai lăsase să zică nimic ca să poată Tobi să doarmă. Dar nici măcar asta nu i-a tăiat cheful. A doua zi aveau să traverseze munții !

Înainte, printre umbrele copacilor, Toklo vedea lumina soarelui scânteind pe suprafața gheții. Porniseră la drum în zori și urcaseră prin pădure spre vârful muntelui. Vedea panta golașă și stâncoasă a muntelui, unde copacii se răreau și singurele porțiuni verzi erau formate din tufe pricăjite și petice de mușchi.

S-a uitat înapoi la Oka și la Tobi, care își târșâiau picioarele prin pădure în spatele lui. Oka se oprea din când în când ca să adulmece pământul și să împingă spre Tobi ceva de mâncare. Toklo ciugulise niște trifoi înainte să pornească, dar în clipa aceea era prea entuziasmat ca să mănânce. A țâșnit nerăbdător spre o pajiște întinsă, scăldată în lumina soarelui. Nu mai era mult de acolo până la stânci ; aveau să ajungă în munți cât ai bate din palme !

Mama și fratele lui l-au prins din urmă, iar Oka s-a ridicat și ea pe labele din spate, adulmecând aerul.

— Hai să pornim iute mai departe, a spus ea, coborând iar pe toate cele patru labe.

Au străbătut pajiștea cu pas măsurat. Până și Tobi ținea pasul, stând mereu pe lângă Oka și împiedicându-se numai de câteva ori. Curând, Toklo a simțit stânci aspre sub labe în loc de pământ și de iarbă. Puțin mai târziu, s-au trezit în fața unei întinderi de zăpadă și a unui morman de bolovani care ajungea până la cer.

Zăpada era mai înaltă decât se aștepta Toklo și bineînțeles că Tobi s-a prăvălit într-un troian mare. Scâncind, a dat din labe până a venit Oka și l-a tras pe un petic de zăpadă bătătorită. Toklo nu voia să afle ceilalți, dar și lui îi era greu pe stâncile acoperite de gheață. Nu se putea prinde bine cu ghearele de pământul alunecos și înghețat, și s-a trezit că alunecă în loc să sară grațios de pe un bolovan pe altul, cum ar fi vrut el.

Dar nu conta. Se bucura că se cațără și că stă la soare, departe de animalele de foc și de cele șerpești, de zgomotul și de duhoarea lor cumplită. Aici sus, vântul i se strecura prin blană, aducând din depărtare mirosul prăzii, al zăpezii și al altor urși. Razele soarelui îi încălzeau spinarea și simțea că își încordează și își întinde mușchii în cu totul alt fel decât până atunci, în timp ce învăța să se cațere, călătorind pentru prima oară ca un urs adevărat.

A observat un băț care se ițea dintr-un petic mare de zăpadă și, cu un mormăit de bucurie, s-a năpustit asupra lui, l-a

prins între fălci și a tras tare.

— Hmmm ! a strigat el cu greu, încercând să nu își descleștеze fălcile. Mmm, am hins un homon !

— Serios ? a spus mama lui, întorcând capul ca să se uite la el. Păi atunci ai face bine să-l ții cum trebuie, l-a sfătuit ea, apropiindu-se tot mai mult, pentru că se spune că peștii... pot fi... foarte... alunecoși !

Și deodată i-a înhățat bățul și a luat-o la fugă.

— Hei ! a strigat Toklo.

A pornit după ea, sărindu-i în cârcă și răsturnând-o în zăpadă. Se rostogoleau prin omăt, repezindu-se după bățul-somon. Toklo pur și simplu nu mai putea de bucurie. Rareori se oprea mama lui să se joace cu el. Îi plăcea când blana ei îl gâdila pe nas și îi plăcea forța labelor ei când îl lovea. Știa că are grijă să nu-l rănească, iar asta îl făcea să se simtă ocrotit.

— Aha ! a strigat el triumfător, smulgându-i bățul. E al meu ! Am câștigat !

— Nu prea cred, a mârâit ea, fugărindu-l.

— Mamă ! a strigat Tobi de pe stânca pe care stătea ghemuit. Mamă, mi-e rău...

Oka s-a oprit, împroșcându-l pe Toklo cu zăpadă. S-a dus în grabă înapoi la Tobi și l-a adulmecat. Scoțându-și morocănos zăpada din urechi, Toklo a urmat-o. Era sigur că Tobi încearcă doar să-i capete atenția. Când nu se simțea Tobi rău ? Nu putea să stea și el liniștit o vreme și să-i lase să se distreze ?

— Trebuie să mergem mai departe, a spus Oka.

Se schimbase : era mai încordată, speriată și furioasă.

— Trebuie să trecem munții înainte să se lase întunericul. Haideți !

L-a împuns pe Tobi, ca să-l facă să se ridice, și veghea asupra lui ca o umbră, în timp ce el se chinuia să treacă peste stânci și gheață. Toklo a observat că Tobi miroase ciudat. În blana lui persista un miros pătrunzător de putreziciune, iar ochii îi erau încețoșați și nedumeriți. Toklo a mai adulmecat o dată și s-a tras deoparte.

— Nu pot, a scâncit Tobi și a căzut pe burtă. Și-a acoperit botul cu labele din față, care îi tremurau.

— Ba poți, Tobi, a murmurat Oka.

Glasul îi era blând, ca întotdeauna când i se adresa lui Tobi.

— Hai, încă un pic. Haide, ridică-te și fă un pas. Un pas și încă un pas și, încet-încet, o să ajungi. O călătorie nu e decât un rând de pași. Poți să faci un pas, nu ?

— Nuuu, a gemut el.

Toklo a oftat. Așa nu aveau să ajungă nicăieri. Și-a ciulit urechile. Dacă tot stăteau pe loc o vreme... A alergat la băț, l-a apucat cu dinții și a fugit înapoi la mama lui.

— Uhu ! a strigat el. Scapă !

Și-a dat capul pe spate și a azvârlit bățul în aer. Falsul somon a căzut cu un pleoscăit la picioarele mamei lui.

— Nu e momentul, Toklo, l-a repezit Oka. Am pierdut deja prea mult timp. Trebuie să coborâm muntele și să ajungem la râu înainte de căderea nopții, a mormăit ea supărată. N-ar fi trebuit să ne oprim să ne jucăm.

Toklo a simțit că i se zburlește blana pe el de supărare. Hodoronc-tronc, mama lui era mânioasă pe el. Tobi îi stricase încă o dată distracția.

— Lăbuțe dulci, i-a șoptit Oka lui Tobi. Puiule, fii curajos ! Urcă-te pe spatele meu și o să te duc eu restul drumului.

— Bi-bine, a încuviințat Tobi cu sfârșeală în glas.

S-a urnit cu greu și i s-a urcat Okăi în spinare, rămânând acolo fără vlagă, ca o frunză veștejită.

Toklo a pufnit. Se întreba dacă Oka l-ar căra și pe el în spate dacă ar geme tot timpul. Nu prea îi venea să creadă. La urma urmei, el nu era scumpul de Tobi. Oka a pornit cu pas vioi, iar Toklo venea la urmă, încercând să nu asculte murmurele preocupate pe care i le tot adresa mama puiului ei bolnav.

Cățăratul nu i se mai părea așa de distractiv. Vântul nu mai aducea mirosuri calde și captivante, ci se făcuse mai rece și părea să aducă întuneric și vârtejuri de zăpadă. Soarele se lăsa spre hotarul cerului, iar umbrele se lungeau din ce în ce mai tare, întinzându-se spre Toklo asemenea unor spirite ale apei. Îl dureau labele, și le simțea reci, iar ghearele îl înțepau pentru că i le zgâriaseră stâncile toată ziua. Până și umerii îl dureau, dar mama lui mergea mai departe, sărind peste porțiunile alunecoase de gheață și peste bolovanii ascuțiți pe care Toklo era prea mic să îi evite.

Soarele aproape că dispăruse de pe cer când Toklo s-a oprit, epuizat.

— Mamă ! a strigat el.

Oka, aflată la jumătatea pantei de dinaintea lui, s-a întors și a privit înapoi, dar fără să se oprească. Mamă, a strigat el din nou, când ne oprim ?

— Nu putem să ne oprim, a venit replica, iar ecoul s-a izbit de stânci până jos, la poalele muntelui.

„Niciodată ?“ și-a spus Toklo cuprins de frică. Nu o puteau ține așa toată noaptea. Îi vuia capul și îi era teamă că, din cauza întunericului, o să se împiedice și o să cadă de pe munte... iar mama lui nici măcar nu o să observe. „Cât timp îl are pe Tobi, nici nu-i pasă de mine“, și-a zis el cu amărăciune.

A tras aer adânc în piept și a pornit în sus pe povârniș, luptându-se din răsputeri să ajungă la mama lui. Zăpada era foarte înaltă, Toklo mai mult înota prin omăt decât mergea, dar a strâns din dinți și și-a văzut mai departe de drum ; nici măcar nu își mai simțea labele, atât de tare îi înghețaseră. Într-un sfârșit a ajuns-o din urmă, s-a repezit înaintea ei și i-a ținut calea.

— Toklo, a mârâit ea. Ți-am spus că n-avem timp de joacă.

— Nu vreau să mă joc ! a protestat Toklo. Vreau să mă odihnesc ! Toată ziua am urcat !

— Nu mai e mult, a spus Oka. Trebuie să ajungem la râu.

— Dar nu cred că pot să merg mai departe, a zis Toklo.

— Dacă poate fratele tău, poți și tu, a spus Oka cu fermitate.

— Bine dar... s-a bâlbâit Toklo, căruia nu îi venea să creadă. Pe Tobi îl cari încă de când s-a suit soarele pe cer ! El nu face nimic, doar zace acolo !

Toklo s-a ridicat pe labele din spate și i-a arătat Okăi labele din față. Una dintre pernuțele ghearelor îi sângera, și era plin de zgârieturi și de tăieturi.

Oka i-a adulmecat labele, apoi a ridicat privirea spre cer. Pentru prima oară, părea să observe că se lasă noaptea și că deasupra lor scânteiază stelele. S-a întors și l-a împuns pe Tobi cu nasul.

— Mi-e frig, a scâncit el, îngropându-și botul în blana ei.

— Bine, s-a învoit Oka. Hai să facem un bârlog în care să ne adăpostim la noapte.

Toklo a răsuflat ușurat. S-a uitat în jur și a observat o adâncitură sub ascuțișul unei stânci.

— Acolo ? a întrebat el.

Oka a mormăit a încuviințare și a pornit prima spre locul

ferit indicat de Toklo. Tobi s-a lăsat să alunece ușor de pe spatele ei, aterizând pe o grămăjoară de mușchi de lângă stâncă. S-a ghemuit și a închis imediat ochii. Oka s-a ghemuit și ea lângă el, lingându-l pe urechi.

Toklo s-a așezat epuizat. I se părea că și labele lui sunt tot niște stânci reci, care îl trag de picioare. A ridicat privirea spre cer, unde o stea strălucea mai tare decât toate celelalte.

— Nu m-ar deranja să fiu steaua aia, i-a spus mamei lui. Pun pariu că ea nu obosește niciodată.

Oka și-a ridicat și ea privirea.

— Nu cred că vrei să fii steaua aia, a spus ea. Ăla e spiritul unui urs rău. Celelalte animale l-au întemnițat pentru că făcuse o ticăloșie, iar acum se rotesc toate în jurul lui, batjocorindu-l. E prizonier, nu e liber ca noi.

„Eu nu mă simt liber“, și-a spus Toklo în gând, privindu-l pe Tobi cum se chinuie să respire.

— Ce a făcut ursul așa de îngrozitor ? a întrebat Toklo.

— N-a ascultat-o pe mămica lui, a spus Oka, lovindu-l cu o labă în cap. Acum du-te și fă rost de niște vreascuri.

Oka s-a apucat să sape lângă Tobi, improvizând un bârlog, în vreme ce Toklo căuta crăci. Nu a găsit prea multe, dar a dat peste câteva fructe de pădure. Erau cam uscate. Li le-a adus mamei și fratelui său, deși burta îi mârâia ca un urs uriaș. Oka a luat fructele fără să-i mulțumească și i le-a dat lui Tobi. Dar când s-au ghemuit cu toții în bârlog și Toklo și-a lipit botul de blana moale a mamei, ea a oftat și nu s-a dat la o parte.

Când s-a trezit Toklo, lumina palidă și mohorâtă lucea printre crengi. A clipit, buimac, de câteva ori, încercând să se dezmeticească. Nu înțelegea de ce se simte așa de straniu și de ce îi e frig. De vină nu era numai pământul tare pe care dormise. Ceva nu era în regulă.

Toklo s-a mișcat ușor și a descoperit că fratele lui e ghemuit alături, cu labele lipite de piept. Când Toklo s-a foit, Tobi și-a lipit labele de față, s-a scărpinat o dată pe bot și apoi s-a potolit. Respira slab și iute, și mirosea ciudat.

Toklo s-a apropiat mai mult de el și a simțit același miros tăios pe care îl remarcase și cu o zi în urmă în jurul lui Tobi. Blana fratelui său era rece, mai rece decât noaptea trecută. A observat cu o tresărire că Tobi avea ochii larg deschiși. Toklo și-a

apropiat fața de a lui Tobi și a așteptat o reacție, dar nu s-a întâmplat nimic. Ochii lui Tobi erau cețoși, de parcă ar fi văzut nori, nu pe fratele lui.

— Tobi, a șoptit Toklo.

Urechile lui Tobi nici măcar nu s-au mișcat. Toklo a întins cu grijă o labă și l-a atins ușor. Preț de o clipă, respirația lui Tobi a devenit mai rapidă, apoi a încetinit din nou.

— Tobi, a mai încercat el o dată. Tobi, te duci la râu ? Te faci spirit al apei ?

Niciun răspuns. Toklo era speriat, dar în același timp și fascinat. Cum devenea un urs spirit al apei ?

Tobi a șuierat prelung, tremurător, apoi a amuțit. Toklo și-a retras iute laba. S-a ridicat și l-a adulmecat mai bine pe Tobi. Încă se mai simțea mirosul pătrunzător de putreziciune, dar ceva se schimbase. Tobi avea ochii închiși.

Murise.

Toklo s-a întrebat ce trebuie să facă. Nu văzuse spiritul fratelui său plecând. Oare se dusese la râu ? Încă îi era prins în blană ? A încercat să-l împungă din nou pe Tobi, dar nu a zburat nimic din el.

A simțit o mișcare în spate și a tresărit. Se trezea Oka. Ursoaica a scuturat din cap și a dat să se ridice. S-a uitat împrejur nedumerită și privirea i-a căzut pe Tobi. Cu un strigăt, l-a împins pe Toklo și și-a plecat botul spre puiul mort. A scos un geamăt slab, s-a ridicat pe labele din spate și a urlat de durere și de furie. Zgomotul s-a izbit de stânci și i-a răsunat lui Toklo în urechi ; ursulețul s-a ghemuit la picioarele mamei, surprins că nu se răstoarnă muntele peste ei.

Oka s-a lăsat iar în patru labe și l-a luat la rost pe Toklo, mârâind.

— De ce nu m-ai trezit ? De ce ? Cum de-ai putut să-l lași să moară ?

— Nu... ! a strigat Toklo. Adică nu am... n-aveam ce face.

— Puteai să mă fi trezit pe mine ! s-a răstit ea. Cum ai putut să faci așa ceva ?

Acum urla spre cer, spre copaci și spre stânci.

— Cum ai putut să mi-l iei ? De ce trebuie să-mi iei toți puii ? De ce trebuie să moară așa ? Ce-au făcut de te-au înfuriat ?

S-a ghemuit în zăpadă lângă Tobi și și-a afundat nasul în blana lui, atingându-l cu laba de parcă ar fi încercat să-l facă să se

ridice.

— Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el ! a strigat ea. Bietul meu pui, bietul meu puișor, singur...

Glasul i-a pierit și Toklo nu mai auzea ce spune. S-a îndepărtat și s-a așezat la gura bârlogului, așteptând ca Oka să se ridice și să pornească din nou la drum. Încă mai trebuiau să ajungă la râu, nu ?

I s-a zburlit blana de tristețe. Nu înțelegea de ce mama e așa de supărată pe el. Nu el era cel prea slab să supraviețuiască. El era cel care ar fi putut să aibă grijă de ea, dacă Oka l-ar fi lăsat. Spiritele apei nu-i luaseră toți puii... el era încă acolo ! De ce nu conta și el ? Acum Tobi probabil că plutea cu somonii în râu. Cu siguranță că îi era mai bine acolo decât dincoace, unde îi era frig și unde era trist, înfometat și obosit tot timpul. Era mai bine pentru Tobi și era mai bine și pentru ei.

Lumina s-a răspândit, încetul cu încetul, pe versantul muntelui, făcând zăpada să scânteieze și învăluind vârful muntelui într-o nuanță galbenă-aurie. Oka stătea întinsă lângă Tobi, nemișcată, ca un copac doborât la pământ. Toklo nu mai avea răbdare. Oare aveau să stea acolo toată ziua ? Nu aveau să mai ajungă pe partea cealaltă a muntelui ?

A trecut mult timp fără ca Oka să se miște. Când soarele a ajuns la zenit, Toklo a făcut câțiva pași spre mama lui.

— Mamă, a spus el.

Ea nu a răspuns și nici nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

— Mamă, a încercat el din nou. Când mergem la râu ?

Oka a ridicat ușor capul, s-a întors să-l privească și și-a sprijinit botul pe labe.

— Tobi n-o să găsească râul niciodată, a murmurat ea. N-ar fi trebuit să moară aici.

Toklo a așteptat o clipă. Văzând că ea nu mai spune nimic, a întrebat :

— Și cu noi cum rămâne ?

— Am mers prea încet, a spus mama lui cu sfârșeală în glas. E vina noastră c-a murit și că n-o să-l găsească spiritele apei.

CAPITOLUL 7

Kallik

Pe măsură ce noaptea devenea tot mai neagră, se domolea și furtuna, iar Kallik s-a trezit într-o lume tăcută și pustie. Cerul întunecat de deasupra ei era plin de picățele scânteietoare de gheață. Gheața de sub labele ei i se părea subțire, simțea un gol sub ea, de parcă apele ar fi încercat să își croiască drum la suprafață.

Mama ei nu mai era. Încă nu-i venea să creadă. Cum se putea ca Nisa să fi murit ?

Labele i se mai dezmorțiseră. Cu toate că își putea mișca iar picioarele, Kallik nu a plecat de pe gheață. Nu avea niciun motiv. Nu avea unde să se ducă ; era singură.

Pe cerul nopții, vedea silueta lui Silaluk lângă Steaua Căii. Poate că Măcăleandrul, Pițigoiul și Gaița Cenușie erau de fapt balene ucigașe, nu păsări, și îi dădeau târcoale lui Silaluk, prinzând-o și devorând-o până nu mai rămâneau din ea decât oasele. Kallik a mai simțit o împunsătură de durere în inimă și și-a lipit botul de gheață. Oare spiritul mamei era acolo jos, plutind printre umbrele gheții ?

Nu știa de cât timp zăcea acolo. Își simțea bătăile inimii încetinind, și corpul i se răcea din ce în ce mai mult. Era vag conștientă de vântul care împrăștia zăpada pe gheață, îngrămădind-o în spatele ei. Se gândea că, dacă zace acolo suficient de mult, până la urmă zăpada o s-o acopere, lăsând doar un morman alb, iar ea avea să dispară pentru totdeauna... exact ca mama ei.

Împletindu-se cu șuieratul vântului, auzea apa izbind în apropiere și gheața pârâind sub labele ei. Prrr, șoptea ușor. Prrrm. Prrruuum. Poate că spiritele gheții deplângeau și ele moartea Nisei.

„Uurrrsss“, șoptea gheața. „Taqqiiiq...“

Kallik a ciulit urechile.

„Taaaqqiiiq“, a șoptit iar gheața.

Kallik a ridicat capul și s-a uitat la gheață. Părea să fie vocea mamei ei. Umbrele se învolburau și bolboroseau și, treptat, Kallik a început să vadă o formă sub gheață. Pentru o clipă a fost sigură că mama ei o privește de sub pojghița translucidă, apoi umbra s-a făcut nevăzută sub bulele care străluceau în lumina lunii.

Taqqiq. Kallik și-a amintit că-l auzise fugind și pierzându-se în ceață. Încă trăia... și era singur, la fel ca ea. Numai că Taqqiq era și mai singur decât ea, pentru că își închipuia că și sora lui murise. Acum că mama lor murise, doar pe Kallik o mai avea. Trebuia să rămână în viață, ca să-și găsească frățiorul. Taqqiq avea nevoie de ea, iar ea avea nevoie de el.

S-a ridicat de jos și și-a scuturat blana de zăpadă. Încă o dureau oasele, iar unul dintre picioarele din spate îi zvâcnea puternic, din cauză că se lovise de un sloi de gheață când o izbise coada balenei ucigașe. Dar avea din nou mintea limpede. S-a dus la marginea bucății de gheață și a privit apa rece și întunecoasă. Oare balenele ucigașe dădeau încă târcoale pe dedesubt, sperând să mai facă rost de o pradă, de una și mai ușoară ?

S-a întins pe burtă și a așteptat zorii, ba ațipind, ba trezindu-se dintr-un somn bântuit de coșmaruri în care vedea numai dinți ascuțiți, aripioare iuți și apă roșie.

Într-un sfârșit, peste gheață s-au întins primele raze ale soarelui, îmbrăcând în lumină întinderea de zăpadă. Kallik era surprinsă să vadă atâta apă în jur ; gheața se topea foarte repede, exact așa cum spusese Nisa. Dar limba de gheață pe care îl lăsaseră pe fratele ei încă era acolo, pe marea înșelătoare. Dacă voia să-l găsească pe Taqqiq, trebuia să înoate înapoi pe partea cealaltă.

Kallik a cercetat grijulie apa, în căutarea aripioarelor de orca, până s-a asigurat pe deplin că nu sunt balene prin preajmă.

— Spirite ale gheții, vă rog, ajutați-mă ! a șoptit ea.

Valurile loveau ușor marginea gheții, atingându-i labele,

iar în clipocitul ușor al apei i s-a părut că aude din nou murmurul mamei. „Asta o fac pentru Taqqiq“, și-a spus ea în gând. Pe urmă și-a mijit ochii, și-a încordat mușchii și s-a aruncat în apă.

Apa rece i-a acoperit botul, făcând-o să tușească. A început să dea cu furie din labe, încercând să traverseze canalul cât mai repede. În sfârșit, a atins gheața cu labele din față și s-a chinuit să se prindă cu ghearele. A cuprins-o panica atunci când și-a amintit că nu mai ieșise niciodată singură din apă. Întotdeauna avusese nevoie de ajutorul lui Taqqiq sau al Nisei. Dacă nu avea destulă forță să iasă singură ?

A început să dea cu putere din picioarele din spate. Probabil că blana ei albă strălucea ca luna pe sub valurile întunecoase ; cu siguranță că balenele ucigașe o vedeau de departe. Poate că se repezeau spre ea chiar în clipa aceea. În timp ce zăcea deznădăjduită, pe jumătate în apă și pe jumătate pe gheață, poate că niște dinți ascuțiți se apropiau ca s-o înșface și s-o tragă în adâncuri.

— Mamă ! a strigat ea. Ajută-mă !

S-a smucit cu putere și a reușit să se prindă mai bine de gheață cu labele din față. Cu un efort, s-a ridicat până când a reușit să se tragă cu tot trupul pe gheață.

S-a odihnit o clipă, gâfâind. Oare mereu avea să fie așa de greu ? Cum avea să ajungă pe pământ uscat ? Dacă ar mai fi fost un urs s-o ajute... unul precum Taqqiq... Grija față de fratele ei a făcut-o să se ridice de jos și să pornească de-a lungul limbii de gheață, în direcția în care fugise el.

În timp ce mergea, se întreba unde s-o fi dus Taqqiq și cum o să aibă grijă de sine. Era mereu așa de jucăuș și de distrat ! Se întreba dacă își amintește vreuna dintre lecțiile Nisei. Erau încă atât de multe lucruri pe care nu le știau... Era prea devreme să rămână singuri. A iuțit pasul, disperată să-l găsească. Cel puțin împreună aveau mai multe șanse de supraviețuire.

Soarele nu era foarte sus pe cer când Kallik a ajuns la o altă întindere de apă. Fratele ei trebuise să înoate ca să ajungă mai departe.

De data aceasta îi era și mai greu să sară în apă, fiindcă știa cât de greu o să-i fie să iasă pe partea cealaltă. Odată intrată în apă, curentul i s-a părut și mai puternic decât înainte, dar frica și hotărârea de a răzbi nu au lăsat-o să se dea bătută. Când a ajuns pe partea cealaltă, Kallik era epuizată, dar și-a scuturat

blana și a mers mai departe, chiar dacă o dureau labele.

A fost o zi lungă și înfiorătoare. Gheața se tot clătina sub labele ei, iar uneori pârâia chiar în locul în care călca ea, făcând-o să își ude labele în apa rece ca gheața. Deseori, singura bucată de gheață pe care putea să se cațere era câte o pojghiță plutitoare, doar puțin mai lată decât spinarea mamei ; nu putea sta pe ea decât o clipă, după care trebuia să sară în apă și să înoate spre următoarea.

Dacă avea noroc, banchizele erau suficient de apropiate ca să poată sări de pe una pe alta, dar cel mai adesea trebuia să înoate între ele. Știa că pierde timpul ori de câte ori se oprește să se uite după aripioare de balenă înainte să sară în apă, dar încă îi răsunau în urechi ultimele țipete ale mamei sale. Numai ea îi mai rămăsese lui Taqqiq. Trebuia să rămână în viață, ca să-l găsească.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, aerul devenea din ce în ce mai cald, încingându-i blana lui Kallik. Gâfâia de la efort și uneori se simțea ușurată când sărea în apă ; cel puțin se răcorea.

Nu doar grija față de fratele ei o mâna mai departe. Știa că trebuie să ajungă pe uscat înainte să se topească de tot gheața. Nu își putea permite ca dezghețul să o prindă rătăcind în golf, la mare distanță de uscat. De unde era ea, nu vedea nici urmă de pământ.

Din fericire, își dădea seama unde e uscatul după miresmele aduse de vânt. Erau ciudate și amestecate, dar suficient de bizare ca să îi indice că aparțin unui tărâm cu totul altfel decât lumea ei de gheață, de zăpadă și de valuri negre. Spera că Taqqiq și-a dat seama și el de asta și că se îndreaptă în aceeași direcție. Poate că deja găsise uscatul... dar ce aveau să facă odată ce ajungeau acolo ? Niciunul dintre ei nu știa nimic despre ce înseamnă să supraviețuiești în altă parte decât pe gheață. Nisa i-ar fi învățat și ar fi avut grijă de ei până le-ar fi spus tot ce era de știut.

Kallik a încercat să nu se mai gândească la mama ei. Trebuia să își concentreze toate eforturile asupra fratelui ei ; trebuia doar să îl găsească și apoi, împreună, aveau să învețe cum să supraviețuiască.

Se înserase, dar Kallik mergea neabătută, temându-se de clipa în care avea să obosească atât de tare, încât nu avea să mai poată face nici măcar un pas. În sfârșit, s-a oprit pe o porțiune de gheață care părea mai groasă și a dormit acolo până s-a făcut iar

ziuă ; era o dimineață senină și înspăimântător de însorită. Kallik nu ura soarele doar pentru că o încingea, ci și pentru că făcea gheața să i se topească sub labe.

Burta îi chiorăia de foame și, de epuizare, puiului de urs i se mai întâmpla să își piardă echilibrul și să calce greșit, așa că a alunecat de câteva ori peste margine în apă. Avea labele late și de obicei păreau potrivite pentru suprafața netedă și lunecoasă pe care mergea, dar îi erau așa de obosite și de amorțite după drum, încât se simțea de parcă ar fi călcat pe așchii de gheață. Își dădea seama că se apropie de uscat pentru că erau mai puține bucăți mari de gheață și o mai mare întindere de apă. Blana îi era mereu udă și a observat mai multe păsări mari înotând în apă și zburând pe deasupra gheții. Erau albe și cenușii, de culoarea cerului înzăpezit, și scoteau țipete puternice, care îi spărgeau timpanele.

Până la finalul zilei, Kallik se împleticea de foame. Soarele apunea cu o pălălaie portocalie și roșie când, deodată, Kallik a observat un alt urs polar aproape o lungime cerească mai departe.

— Taqqiq ? a strigat ea și a rupt-o la fugă prin zăpadă. Taqqiq !

Ursul s-a întors mârâind, iar Kallik a văzut că are botul roșu de sânge și leșul unei foci la picioare. Era prea voinic să fie Taqqiq. Ursul cu siguranță apucase ultima arșiță-pe-cer ; era mare, furios și gata să își apere hrana.

Kallik s-a oprit brusc, s-a întors cu spatele și a luat-o la fugă. Nu a privit înapoi până nu a ajuns la următoarea întindere de apă. Ușurată, a văzut că ursul nu o urmărise. Dar, când dăduse cu ochii de focă, foamea începuse din nou să îi dea ghes ; nu îi stătea mintea decât la mâncare. A înotat până la următorul petic de gheață și și-a continuat drumul pe el, adulmecând aerul, cu un miros limpede în minte. Într-un sfârșit a găsit în gheață un ochi de apă care mirosea a focă. A adulmecat împrejur, cum o văzuse făcând pe mama ei. Își amintea cum se întindea Nisa lângă ochiul de apă și aștepta răbdătoare un lung răstimp. Dacă și pe ea o aștepta o pândă tot așa de lungă, cel puțin ar fi avut ocazia să se mai odihnească puțin.

Kallik s-a întins pe burtă, odihnindu-și capul pe labele din față. Stătea cu ochii ațintiți asupra găurii, așteptând o mișcare, gata să se năpustească asupra focii. Era istovită, dar foamea o

chinuia prea tare ca să doarmă. Încordarea cu care aștepta foca să iasă o ajuta să rămână trează, deși noaptea părea să nu se mai sfârșească.

Deodată, din apă s-a ivit capul lucios și ud al unei foci. Animalul ieșise să respire, iar mustățile îi tremurau. Kallik s-a năpustit asupra focii, gata să își înfigă ghearele în carnea ei, cu fălcile deschise, gata să o înhațe.

Dar labele s-au strâns în gol, iar fălcile nu s-au ales cu nimic. Era prea lentă. Foca scăpase.

Kallik s-a trântit pe jos și și-a lipit botul de gheață. Poate ar trebui să renunțe. Ar trebui să lase spiritele gheții s-o ia, ca să fie din nou cu mama ei. Dar Taqqiq era și el singur. Trebuia să rămână în viață ca să îl găsească, și apoi ar avea ei grijă unul de celălalt.

De-abia urnindu-se, Kallik s-a dus înapoi la ultima întindere de apă peste care trecuse. A înotat iar până la bucata mare de gheață și a traversat-o grijulie, adulmecând aerul și sperând să dea de urma lui Taqqiq. În liniștea nopții, scârțâitul gheții sub labele ei avea un ecou straniu. Era norocoasă ; celălalt urs plecase.

A găsit leșul focii pe care o atacase ursul necunoscut și a început să scormonească printre resturi. Nu era mare lucru, dar ar fi mâncat orice, chiar dacă nu erau părțile cele mai delicioase. Îi lăsa gura apă în timp ce mesteca, iar cele câteva bucățele de carne pe care a reușit să le găsească i-au mai domolit foamea.

Nu voia să riște încă o întâlnire cu celălalt urs polar, așa că a lăsat leșul imediat ce a terminat de mâncat și ultima fărâmă de carne. Având grijă să se îndepărteze de orice miros care ar fi putut aparține altor urși, și-a reluat în grabă drumul spre uscat, oprindu-se numai să doarmă în scurtul răstimp în care luna a stat cocoțată sus pe cer.

A doua zi de dimineață, când a deschis ochii, Kallik a văzut ceva neobișnuit la hotarul cerului : o linie ștearsă, cenușie, ca o urmă de gheară în zăpadă. Scărpinându-se în ureche, s-a ridicat ca să se uite mai bine la ea. Păreau să fie nori de furtună, numai că nu se mișcau. Uscatul !

A adulmecat aerul ; mirosurile nefamiliare erau mai puternice ca niciodată. Aerul era jilav, iar gheața era acoperită de un strat subțire de zăpadă. Kallik a pornit spre linia cenușie, încercând să prindă cât mai multe dintre noile mirosuri. Își dădea

seama că unele dintre ele trebuie să aparțină unor animale ciudate : blană cu miros de mosc, pene fâlfâitoare, mirosul foamei, al pericolului, al fricii, miros de animale prădătoare și de pradă. Mai erau și alte mirosuri, înțepătoare și proaspete, cum nu mai simțise niciodată.

A mai avut de trecut trei ape înot înainte să vadă limpede uscatul de dinaintea ei. Părea cenușiu, dur și aspru, ca marginile tăioase ale unui ghețar, dar mai întunecos.

Păsările pluteau pe deasupra, mai multe decât văzuse ea vreodată, aproape la fel de multe ca așchiile de gheață de pe cer. Țipau și băteau din aripi, scufundându-se după pește și ciugulindu-și penele pe stânci.

Kallik s-a cutremurat. Ce avea să mănânce ea pe uscat ? Acolo nu erau foci. Era aproape sigură că nu o să prindă niciodată vreo pasăre din aceea. Fără ajutorul Nisei, cum avea să știe ce să mănânce ? Și-a amintit poveștile mamei despre iarbă și fructele de pădure, dar Kallik nu văzuse niciodată „mustăți verzi“ crescând din pământ. Oare avea să le recunoască dacă le vedea ?

A mers mai departe, privind stâncile care deveneau tot mai mari pe măsură ce se apropia. Într-un târziu, a ajuns într-un loc în care nu mai era gheață. Nu o mai despărțea de uscat decât o întindere de apă. Deci ăla era... locul în care îi ducea mama ei. Nu și-ar fi dorit niciodată să ajungă singură aici.

Kallik s-a aruncat în apă, înotând frenetic. Valurile când o împingeau spre uscat, când o trăgeau înapoi. Erau mai puternice chiar și decât labele mamei ei, și nu putea controla deloc încotro se îndreaptă.

— Spirite ale urșilor polari ! a strigat ea, icnind, în timp ce apa îi intra în gură și în nas. Dacă n-ați urcat încă la cer, dacă mai e încă vreunul dintre voi în apă, vă rog, ajutați-mă înainte să plecați !

Mari bucăți de gheață îi tăiau calea pe când se apropia de malul stâncos. Aproape ajunsese când un val puternic a izbit-o de o stâncă mare. Durerea era sfâșietoare ; a încercat să se agațe cu ghearele, să se prindă de stâncă, dar un resac a târât-o înapoi în larg, trăgând-o la fund. Apa sărată i-a acoperit botul. Kallik se lupta din răsputeri să iasă la suprafață, zgâriind stânca cu ghearele.

„Nu pot să mor acum !“ și-a spus ea în gând. „Poate că Taqqiq mă așteaptă pe uscat, poate că e chiar acolo.“

Și-a adunat toate forțele și a reușit să se urce pe un bolovan, răsuflând greu pe stânca netedă. De acolo putea să sară pe următoarea stâncă și apoi să treacă pe unele mai mici ; într-un sfârșit, a ajuns pe mal, iar labele i s-au afundat în suprafața maronie, acoperită cu pietricele. Deci așa arăta pământul despre care îi vorbise mama ei.

Și-a scuturat blana de apă și a tras aer adânc în piept. Reușise. În sfârșit, ajunsese pe uscat.

CAPITOLUL 8

Lusa

Ninsese peste noapte, pământul devenise mocirlos și rece, iar Lusa aluneca. Își murdărea blana ori de câte ori se tăvălea cu Yogi în joacă prin noroi și, când se întreceau să ajungă la mâncare, lăsau în urma lor dâre lungi în nămol.

Lusa s-a scuturat, încercând să își curețe blana. A dat fuga la mama ei, care zăcea fără vlagă sub copacul cel mai înalt. Ashia mânca din ce în ce mai puțin în ultimele zile și începuse să slăbească. Lusa și-a afundat nasul în blana mamei sale, care nu mai era lucioasă și moale, ci aspră și smotocită.

— Mamă ? a scâncit Lusa. Te simți bine ?

— Îmi aduc aminte de un iaz, a spus Ashia, clipind molcom. Unde e ? Era chiar aici... și mai erau și alți urși lângă iaz... un pui pe nume Ben, cred...

— Ce vrei să spui ? a întrebat Lusa speriată. Nu e niciun iaz aici. Ce pui ? Mamă, ce se întâmplă ?

— Se gândește la prima grădină zoologică în care a trăit, a spus Stella, apropiindu-se de Lusa.

— Dar de ce ? a întrebat Lusa. Nu-i mai place aici ?

Ashia și-a pus labele peste bot, privind-o pe Lusa.

— Cine ești ? a întrebat ea. Semeni cu mine. Unde sunt ceilalți ?

— Sunt puiul tău. Nu-ți amintești ? a spus Lusa rugător.

— E tulburată, atâta tot, a zis Stella. Poate că e obosită. Ar trebui s-o lăsăm să doarmă.

— Nu vrei să vii în bârlog ? a întrebat-o Lusa pe mama ei.

Se lăsa noaptea, iar Lusa știa că ar fi fost mult mai cald între pereții de piatră. Și-a împuns ușor mama cu lăbuța.

— E timpul să te culci. Hai înăuntru.

Ashia și-a acoperit fața cu labele și a mormăit ceva, trăgându-se mai departe de Lusa.

— Se pare că vrea să doarmă aici în noaptea asta, a spus Stella, pornind înapoi spre bârlog. Hai să-i dăm pace.

— Ce e cu ea ? a întrebat Lusa.

— Sunt sigură c-o să se facă bine, a zis Stella. Dacă ar fi bolnavă, ar lua-o fețele-turtite și ar face-o bine.

— Serios ? s-a înveselit Lusa. Pot să facă asta ?

— Asta dacă nu cumva o iau și n-o mai aduc niciodată, a meditat Stella. Atunci nu știu exact ce se întâmplă.

Lusa și-a târșâit labele prin noroi.

— Li s-a întâmplat asta și altor urși ?

— O singură dată de când sunt eu aici, a spus Stella. Dar ursul ăla era grav bolnav, și cu toții bănuiam că spiritul lui e gata să intre în copaci.

— Termină cu prostiile, a răbufnit un glas gros din spatele ei.

Lusa s-a lăsat în patru labe și s-a întors cu fața spre tatăl ei. King o privea cu asprime pe Stella.

— Nu ai niciun motiv să faci atâta caz de treaba asta, a mârâit King.

— Dar ce-i cu mama ? a întrebat Lusa. O s-o facă bine fețele-turtite ?

King a ridicat din umeri, iar blana i s-a vălurit.

— Cine știe ce-o să facă fețele-turtite ? Nici măcar nu știu de ce ne țin aici, darămite de ce ne vindecă atunci când suntem bolnavi. N-are sens să încerci să-nțelegi. Om trăi și om vedea. S-a scărpinat în ureche și a plecat, cu umbletul lui greoi.

Stella a împuns-o delicat pe Lusa cu botul.

— Nu-ți face griji, Lusa. Mămica ta e puternică. Poate că are poftă să doarmă sub cerul liber în noaptea asta, cum face și tatăl tău.

Lusa l-a privit pe King. Nici măcar el nu dormea pe pământul rece și noroios. Găsise un bolovan mai neted și se așezase pe el, cu labele atârnându-i în gol.

— Sper să se facă bine cât mai repede, a spus Lusa.

— Spirite ale ursilor, a murmurat Stella, privind cerul.

Faceți ca Ashia să-și revină până mâine dimineață. Acum hai la culcare, a zis ea, împungând-o iar pe Lusa.

Lusa s-a foit toată noaptea, făcându-și griji pentru mama ei. Bârlogul îi părea gol fără Ashia, lângă care să se cuibărească. Imediat ce lumina a început să se strecoare în Vale, s-a ridicat din culcuș, s-a scuturat și a ieșit greoi din bârlog. Ashia încă zăcea în noroi, în același loc în care o lăsase, și părea să nu se fi mișcat deloc din ziua precedentă.

Lusa nu știa ce să facă. De când trăia ea acolo, nu se mai întâmplase nimic de felul acesta în Vale. De ce se îmbolnăveau urșii ? Cum avea Ashia să se facă bine ? Mama ei era ca unul dintre bolovanii Munților : mereu acolo, mereu la fel. Lusa spera să nu se fi îmbolnăvit. Ar fi fost ca și când pământul s-ar fi căscat sub picioarele ei.

Poate că avea să se simtă mai bine dacă mânca ceva. Lusa a luat câte ceva din mâncarea pe care o lăsaseră îngrijitorii și s-a dus la mama ei.

— Mamă ? a spus ea, lăsându-i fructele coapte lângă bot.

— Lusa... a șoptit Ashia, lipindu-și labele de burtă.

Ce ușurare pentru Lusa să vadă că mama ei măcar o recunoaște ! Poate că se simțea mai bine decât noaptea trecută.

— Mamă, te simți bine ? a întrebat Lusa și a împins fructele mai aproape de Ashia. Ți-am adus ceva de mâncare.

Ashia a scos un geamăt și și-a îngropat botul în pământ. Blana îi era murdară de noroi și zăpadă, dar nu a făcut nicio mișcare să și-o curețe. Nici măcar nu a ridicat capul să adulmece fructele pe care i le adusese Lusa. Puiul i-a auzit mațele chiorăind. Ashia nu era mai bine. Poate era chiar mai rău.

Unii dintre îngrijitori stăteau sprijiniți de zid. Lusa s-a dus la ei și s-a ridicat pe labele din spate, încercând să le rețină atenția. Nu vedeau că mama ei e bolnavă ?

Unul dintre ei a chicotit și i-a aruncat Lusei un fruct. Descurajat, puiul s-a lăsat din nou în patru labe. Fețele-turtite nu înțelegeau niciodată ce vrei de fapt. S-a jucat o vreme cu fructul, lovindu-l de colo colo, apoi l-a lăsat și s-a dus înapoi la mama ei să o adulmece. Poate dacă se străduia mai tare... Lusa a dat fuga la marginea Văii, s-a ridicat să-i privească pe îngrijitori și a alergat iar la mama ei. A mai făcut de câteva ori drumul acesta, clănțănind din dinți ca să arate că îi e frică.

Fețele-turtite au arătat spre ea, apoi spre Ashia. Au discutat

ușor între ei, șoptit, ca foșnetul frunzelor din copaci. Într-un târziu, câțiva dintre ei au intrat pe ușa din zid și s-au dus la Ashia, vorbind cu blândețe și umblând cu grijă în jurul ei.

În Valea Ursilor a venit apoi și o față-turtită pe care Lusa nu o mai văzuse până atunci. Spre deosebire de celelalte, avea pe față o blană cenușie și stufoasă. Pe nas avea cocoțate două cercuri lucioase, iar în rest era verde. Sub braț ținea un băț lung, negru și maro. Lusei nu-i plăcea cum miroase... Ca Gardul, dar împrăștia și un iz de fum.

Ceilalți îngrijitori au adus niște stâlpi mari și un sul de plasă, pe care l-au desfășurat, prefăcându-l în Gard. Au pus stâlpii în jurul Ashiei și al noului Gard, mai mic. Lusa nu a înțeles ce fac decât când au plecat, și atunci era prea târziu. Nu se mai putea apropia de mama ei. Ashia era singură în noua îngrăditură.

Lusa a încercat să dea cu ghearele prin Gard, ca să se apropie de mama ei, dar unul din îngrijitori a venit la ea și a alungat-o. Ce făceau ? De ce nu voiau s-o lase să fie cu mama ei ? Puiul s-a dat înapoi, apoi s-a cățărat în copac, împingându-se iute cu labele din spate. De pe creanga de deasupra mamei ei, vedea chiar în interiorul micii îngrădituri. A văzut fața-turtită cu blană verde intrând la Ashia și îndreptând spre ea bățul lung de metal.

S-a auzit un pocnet puternic și din bățul negru a țâșnit ceva în blana Ashiei. Ursoaica a gemut o dată, apoi a închis ușor ochii.

— Mamă, mamă ! a strigat Lusa îngrozită.

Dar Ashia nu a răspuns.

— Mamă ! a strigat Lusa din nou.

A încercat să se dea jos din copac, dar în Vale tocmai intra ceva cu un zuruit puternic, care a speriat-o și a făcut-o să rămână unde e. Ciudățenia împroșca fum și umbla cu un huruit așa de strident, încât toți ceilalți urși s-au împrăștiat spre părțile îndepărtate ale Văii, ferindu-se din calea ei. Lusa a bănuit că trebuie să fie unul dintre animalele de foc despre care îl auzise pe King vorbind. Le văzuse de câteva ori din vârful copacului, gonind pe potecile din afara Văii, dar nu mai fusese niciodată așa de aproape de unul încât să îi simtă mirosul de metal și de ars.

Îngrijitorii s-au strâns în jurul Ashiei și au rostogolit-o pe o piele netedă și mare, de culoarea cerului, dar lucitoare ca apa. Fiecare dintre ei a apucat un colț și au ridicat-o împreună. Au întins-o pe ceva neted, cu picioare negre, și apoi au prins-o de

animalul de foc.

Cu un urlet puternic, animalul de foc a pornit încet spre ușile mari din Valea Urșilor. Lusa a coborât iute din copac, chiar când ușile se închideau.

— Mamă ! a urlat ea.

Ușile i s-au trântit în față.

— Mamă, nu pleca ! a strigat Lusa, zgâriind zidul. Stați, vă rog, nu o luați !

CAPITOLUL 9

Toklo

Lui Toklo i se prinseseră printre gheare așchii de gheață de când săpa prin zăpadă în căutarea hranei. Soarele strălucea roșu pe cer, iar un vânt rece ca gheața vuia prin munți, dându-i fiori.

Oka nu se mișcase toată ziua și nici nu vorbise. Pur și simplu zăcea lângă Tobi nemișcată ; ziua trecea, iar noaptea se apropia din nou. Deși îi chiorăia burta și ar fi vrut să caute ceva de mâncare, lui Toklo îi era clar că o să rămână în munți și în noaptea aceea. Somonul nu putea fi prea departe. Cu siguranță că se aflau la mai puțin de o zi de mers de mâncarea care avea să îi umple în sfârșit burta.

Dar dacă mama lui nu se mai mișca niciodată ? Oare Oka avea de gând să stea acolo până când Toklo avea să moară de foame, iar spiritul lui avea să i se alăture celui al lui Tobi în apă ? Tare ar fi vrut ca ea să înțeleagă că e mai bine să aibă măcar un pui viu decât doi morți. Era chiar mai bine decât să aibă unul viu și altul pe jumătate mort. Puteau călători mai repede și se puteau îngriji mai bine unul de celălalt.

A simțit ceva moale sub gheare și a dat la o parte zăpada, descoperind o grămăjoară de mușchi. Era umed și moale și i se frângea între labe, dar l-a înghițit oricum. A luat o parte din el și i-a dus și mamei lui acolo unde zăcea ea, în adăpostul lor improvizat.

— Ți-am adus niște mușchi, a șoptit el, punându-i-l lângă bot.

Oka nici măcar nu a deschis ochii. Micul trup al fratelui

său zăcea ghemuit între labele ei, fără vlagă, nemișcat. Toklo s-a întins în spatele mamei lui și s-a târât ușor mai aproape, pe burtă, până s-a atins cu blana de spinarea ei. Oka nici atunci nu s-a mișcat, așa că Toklo și-a odihnit botul pe labe și a închis ochii, cufundându-se într-un somn agitat.

S-a trezit cu o tresărire. Cu o mișcare bruscă, mama lui se ridicase în picioare. Scrutând cerul, Oka a observat că încep să mijească primele raze ale soarelui și că cerul se pătează de nori cenușii.

A stat așa o clipă, apoi și-a plecat capul, ca să îl adulmece pe Tobi încă o dată.

— E timpul să plecăm, a spus ea.

Toklo a răsuflat ușurat. Până la urmă, nu trebuia să moară și el împreună cu fratele lui.

— Spre râu ? a întrebat el.

— Dar mai întâi trebuie să îndeplinim un obicei al pământului, a zis Oka, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

S-a întors și a văzut mușchiul pe care îl adusese Toklo cu o noapte în urmă.

— Da, a murmurat ea. De asta avem nevoie.

A luat ușor mușchiul între fălci și l-a pus pe blana lui Tobi. Pe urmă a ieșit din bârlog, cu pași măsurați și greoi. Toklo a pornit după ea, nedumerit, dar prea înspăimântat să vorbească, ca să nu se trezească luat la rost.

Oka scormonea prin zăpadă, adunând bulgări de pământ și crenguțe. A strâns astfel o grămăjoară de frunze moarte, le-a dus înapoi la bârlog și le-a pus și pe acelea pe trupul lui Tobi.

Toklo nu înțelegea ce face mama lui, dar spera să o ajute, ca să poată pleca mai repede. Imitând-o, a strâns pământ și crengi și a târât totul până la bârlog, unde a ajutat-o pe Oka să acopere trupul lui Tobi până nu s-a mai văzut deloc.

Oka și-a ridicat capul și a vorbit, iar mârâitul ei gros se izbea cu ecou de peretele din spate al bârlogului.

— Spirite ale pământului, îl las pe acest pui nevinovat, pe care noi îl numeam Tobi, în grija voastră. Luați-l înapoi, adăpostiți-l la căldura blănii voastre și ocrotiți-l. Călăuziți-i pașii printre stânci și pe pământ spre apa care sălășluiește în adâncul vostru și lăsați-l să se alăture spiritelor celorlalți urși în râul care curge în veci.

Pe urmă a rămas tăcută, iar Toklo s-a întrebat dacă ar

trebui să spună și el ceva. Oka a mai scurmat o dată pământul, lăsând urme de gheare în zigzag lângă trupul puiului ei. Tot fără să vorbească, s-a întors, a ieșit din bârlog și a început să urce versantul golaș al muntelui.

Toklo a ezitat o clipă. Nu i se părea normal să îl lase acolo pe Tobi. Și-a afundat nasul în grămăjoara de pământ, frunze și crengi.

— Tobi, a șoptit. Noi pornim spre râu acum. Știu că trebuie să ajungi și tu acolo, așa că vino după mine, da ? Te duc eu.

Toklo s-a dat înapoi și s-a scuturat cu putere, ca să scape de frunzele care i se prinseseră în blană. Apoi a pornit iute după mama lui, care cobora sprintenă muntele. Oka nu i-a spus nimic, așa că a rămas și el tăcut, speriat de crisparea din umerii ei și de privirea rătăcită a mamei.

Mai era puțin și se înălța soarele. Deodată, Toklo a auzit un zgomot. Era un clipocit sprinten, vesel și plin de viață, ca o ploaie care cădea pe partea cealaltă a văii.

— Ăsta e râul ? a izbucnit el. Am ajuns ? Acum o să prindem somon ? Abia aștept ! O să prind așa de mult, mamă ! Doar uită-te la mine !

Lăsaseră zăpada în urmă și coborau printre pini groși și prin luminișuri presărate cu flori sălbatice. În fața lor, vedea râul sclipind în lumina palidă a soarelui, un șuvoi lat, puțin adânc, cu malurile acoperite de pietricele. S-a repezit înainte, mai-mai să alunece pe pătura de ace de pin de pe povârnișul abrupt al dealului.

Dar, deodată, Toklo a văzut urși.

Erau în râu și priveau în apă. Alții se scăldau și se jucau, lovind apa cu labele. Încă alții se plimbau pe mal și alergau prin vad, cu apa șiroindu-le din blana țepoasă.

Toklo nu mai văzuse niciodată atâția urși la un loc. Păreau cu toții așa de mari ! Cei mai mulți erau mai mari decât Oka și mult, mult mai mari decât el. A încetinit la liziera pădurii și a așteptat ca mama lui să îl prindă din urmă. Împreună au pășit în lumina soarelui, părăsind umbrele răcoroase de sub pini și ieșind pe malul lung și plin de pietriș al râului. Lui Toklo nu îi plăcea cum îl privesc ceilalți urși. Păreau... înfometați. Unul dintre ei, un mascul uriaș, s-a ridicat în apă, pe picioarele din spate, să se uite mai bine la Oka și la Toklo, care se apropiau de mal. Avea ghearele lungi și ascuțite, și pe spate o cocoașă cum Toklo nu mai

văzuse niciodată. Blana îi era întunecată din cauza apei și avea botul ud, de parcă s-ar fi scufundat după pește. L-a privit pe Toklo cu ochii lui mici, cafenii și deloc prietenoși.

Când s-au apropiat, ursul s-a lăsat în patru labe și a alergat în salturi spre ei, așezându-se între nou-veniți și râu, ținându-le calea. Oka s-a oprit, iar Toklo s-a ghemuit în spatele ei, ca să nu trebuiască să îl privească în ochi pe uriașul urs grizzly.

— Dă-te la o parte, a spus Oka cu hotărâre.

— Cum te cheamă, drăguță ? a mârâit ursul.

— Nu e treaba ta, l-a repezit ea.

— Eu sunt Shoteka, a spus el.

— Nu ne pasă, l-a pus Oka la punct. Și acum dă-te din drum. Nu e teritoriul tău, toți urșii au dreptul să vină aici. E destul pește în râu pentru toată lumea.

Shoteka și-a îndreptat privirea spre Toklo.

— Pe mine nu peștele mă interesează, a spus el. Puiul e prea mare să mai meargă cu tine.

— Ba nu ! a țipat Toklo indignat.

Știa că cei mai mulți pui stau cu mamele lor cel puțin cât să prindă de două ori salturile peștilor. Indiferent cât de mult ar fi vrut el să ia decizii de capul lui, știa că încă nu poate să aibă singur grijă de sine.

Masculul grizzly a ridicat botul și a privit-o provocator pe Oka.

— Când o să-și găsească teritoriul lui ?

— Am venit doar să prindem pește, a spus Oka. Dă-te la o parte !

— Nu e pește în râul ăsta, a mormăit Shoteka.

— Dintotdeauna au fost pești în râul ăsta ! a pufnit Oka. N-o să ne poți alunga cu minciuni d-astea.

Și-a continuat drumul spre râu cu îndrăzneală, iar ursul a rămas în urmă, scormonind cu ghearele printre pietricele și prefăcându-se că nu le dă Okăi și puiului ei nicio atenție. Toklo a pornit după Oka, aproape lipindu-se de picioarele ei.

Exact când treceau pe lângă el, Shoteka s-a năpustit asupra lui Toklo. Avea dinții rânjiți, iar Toklo i-a simțit răsuflarea fierbinte, cu miros de putregai. A înghețat.

Oka s-a întors imediat, ridicându-se pe labele din spate și mormăind amenințător. L-a zgâriat cu ghearele pe masculul grizzly, iar Toklo s-a ghemuit în spatele ei. Shoteka s-a tras din

calea ei și a luat-o la fugă spre râu, împroșcând apă. Câțiva dintre ceilalți urși au pufnit unul la celălalt. Toklo l-a auzit pe unul dintre ei spunând că nu e o idee bună să te bagi între o mamă și puii ei și s-a simțit mândru și ușurat. Mama lui era așa de puternică ! Nimeni nu avea să-i mai ia la rost. Îl liniștea gândul că mama lui îi ia apărarea chiar dacă el nu e Tobi.

Oka a pornit în susul râului, îndepărtându-se cât mai mult de Shoteka. Toklo a urmat-o prin vad și a icnit când apa înghețată i-a atins blana. Râul curgea cu o viteză mult mai mare decât pâraiele din vale. Apa avea forță ; Toklo ar fi fost gata să creadă că înseși spiritele ursilor din vechime aleargă prin râul acela. Pietricele șlefuite și rotunde i se clătinau sub labe și a simțit mâlul de pe fundul râului ridicându-se ca ceața în timp ce traversa vadul.

Toklo s-a rotit în cerc, împroșcând-o cu apă pe mama lui, dornic să înceapă să pescuiască. Ceva mai încolo vedea un urs cu un pește mare între fălci. Peștele se zbătea, iar solzii îi străluceau în lumina soarelui. Alți urși se apropiau de el, întrebându-se parcă dacă merită să se lupte pentru pradă.

Dar Oka nu pescuia. Toklo își dădea seama, după moliciunea ei, că nu pândește niciun pește, ci doar privește în apă, vorbind cu glas domol. Toklo a încetat să se mai zbenguie prin apă și a ascultat.

— Ai grijă, puișorule, a șoptit Oka. Te așteaptă o călătorie lungă.

Și-a plecat și mai mult capul, până când botul aproape că i-a atins apa.

— Aveți grijă de el, spirite ale apei, vă implor ! E așa de mic și de obosit, și nu e învățat să fie singur.

Vorbea despre Tobi. Desigur.

Toklo a oftat nerăbdător. Era sigur că spiritele apei știu foarte bine că Tobi e mic și slab. Altfel de ce ar fi murit ? Dacă ar fi fost mai mare și mai puternic, ar fi fost încă în viață, la fel ca Toklo.

Privind în apă, Toklo a văzut niște umbre dănțuind pe sub unde. Încerca să zărească spiritele ursilor în râu, dar nu a văzut decât pietricelele din albie și conturul slab al propriului chip. Se așteptase să vadă chipul ursilor, blana lor sau vreo gheară scormonind de-a lungul fundului mâlos. Dar acolo nu era nimic altceva în afară de apă.

— Nu-l văd pe Tobi, mamă, a spus Toklo.

Se întreba dacă frățiorul lui își dăduse seama cum să coboare muntele în urma lui. Ar fi fost cumplit ca Tobi să fi rămas singur printre stâncile golașe.

— Crezi c-a ajuns deja ? Poate că încă mai caută drumul.

— Ce știi tu despre moarte ? l-a luat Oka la rost. Nu știi nimic.

Toklo s-a dat înapoi. De unde era să știe dacă nu îl învăța ea ? Sigur că nu știa nimic despre moarte. În afară de Tobi, nu mai văzuse să moară vreun urs. Iar Oka își petrecuse așa de mult timp agitându-se pe lângă Tobi, încât lui abia dacă îi spusese ceva.

Toklo s-a oprit între două stânci mari, unde apa curgea puțin mai adânc. Dacă mama lui voia să stea și converseze cu râul, foarte bine. Toklo avea să învețe singur să pescuiască. S-a uitat în jur până când a pus ochii pe o femelă cu blana aurie, care pescuia așa cum se cuvine. Stătea ghemuită în apă, nemișcată, și privea. Deodată, cu un salt, și-a afundat în apă labele din față. Trebuie să fi ratat peștele pe care îl pândise, pentru că a mai sărit de câteva ori, împroșcând cu apă în jur. Într-un final a ieșit din apă, cu apa șiroindu-i din blană ; între fălci avea un mic somon. I-a privit neliniștită pe ceilalți urși, apoi s-a așezat cu spatele la ei, hăpăind în grabă, de parcă ar fi vrut să termine de mâncat înainte să observe și alții captura.

Lui Toklo îi lăsa gura apă. Sigur putea și el să pescuiască așa. Putea și el să fie răbdător, iute și hotărât... nu ? S-a răsucit în apă de câteva ori, în căutarea unui loc bun în care să stea. S-a întors cu spatele la curent și și-a depărtat picioarele, ca apa râului să aibă pe unde să curgă.

A așteptat multă vreme, sau cel puțin așa i s-a părut. Începuse să i se încețoșeze vederea de la atâta pândă. Tot aștepta să vadă silueta întunecoasă a unui pește înotându-i printre labe, dar nu se vedea decât lumina soarelui sclipind în apă.

Ceva întunecos s-a mișcat puțin mai departe de el. Toklo a țâșnit, aterizând pe burtă cu un pleoscăit puternic, și a prins cu labele un băț acoperit cu mușchi.

Nu a avut prea mult timp să simtă dezamăgirea. Până să se dezmeticească, curentul l-a înșfăcat și a început să îl tragă în aval. A țipat speriat, în timp ce râul îl trăgea pe lângă mama lui și alți câțiva urși, dar Oka nu s-a întrerupt din discuția ei cu râul, iar ceilalți urși păreau doar curioși și amuzați. Tot zbătându-se în

apă, Toklo a zărit ursul grizzly uriaș care îl atacase mai devreme ; aștepta pe o stâncă în josul râului. Shoteka se așezase chiar în mijlocul curentului și îl privea impasibil pe Toklo, care era purtat din ce în ce mai aproape.

— Mamă ! a strigat Toklo. Ajută-mă !

A încercat să se întindă ca să se prindă cu ghearele de pietricele, dar apa i-a acoperit botul. A reușit să scoată capul la suprafață exact când s-a lovit de picioarele ca niște copaci ale masculului grizzly. Cât ai clipi din ochi, două labe uriașe l-au prins de umeri și i-au împins capul sub apă.

Ținându-și respirația, Toklo se zbătea, încercând să-l zgârie pe picioare pe Shoteka sau să se elibereze și să-l lovească. A atins fundul râului și s-a împins iar la suprafață, inspirând iute înainte ca ursul grizzly să-l mai bage o dată la fund. Apa i-a intrat lui Toklo în nas și în urechi. A încercat să muște și să zgârie labele care îl țineau la fund, dar se simțea tot mai vlăguit, iar riposta îi devenea mai slabă.

Murmurul râului părea mai puternic decât la suprafață ; era ca și cum înseși spiritele ar fi strigat la el.

Deodată, greutatea de pe spatele lui a dispărut. Toklo a ieșit la suprafață, căznindu-se să respire. A zgâriat cu labele pietrele de pe fundul râului și a reușit să intre în vad, unde a căzut pe burtă. Și-a ridicat privirea și și-a văzut mama alungându-l pe Shoteka din apă. Oka mârâia și îl ataca pe urs cu ghearele. Shoteka a scos și el un mârâit furios și și-a luat tălpășița pe mal, dispărând printre copaci.

Toklo s-a ridicat din apă, gâfâind și tremurând. Oka s-a întors ușor spre el, cu blana udă atârnându-i pe corpul împuținat. S-a oprit pe mal și l-a privit.

— Îmi pare rău, mamă, a scâncit Toklo. Îmi pare rău c-am încercat să pescuiesc singur. N-o să mai fac, promit.

Oka nu a venit mai aproape. Parcă vedea prin el. Toklo se simțea țintuit locului, de parcă picioarele i-ar fi crescut din albie. De ce nu venea mama lui să-l aline ?

Când a vorbit din nou, Oka avea glasul răgușit.

— Nu pot, a spus ea. Nu pot să văd cum îmi mor puii. N-o să îngădui să se întâmple din nou.

— Mamă... a dat Toklo să spună.

Auzise despre primii ei pui, care muriseră cu toții în primele câteva luni cerești.

— Pleacă, a mârâit Oka. Pleacă de pe teritoriul ăsta. Aici o să murim cu toții de foame. Dacă e să mori, mori în altă parte, departe de mine. Pleacă și nu te mai întoarce !

Cu aceste cuvinte, i-a întors spatele și a plecat, lăsându-l pe Toklo singur în râu.

CAPITOLUL 10

Kallik

Pe uscat, Kallik se simțea și mai singură decât pe gheață. Era ciudat să nu aibă zăpadă netedă și rece sub labe. Pe pământ se simțea greoaie și neîndemânatică ; labele i se afundau întruna în nămol și totul mirosea ciudat.

Mormanele de stânci de lângă mare se continuau cu o fâșie de pământ pătat, care se întindea la stânga și la dreapta cât vedea cu ochii. Mai încolo, departe de apă, pământul se înălța pe o distanță de câteva lungimi ursești și apoi se netezea din nou. Kallik vedea culori și forme necunoscute deasupra culmii, dar îi era greu să distingă multe detalii din locul în care se afla.

Poate dacă urca acolo, avea să vadă mai bine de-a lungul țărmului. Poate avea să-l vadă pe Taqqiq !

Pe Kallik o dureau labele de atâta mers și blana îmbibată de apă o apăsa greu, dar își vedea mai departe de drum, lăsând oceanul în spate. Noroiul i se lipea de labe și de gheare, dar nu putea să se lingă, așa cum făcea când se murdărea de zăpadă, pentru că s-ar fi zgâriat pe limbă.

Kallik mergea de-a lungul stâncilor, încercând să găsească un loc pe unde să urce. Într-un loc, povârnișul era mai puțin abrupt și alături erau niște bolovani mari, așa că puiul putea să urce de pe unul pe altul.

Pufnind și icnind, a ajuns pe vârful culmii, cu blana plină de noroi. De acolo, de sus, încă auzea valurile lovindu-se de stânci. Zgomotul era și mai puternic decât cel al vântului care urla peste întinderea de gheață. Kallik își dorea să fi fost și mama

ei acolo, ca să se poată lipi cu botul de blana ei și să scape de zgomot. Cu cât se îndepărta mai tare de mare, cu atât se simțea mai singură. Șoaptele mângâietoare ale spiritelor de sub gheață fuseseră de mult lăsate în urmă, iar Kallik simțea că și mama ei se îndepărtează de ea tot mai tare. Se întuneca. Trebuia să găsească un loc în care să se odihnească și în care să înnopteze în siguranță.

În fața ei apăreau forme ciudate și înalte, mai înalte chiar și decât un urs polar ridicat pe picioarele din spate. Kallik păși cu grijă și se întreba dacă formele misterioase ar putea să o atace, dar umbrele au stat nemișcate chiar și când s-a dus direct la ele. Nu păreau să se poată mișca ; aveau labele îngropate în pământ. Kallik le-a adulmecat. A recunoscut mirosul pătrunzător și proaspăt pe care îl simțise încă de dinainte să ajungă pe uscat.

S-a ridicat pe picioarele din spate și și-a proptit labele din față de corpul solid și nemișcat. Arăta ca un picior de urs, dar era mai gros și ajungea până la cer. Era cafeniu, ca pământul de sub picioarele ei. Deasupra, se desprindea în mai multe brațe, și de ele erau prinși un fel de fulgi. Fulgii erau de o culoare pe care Kallik nu o mai văzuse, deși îi amintea de ocean. S-a întrebat dacă ăsta e „verdele“ pe care i-l descrisese mama ei.

S-a lăsat iar în patru labe și a adulmecat locul în care creatura aceea stranie se înfigea în pământ. Niște mustăți verzi îi gâdilau labele și, cu o tresărire, Kallik și-a dat seama că trebuie să fi fost iarbă. Nu așa și-o imaginase din descrierea mamei. A ridicat capul și a studiat iar forma alungită din fața ei. Era vie, ca iarba, dar nu era făcută din carne și mirosea a pământ, a cer și a ploaie. Mama îi spusese că așa miros „plantele“. Așa că poate era un „copac“.

Kallik s-a simțit mai bine odată ce lucrurile din jurul ei au început să capete nume. Mama îi vorbise mult despre uscat, așa că tot ce trebuia să facă ea era să potrivească poveștile mamei cu ceea ce avea în fața ochilor.

Pe partea cealaltă a copacului era o adâncitură în pământ și se vedeau rădăcinile. Kallik s-a ghemuit acolo și s-a trezit într-un adăpost mic, înconjurată de pereți din pământ, care îi aminteau de bârlogurile din zăpadă pe care le construia uneori mama ei. Chiar dacă ar fi găsit-o acolo un urs polar, nu ar fi putut ajunge la ea printre rădăcini. Și-a afundat ghearele în pământ și l-a scormonit puțin, făcându-și un culcuș tihnit, în care să doarmă.

Nu îi plăcea senzația pe care i-o dădea pământul maroniu și sfărâmicios care îi acoperea labele și i se prindea în blană, dar bănuia că trebuie să îl suporte până se termină arșița-pe-cer.

Kallik s-a ghemuit în noul ei adăpost, cu botul pe labe. Afară, aschiile de gheață licăreau pe cer și chiar deasupra ei sclipea cea mai strălucitoare dintre toate, Steaua Căii. Oricât de singură ar fi fost, a alinat-o să vadă Steaua Căii. Chiar dacă nu ajungea la spiritele gheții în timpul arșiței-pe-cer, cel puțin Steaua Căii avea să fie mereu alături de ea. Și-a amintit povestea despre locul în care gheața era mereu groasă și unde dănțuiau urșii. Dacă Steaua Căii îi putea duce acolo pe urși, oare o putea duce și pe ea la Taqqiq ?

Ochii i s-au închis, grei de somn, iar Kallik a adormit înainte să își mai poată face griji.

Kallik a ieșit veselă din bârlogul ei ascuns, în lumina strălucitoare a dimineții. Copacii din jur foșneau și șopteau aproape ca spiritele urșilor din gheață, iar soarele făcea să scânteieze puternic toate noile culori și forme din jurul ei. Nisa sigur ar fi fost mândră de ea că ajunsese singură așa de departe. Indiferent unde se afla, precis știa că puiul ei își caută frățiorul.

— Am să-l găsesc, mamă, a șoptit Kallik. O să ne descurcăm.

Burta i-a chiorăit tare, ca și cum ar fi mustrat-o, cerându-i de mâncare.

— Știu, morocănosule, a spus ea glumeață. Hai să vedem ce găsesc.

Știa că pe uscat nu sunt foci, dar mama ei spusese că ar putea mânca fructe de pădure, iarbă și alte feluri de plante. Kallik a mirosit iarba dimprejurul copacului și a încercat să o apuce cu fălcile.

Avea un gust mizerabil, nu semăna deloc cu carnea caldă, gustoasă și fragedă sau cu grăsimea de focă.

— Câh, a făcut ea, scuipând-o.

Avea să mănânce iarbă numai dacă nu avea încotro.

S-a scuturat și a pornit din nou spre apă, luându-se după zgomotul valurilor. Se oprea la fiecare câțiva pași și adulmeca aerul sau pământul, căutând ceva de mâncare. Dar, în loc de mâncare, a simțit un alt miros cunoscut. Un urs polar ! Să fie oare Taqqiq ? S-a repezit la marginea culmii, de unde putea vedea

malul și apa.

În depărtare, cam cu o jumătate de lungime cerească mai departe, a zărit un urs polar plimbându-se pe malul golfului. A constatat însă cu dezamăgire că e prea mare să fie Taqqiq. Dar poate că dacă îl urma de la distanță, putea mânca ce mai rămânea din prada lui. A meditat o clipă, târșâindu-și labele. Nu era bine să se apropie prea mult. Mama ei le spusese ei și lui Taqqiq că, dacă sunt foarte înfometați, urșii polari mai ucid și pui.

Deodată, i-a atras atenția o mișcare de-a lungul malului. Era încă un urs polar, care mergea în aceeași direcție ca și primul ! Cei doi urși erau departe unul de altul și era evident că nu călătoresc împreună. Dar mergeau în aceeași direcție...

Probabil că mergeau în locul de adunare ! Mama ei vorbise despre un loc în care urșii polari se adunau ca să întâmpine gheața. Tot ce trebuia să facă ea era să se țină după ei, având grijă să nu se apropie prea mult de ceilalți urși.

— Te rog, Silaluk, a șoptit ea, arată-i lui Taqqiq calea, ca să-l pot găsi la locul de adunare !

Se ruga ca și Taqqiq să își amintească ce le spusese Nisa despre locul în care se întorcea gheața și să fi ajuns pe uscat. De pe culme vedea chiar tot golful. Vântul încrețea suprafața apei, iar pe deasupra dădeau târcoale niște păsări gălăgioase.

Kallik a decis să rămână pe culme, ca să poată sta cu ochii pe mal. Spera și că așa o să vadă de departe dacă mai vin și alți urși. Niște lucruri rotunde și cenușii se rostogoleau printre labele ei și a bănuit că sunt „pietre“. Sau poate „stânci“. Nu înțelesese niciodată cum să le deosebească din descrierea mamei ei.

A călătorit astfel întreaga zi, ferindu-se când se apropia prea tare de un alt urs din fața ei. Nu a găsit nicio pradă abandonată, niciun stârv de ronțăit și, într-un final, a trebuit să se oprească și să mănânce niște iarbă, chiar dacă nu îi plăcea gustul acela amar. Ghidându-se după miros, a ajuns la un pâlc de copaci... o „pădure“, dacă își amintea bine cuvântul pe care îl folosise mama ei. Aici erau copaci scunzi și groși, iar pe trunchiul unora creșteau niște boabe mici și rotunde, în culori vii, care au mirat-o pe Kallik. Oare astea erau „fructele de pădure“ ? Unele dintre ele erau negre ca nasul ei, dar unele erau de un roșu aprins, ca sângele. Se întreba dacă au gust de carne. Miroseau bine, dar își făcea griji... de unde avea să știe dacă sunt bune de mâncat ?

Chiorăitul mațelor a făcut-o să se decidă. Fie mânca din ele, fie murea de foame. A întins botul, a apucat fructele și le-a smuls. Aveau un gust dulce – nu ca al cărnii, dar erau, în orice caz, mult mai bune decât iarba. Dacă putea trăi cu o astfel de hrană, poate că arșița-pe-cer nu avea să fie chiar așa de rea.

Dar problema, după cum a descoperit în curând, era că nici toate fructele de pădure din lume nu fac cât o focă. Erau prea mici. A mâncat toate fructele pe care le-a găsit, iar când a pornit mai departe, se simțea deja ceva mai înviorată, chiar dacă încă îi era foame. Avea botul pătat de zeamă roșie, de la fructe, iar ghearele îi erau lipicioase, dar își simțea mintea mai limpede și se vedea supraviețuind suficient de mult încât să-l găsească pe Taqqiq. Spera că și el descoperise fructele de pădure și că învățase să le mănânce.

În noaptea aceea și-a improvizat un alt bârlog, într-un morman de stânci. Era mai rece decât bârlogul dintre rădăcinile copacului și mai aproape de golf, așa că a auzit toată noaptea izbiturile valurilor. Era greu să dormi în tot acel zgomot și o îngrijora faptul că încă nu îl găsise pe Taqqiq. Când primele raze ale soarelui s-au strecurat printre crăpăturile dintre stânci, Kallik a ieșit din bârlog și a pornit iar la drum. Era ciudat să vadă așa de multe creaturi noi croindu-și drum afară din pământ sau de-a lungul crengilor. Uneori i se părea că în aer plutește un praf ușor, cu miros de verdeață, care o face să strănute, aducându-i lacrimi în ochi. Zăpada se topea cu repeziciune, iar pământul era ud sub labele ei, strecurându-i-se printre gheare când călca mai apăsat.

Ori de câte ori putea, se oprea să caute fructe de pădure, iar la un moment dat a avut norocul să găsească un stârv cu ceva carne pe el. Nu recunoștea animalul, leșul nu avea gustul sărat al peștelui sau al focii, dar a mâncat oricum. În timp ce călătorea, încerca să facă mai multe legături între ce îi spusese mama ei și ce vedea.

La un moment dat, s-a trezit că merge printr-o zonă noroioasă, mocirloasă, cu ierburi ciudate. Probabil o „mlaștină“. Își privea labele și se concentra să găsească porțiunile cele mai uscate pe care să calce, așa că nu a văzut turma de animale din fața ei până când nu a pufnit unul dintre ele.

Și-a ridicat ochii și a făcut un salt înapoi, surprinsă. Erau uriașe. Nu păreau așa de greoaie ca ursii polari, dar erau mult mai înalte decât ea, cocoțate pe picioarele lor lungi și subțiri.

Blana lor cafenie era scurtă și mițoasă și aveau un bot lung. Dar lucrul cel mai ciudat era că mai multe dintre ele aveau pe cap două mănunchiuri de gheare uriașe.

„Reni !“ și-a spus Kallik. I-a privit cu luare-aminte. Cei mai mulți păsteau, ciuguleau prin iarbă și o ignorau. Câțiva ridicaseră capul și o priveau, dar nu păreau prea preocupați. Kallik s-a dat înapoi până când tufele au ascuns-o privirii, apoi a făcut drum întors și a găsit o altă cale prin mlaștină.

Spre apus, pe când lumina dimprejurul ei devenea portocalie și cețoasă, a ajuns la un mic iaz. Având grijă să nu alunece pe noroi, s-a apropiat să bea apă. Deodată, pământul de lângă laba ei s-a mișcat. A tresărit, uitându-se înmărmurită. Creatura aceea s-a mai mișcat o dată, zvâcnind un pic, apoi a sărit drept în sus.

Kallik nici măcar nu s-a gândit la ce face. A făcut din instinct un salt iute, a prins cu labele creatura săltăreață și a țintuit-o în noroi. Și-a înfipt ghearele în ea, iar creatura, după o ultimă zvâcnire, a rămas nemișcată.

Oare o omorâse ? Kallik s-a aplecat și a adulmecat-o, fără să ridice laba de pe ea. Chiar părea moartă. Ființa, mai mică decât laba ei, avea două picioare scurte și două mai lungi, cu o membrană între degete. Era lunecoasă și zgrunțuroasă, ceva între un pește și o focă. Spatele îi era de un maro verzui și avea burta albicioasă. Încă o privea pe Kallik cu ochii bulbucați. Când s-a aplecat, Kallik a văzut și limba lungă a creaturii.

Curioasă, a mușcat din pradă și a descoperit că are un gust interesant. Carnea semăna la gust cu cea de focă, doar că nu prea avea grăsime. A devorat-o din doar câteva mușcături și s-a simțit puțin ciudat după aceea, dar tot îi ținea de foame mai bine decât fructele de pădure. A cercetat mult împrejurimile iazului, dar nu a mai văzut animale ca acela. A încercat să scormonească în noroiul de pe marginea bălții, dar nu a reușit decât să își murdărească și mai mult blana. Trebuia să încerce iar la următorul iaz.

Zilele erau din ce în ce mai călduroase, iar Kallik gâfâia din cauza blănii groase. Câteva zile au fost atât de călduroase, încât nici măcar nu a putut ieși din adăpost, ci a stat la umbra unui desiș, încercând să își păstreze energia și să se răcorească. Dar îi era greu să doarmă, pentru că pământul de sub ea era umed și

niște insecte îi tot bâzâiau pe la bot. Kallik nu era sigură care erau țânțari și care muște, dar își amintea că mama ei le ura și pe unele, și pe celelalte.

Se gândea în fiecare zi la Taqqiq și se întreba dacă e teafăr. Oare își amintea de toate sfaturile mamei lor ?

Într-o dimineață a găsit un bârlog ciudat, îmbibat de mirosul unui animal pe care încă nu îl întâlnise. Era mare, cu pereți netezi, făcuți din trunchiuri de copaci, și era ridicat pe niște picioare lungi deasupra pământului mustind de apă. Se simțea și un iz slab de mâncare necunoscută, dar bârlogul părea pustiu, de parcă locuitorii ar fi fost plecați de ceva vreme.

A adulmecat pe afară, dar nu a găsit nicio intrare. Fără să își piardă speranța, i-a dat târcoale, mirosind împrejur după resturi de mâncare.

Aha ! În pământul ud era o scobitură care adăpostea două ouă maronii, puțin pătate. Mai văzuse ouă în drumul ei ; nicăieri nu îi fuseseră la îndemână, însă era destul de sigură că sunt bune de mâncat. La fel ca puii de focă pe care îi prinsese mama ei, ouăle erau începuturi de păsări, și știa că păsările sunt bune de mâncat.

Kallik s-a ghemuit la pământ, cum o învățase mama ei, târându-se pe burtă și având grijă să nu facă zgomot. Îi lăsa gura apă când se gândea cum o să spargă coaja ouălor. S-a apropiat din ce în ce mai mult, visând la gustul lor delicios...

De pe cer s-a auzit un țipăt furios. Kallik nu a avut timp să se rostogolească de acolo înainte ca pasărea să se năpustească asupra ei, zgâriind-o și ciugulind-o. Lui Kallik i-a sărit inima din piept de groază și i s-a zburlit blana tot încercând să se ferească de atacator. Cu un nou țipăt, pasărea și-a luat zborul și apoi a plonjat din nou, zgâriind-o pe Kallik cu ghearele. O lovea întruna cu ciocul în cap și era cât pe ce să îi scoată ochii cu ghearele.

Îngrozită, Kallik a luat-o la goană. Pasărea a urmărit-o până a văzut că iese din mlaștină și a lăsat-o în pace doar când Kallik a ajuns la un pâlc de copaci și s-a ascuns sub crengile lor. Încă auzea țipetele furioase ale păsării care zbura înapoi la cuibul ei.

Kallik s-a făcut ghem, copleșită de amărăciune. Nu putea vâna nici măcar două ouă care zăceau pur și simplu pe jos. Cum avea să prindă singură vreun animal adevărat ? Uscatul era prea ciudat și înspăimântător. Locul ei era pe gheață, alături de

spiritele ursilor, care să îi călăuzească pașii în timp ce zăpada i se așeza pe blană.

Poate că ar fi trebuit să încerce să găsească Steaua Căii, locul în care oceanul era veșnic înghețat, iar spiritele dănțuiau pe cer în mii de culori. Indiferent cât de mult ar fi avut de mers până acolo, tot nu putea fi mai rău decât coșmarul de noroi, căldură și foamete care era uscatul. Poate că și Taqqiq pornise într-acolo. Poate că era singurul loc în care un urs polar era cu adevărat la adăpost.

CAPITOLUL 11

Lusa

Lusa se uita tristă la ușile închise. Pereții Văii nu i se mai păreau ocrotitori, ci duri și neprietenoși, ținând-o prizonieră într-un loc în care nu voia să se afle. Voia să știe ce se petrece afară. Voia să fie cu Ashia ca să îi aline boala, dar nu putea. Lusei îi era imposibil să afle ce se întâmplă.

Dacă o luaseră pe mama ei pentru totdeauna ?

A dormit de patru ori și, în dimineața celei de-a cincea zile, a început să se plimbe pe lângă zidurile Văii, cuprinsă de disperare. Se întreba ce se întâmplă în sălbăticie când se îmbolnăvește un urs. Cel puțin în sălbăticie ar fi putut sta cu mama ei ca să vadă ce se petrece. Nu ar fi fost prizonieră între ziduri de piatră, fără să poată fugi, fără să poată să ia vreo hotărâre.

În spate, aproape de ușile cele mari, s-a auzit un bubuit. Lusa s-a grăbit într-acolo, adulmecând aerul. Simțea mirosul animalului de foc... și pe al Ashiei !

Ușile s-au întredeschis și în Vale a fost adusă o cușcă. Unul dintre îngrijitori a descuiat ușa cuștii, iar dinăuntru a ieșit mama Lusei, mijindu-și ochii în lumina soarelui.

— Mamă ! a strigat Lusa, țopăind printre picioarele ei și sărind să-i ajungă la bot. Ești bine ! Trăiești !

— Sigur că da, a spus Ashia.

Părea adormită.

— Ți-e foame ? a întrebat Lusa. Ți-am păstrat niște fructe de pădure delicioase. Și mi-a fost greu, pentru că le voiam eu

foarte mult ! Dar le-am păstrat pentru tine, pentru că Stella a spus c-o să te întorci, și i-am promis Veghetorului Urșilor c-o să fiu cuminte și n-o să mănânc fructele dacă te aduce înapoi, ca să le mănânci tu. Nu-i așa că am fost cuminte ?

— Foarte cuminte, draga mea, a spus Ashia.

S-a culcat la pământ între doi bolovani și a ridicat capul, de parcă ar fi vrut să se bucure mai bine de soare. Yogi și Stella au venit și ei în fugă.

— Unde te-au dus ? a întrebat Yogi. Cum a fost ?

— Ai văzut pădurea ? a întrebat Stella.

King a venit și el, dându-i pe ceilalți la o parte.

— Lăsați-o să-și tragă sufletul, a poruncit el, după care s-a aplecat și a adulmecat-o pe Ashia, îngropându-și nasul în blana ei. Arăți bine, a spus el morocănos.

— Chiar mă simt bine, a spus Ashia lipindu-și botul de al lui.

— Mamă ! s-a băgat Lusa în vorbă, țopăind. Vrem să știm totul ! Spune-ne unde ai fost și ce-ai văzut, te rog, te rog, te rog !

— A fost destul de ciudat, a spus Ashia adormită. M-am trezit într-o cușcă, ca asta care m-a lăsat aici, adineaori. Cușca era într-un bârlog de fețe-turtite, cu pereți drepți pe toate părțile, cum sunt cei din bârlogul nostru de piatră, dar și mai netezi, și nu vedeam nicio deschizătură. M-am simțit ciudat, de parcă tocmai m-aș fi trezit dintr-un somn adânc și greu. Nu puteam să-mi mișc labele, capul, nimic.

— Ți-a fost frică ? a întrebat Yogi, făcând ochii mari.

— Nu, a spus Ashia. Mă simțeam ca în vis. Îmi amintesc că m-am uitat mult în tavan. Iar când am moțăit, am avut multe vise ciudate, despre pădure, râu și fructe care creșteau în tufe, mii și mii de fructe de pădure.

— Ce înseamnă mii ? a întrebat Lusa.

— Înseamnă multe, a explicat Stella. Dar mult mai multe de-atât... așa de multe, încât ai nevoie de un alt cuvânt pentru asta.

— Aha, s-a dumirit Lusa. Deci ca miile de purici din blana lui Yogi.

— Hei ! a protestat Yogi. Nu-i adevărat !

Lusa a chicotit și s-a ferit când el a dat s-o pocnească în cap.

— Și apoi ce s-a întâmplat ? a îndemnat-o Stella pe Ashia,

ignorând joaca puilor.

— Fața-turtită cu blană verde era și ea acolo, a spus Ashia.

— Nu mi-a plăcut de el, a intervenit Lusa.

— A fost foarte drăguț, a certat-o Ashia. Mi-a vorbit cu blândețe, m-a hrănit și a avut grijă de mine până m-am pus iar pe picioare.

— Și atunci de ce a tras în tine ? a întrebat Lusa.

— Nu știu ce-a fost aia, a zis Ashia. Dar m-a usturat doar un moment, după care am adormit, așa că nu se poate să fi fost ceva prea rău.

— Hmm, a făcut Lusa neîncrezătoare.

— Și apoi, când nu m-a mai durut pe dinăuntru și am început să am din nou poftă de mâncare, m-au adus înapoi aici.

— Ai văzut tigri ? a întrebat Lusa. Și fla-mingi ?

— Da ! a spus Ashia ceva mai vioaie. Sunt animale așa de diferite, și sunt atât de aproape de noi ! Cele mai multe sunt împrejmuite de Garduri ca ale noastre. Am văzut unul cu picioare lungi, lungi și subțiri, și cu un gât așa de lung, încât ar fi putut să ajungă până în vârful celui mai înalt copac din pădurea noastră.

— Nu cred ! a strigat Lusa. Cum de-a ajuns așa ?

— Poate că s-a tot întins după fructe de pădure până când i-a rămas gâtul așa, a sugerat Yogi. Poate că așa o să pățești și tu dacă mai faci scălâmbăieli ca să primești fructe de la fețele-turtite.

— Am văzut și un animal mare și cenușiu, cu un nas lung, care îi atârna, l-a întrerupt Ashia, ca să evite o nouă ceartă între pui. Avea urechile cât cea mai mare adăpătoare a noastră și doi colți lungi, ca niște gheare curbate, îi ieșeau din gură de o parte și de alta a nasului.

Lusa a încercat să își închipuie un astfel de animal, dar nu a izbutit. Cum putea să aibă un nas lung, care atârnă ? Și-a pipăit cu lăbuța botul negru și umed și a clipit nedumerită.

— Și era și un Gard înalt, care împrejmuia locul, a povestit Ashia mai departe. În afară de animale, mai sunt acolo și copaci, și porțiuni de iarbă despărțite între ele de poteci cenușii. În schimb, de partea cealaltă a Gardului, potecile sunt mai late și înțesate cu animale de foc care urlă și aleargă de colo colo. Lângă poteci sunt bârloguri de-ale fețelor-turtite, ca bârlogul nostru de piatră, dar mult mai mari.

— De ce au nevoie fețele-turtite de bârloguri mai mari

decât ale noastre ? a întrebat Lusa. Sunt mult mai mici decât noi.

— Nu știu, a răspuns Ashia. Poate că-și țin copacii și bolovanii în bârloguri în loc să le folosească pe cele de afară.

Yogi s-a scărpinat în ureche.

— Sau poate că trăiesc și animalele de foc în bârlogurile lor. Că și ele sunt destul de mari !

King a mormăit și a clătinat din cap.

— Eu mi-am vârât nasul în bârlogul câtorva fețe-turtite, a mormăit el. Adună tot felul de lucruri, ca veverițele și coțofenele. Au bârlogurile pline de mâncare, dacă știi cum să ajungi la ea, și colecționează comori strălucitoare, care nu sunt bune de mâncat.

— De ce ? s-a interesat Lusa.

— Nu mă întreba pe mine, a mormăit King. Eu nu le înțeleg pe fețele-turtite.

Ashia s-a întins ca să se dezmorțească și s-a uitat la norii albi și pufoși care pluteau pe cer, deasupra lor. Își simțea pleoapele grele, iar glasul i-a devenit șoptit.

— Și departe de tot, dincolo de poteci, de bârloguri, de animalele de foc... am văzut un munte. Un munte uriaș, pe lângă care bolovanii noștri sunt ca niște fire de nisip. Muntele are zăpadă în vârf și e acoperit de păduri întunecoase... păduri care ar putea înghiți pe de-a-ntregul copacii noști mici, a explicat ea, oftând. Era așa de frumos...

King s-a ridicat pe picioarele din spate și a mormăit supărat.

— Termină cu prostiile, i-a tăiat el vorba. Munții și copacii pe care-i avem aici în Valea Ursilor sunt suficient de mari așa cum sunt, și n-are rost să visăm la ce nu putem avea.

— De pe muntele ăla ai venit tu, tată ? a întrebat Lusa. Ai ajuns până acolo unde e zăpadă ?

— Uite ce-ai făcut, a certat-o King pe Ashia. Gata cu discuțiile despre lumea de-afară. Nu mai vorbi despre asta, și e valabil pentru toată lumea.

S-a lăsat în patru labe și a plecat cu pași greoi, furios la culme.

Lusa l-a urmărit curioasă cu privirea. De ce îl înfuriau așa de tare pe tatăl ei poveștile despre lumea de dincolo de Valea Ursilor ? A așteptat până când King s-a instalat undeva departe, într-un colț de unde nu le mai putea auzea, și i-a spus mamei în șoaptă :

— Vreau să știu mai multe despre munte. Te rog, mai spune-mi !

Dar Ashia dormea deja, scoțând pe nas un șuierat slab. Lusa a împuns-o ușurel, și Ashia a dat din urechi, dar nu s-a trezit.

Lusa s-a așezat lângă mama ei și a așteptat. Discuțiile nu aveau să se termine doar pentru că așa hotărâse tatăl ei. Voia să afle mai multe despre sălbăticie și avea să reușească... într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 12

Toklo

Tristețea și confuzia îl copleșiseră pe Toklo ca apa râului în care era să se înece. Se uita în jur la ceilalți urși adunați pe mal. Cei mai mulți încă pescuiau, dar câțiva dintre ei au ridicat privirea și au văzut-o pe mama lui îndepărtându-se și lăsându-l singur. Oka s-a cățărat pe o stâncă mare și s-a așezat cu spatele la Toklo, cu umerii prăvăliți, purtându-se de parcă puiul ei nici n-ar fi fost acolo.

Nu înțelegea ce se petrece. De ce îl salvase dacă avea de gând să-l ignore ? Oricât s-ar fi străduit, pur și simplu nu putea să înțeleagă de ce mama lui e așa de supărată. Nu era vina lui că namila aia de urs încercase să îl ucidă.

Râul susura în jurul labelor lui, stropindu-l pe blană. Vântul împrăștiase norii și lumina soarelui era mai difuză, așa că ziua părea mai cenușie și mai rece. Privind munții înzăpeziți care se înălțau de partea cealaltă a pădurii, Toklo s-a simțit deodată mic și foarte singur. Nu voia să-și piardă și mama odată cu fratele.

— Mamă ! a strigat el. Am spus că-mi pare rău !

Oka nu s-a întors. Doar a clătinat din cap și apoi și-a lipit fruntea de stâncă.

„Bine“, și-a spus Toklo în gând, supărat. „Nici eu n-am nevoie de tine.“ S-a întors și a trecut hotărât prin apă pe partea cealaltă a râului. A găsit o stâncă vizavi de mama lui și s-a cățărat acolo ca să o privească pe Oka.

După un lung răstimp, Oka s-a ridicat și a coborât de pe stâncă. Toklo s-a ridicat și el, întrebându-se dacă mama lui o să

vină să își ceară scuze. Dar ea nici măcar nu i-a aruncat o privire. În schimb, a început să se plimbe de-a lungul malului, înainte și înapoi. Părea să vorbească singură. Un alt urs s-a apropiat de ea și și-a vârât labele în apă, ca și cum ar fi căutat pește. Oka s-a întors și a mârâit la el. Speriat, ursul s-a ridicat pe labele din spate și s-a dus mai departe în aval.

Toklo a simțit cum i se zburlește blana pe spinare. De ce se purta mama lui așa de ciudat ? Oka s-a răsucit în cerc de câteva ori, urmându-și coada, apoi s-a așezat în apă. Deși nu mai era niciun urs în apropierea ei, fiindcă toți ursii de acolo învățaseră să o ocolească, a mârâit în gol, de parcă ar fi atacat-o cineva.

Într-un final s-a așezat, pe jumătate în apă și pe jumătate afară, și și-a lăsat capul pe labe. Toklo vedea cum i se ridică și îi coboară blana pe spate în timp ce respira. S-a încovrigat pe stânca lui, cu spatele la Oka. Nu avea de gând să o mai privească. Dacă ei nu îi păsa de el, nici lui nu trebuia să îi mai pese de ea. Avea să stea acolo până când Oka venea să își ceară scuze și să aibă iar grijă de el.

Soarele cobora ușor în spatele munților, iar Toklo stătea și aștepta. Amurgul violet s-a așternut peste vale, iar pe ursuleț începea să îl fure somnul când a auzit târșâitul unor labe mari pe pietricelele din apropiere. S-a ridicat în picioare, buimac de somn. A văzut, plin de speranță, că o femelă mare se apropie de el... dar speranța i s-a stins din nou când și-a dat seama că nu e mama lui. S-a uitat în jur și a văzut că Oka zăcea încă în aceeași poziție în care o lăsase.

Femela necunoscută a venit lângă el și l-a adulmecat precaută.

— De ce ești singur, puișorule ? a întrebat ea. Unde e mama ta ?

Toklo nu voia să recunoască în fața străinei că mama lui e chiar acolo, la doi pași, dar că l-a abandonat. A ridicat din umeri.

— Aștept somonii, a spus el. Ca oricare alt urs de aici.

Ursoaica a clătinat din cap, iar în ochii ei căprui se citea o tristețe fără margini.

— Nu mai vin, a mârâit ea. Cred că spiritele ursilor sunt supărate pe noi.

„Spiritele ursilor“, și-a spus Toklo. „Și Tobi e un spirit acum.“ Oare Tobi era supărat pe el ? Și el îl învinovățea pe Toklo pentru moartea lui, la fel ca Oka ?

— De ce să fie supărate spiritele urșilor ? a întrebat neliniștit.

— Sau poate de vină sunt fețele-turtite, a spus ursoaica. Construiesc în amonte un baraj care împiedică somonul să treacă.

Toklo știa ce e acela un baraj. Văzuse castorii construind unul în râu de partea cealaltă a muntelui. Fusese o zi bună, Tobi se simțise mai puternic decât de obicei și se jucaseră un pic în apă, în vreme ce Oka le prindea un iepure. Durerea i-a străpuns inima.

Ursoaica a înclinat capul și l-a privit cu bunătate, de parcă i-ar fi simțit durerea.

— Spune-mi unde e mama ta, puișorule, a insistat ea.

Toklo s-a dat jos de pe stâncă, s-a dus până la râu și a arătat cu botul spre silueta întunecată a mamei lui, care zăcea pe malul celălalt.

— Ar trebui să te întorci la ea, a zis ursoaica. Altminteri, o să-și facă griji în privința ta.

„Ce n-aș da să pot“, și-a spus Toklo. Ursoaica a intrat în apă, de parcă ar fi vrut să îl treacă în partea cealaltă.

— Nu-i nevoie, a spus Toklo iute.

Nu voia ca ursoaica să vadă ce ciudat se poartă mama lui.

— Pot să merg singur.

— Cum vrei, a spus ursoaica. Mult noroc amândurora.

Și-a lipit nasul de botul lui Toklo, după care s-a întors și s-a topit în întuneric. Toklo a privit-o plecând cu o strângere de inimă. De ce mamei lui nu-i păsa de el nici cât îi păsa unei străine ? De ce nu era Oka cea care își făcea griji pentru el ?

A traversat apa rece a râului, călcând grijuliu, ca să nu îl prindă curentul puternic ; ghearele îi alunecau pe pietricelele netede de pe fundul râului. Oka nu s-a mișcat când el s-a apropiat, dar lui Toklo îi era teamă să îi spună ceva, ca să nu mârâie la el cum mârâise la ursul celălalt mai devreme. A ieșit pe mal și s-a apropiat de ea cât de mult îndrăznea.

Fulgii de zăpadă pluteau pe lângă el, iar aerul era tăios și rece. Toklo și-ar fi dorit să se ghemuiască lângă mama lui. Aproape că nici nu își mai amintea cum este ; de când murise Tobi, Oka nu îl mai lăsase să se lipească de ea. Și-a sprijinit botul pe labe, uitându-se la ea. Mârâia în somn, mormăia pentru sine. A văzut cum îi zvâcnesc labele din față, de parcă ar fi visat că țintuiește ceva cu ghearele la pământ.

Lui Toklo nu îi plăcea sentimentul pe care îl avea când își vedea mama așa, era de parcă toți copacii din pădure și-ar fi scuturat rădăcinile de țărână și ar fi pornit din loc sau ca și cum râul și-ar fi schimbat cursul și ar fi început să curgă în amonte. Ea ar fi trebuit să îl ocrotească, să fie puternică și să îl învețe cum să fie un urs adevărat, în niciun caz să îl alunge.

Cu mintea bântuită de gânduri întunecate, Toklo s-a cufundat până la urmă într-un somn agitat.

În vis, Toklo se afla la adăpost, sub pământ. Și-a rotit privirea în jur, clipind nedumerit, și a înțeles că se află în Bârlogul Natal. Pereții din pământ se curbau în jurul lui, ținându-le de cald lui și fratelui său. Tobi stătea ghemuit lângă el, închizând și deschizând gura, de parcă ar fi învețe să vadă cum se face.

Toklo se lăsa îmbătat de aromele bogate ale pământului. Mirosul frunzelor și al mușchiului îi umplea nările și l-a făcut să strănute. S-a trezit cu o tresărire. A deschis ochii și și-a văzut mama aplecată deasupra lui. Simțea ceva ciudat apăsându-l și a observat că blana îi e plină de pământ și de frunze. Cu ochii pe jumătate închiși, Oka șoptea ceva...

— Călăuziți-i pașii printre stânci și pe pământ spre apa care sălășluiește în adâncul vostru... murmura ea ușor.

Rostea rugăciunea din ritualul funerar !

Toklo a sărit în picioare, scuturându-și blana.

— Mamă ! a strigat. Încetează ! Sunt viu, nu vezi ? N-am murit !

Ochii Okăi erau tulburi, de parcă ar fi privit undeva în depărtare, nu la puiul ei. Părea uluită că Toklo sărise de jos.

— Mamă, a spus el iar. Uite, sunt bine. N-am murit.

Oka și-a mijit ochii și și-a arătat colții.

— Ar trebui să fii mort, a mârâit ea.

Toklo a făcut un pas înapoi și a observat un semn pe pământ lângă el. Erau aceleași urme întretăiate de gheare pe care le făcuse Oka lângă cadavrul lui Tobi. Dacă spiritele pământului veneau să-i ia spiritul, crezând că e mort ? Sau dacă murea altundeva și nu-l găseau niciodată, pentru că semnele erau aici ?

— Pleacă ! a urlat Oka. N-ai ce căuta aici.

— Dar... dar ești mama mea, a scâncit Toklo.

— Eu nu am pui, a mârâit ea. Pleacă !

Deodată, Oka s-a repezit la el, cu ghearele gata de atac.

Toklo s-a întors și a luat-o spre pădure, fugind cât îl țineau picioarele.

Când a ajuns la lizieră, a privit înapoi și a văzut-o pe Oka stând pe labele din spate și urlând. Avea o privire rătăcită și părea o necunoscută, nu semăna deloc cu mama lui. Toklo nu își pierduse doar fratele când murise Tobi. Poate că spiritul mamei lui își urmase puiul prea departe în apele negre ale râului.

A luat-o la fugă prin pădure, hotărât să ajungă cât mai departe de Oka. „Toți puii își părăsesc mama la un moment dat“, și-a spus Toklo. Era adevărat, dar de obicei puii mai aveau câteva luni cerești la dispoziție, în care să învețe mai întâi să vâneze și să pescuiască.

— Pot să învăț și singur, a spus el cu glas tare. O să învăț să vânez și să caut de mâncare. Și așa mama nu mă învăța mare lucru. Poate c-o să-mi fie chiar mai bine singur. Acum măcar pot să merg unde poftesc și să fac ce alegeri vreau eu. Aș putea să rămân în munți, departe de urmele urât mirositoare ale animalelor de foc.

Soarele creștea pe cerul albastru în timp ce puiul de urs mergea printre copacii foșnitori, urmând susurul râului și bucurându-se de adierea caldă care îi ciufulea blana. Nutrea în sinea lui speranța că adormirea pământului se apropie de sfârșit și că saltul peștilor e pe cale să înceapă, după cum părea să vestească mirosul proaspăt de verdeață.

„Dacă așa trebuie să trăiesc, atunci așa să fie.“ Dacă exista vreun pui care putea supraviețui singur, atunci Toklo era acela. Avea să găsească o cale să trăiască și fără mama lui.

Nu avea încotro.

CAPITOLUL 13

Kallik

Foamea îi dădea ghes lui Kallik, iar labele îi tremurau de oboseală. Umbrele lungi ale nopții se prelingeau pe iarba udă în timp ce soarele privea peste hotarul cerului. Deasupra ei pluteau fâșii subțiri de nori, ca zgârieturile prelungi ale unor gheare.

A ajuns în dreptul unui copac pipernicit, unul dintre puținii pe care îi vedea în preajmă, și s-a așezat să se odihnească puțin. Și-a ridicat privirea spre Steaua Căii, care strălucea la fel de puternic ca noaptea. Încercase să o urmeze, ținându-se aproape de mal ; chiar și sus pe culme sau când trebuia să călătorească pe uscat ca să evite mlaștinile mocirloase, avusese grijă să aibă golful aproape.

Micul strop de gheață lucea pe cer deasupra ei, amintindu-i de Nisa și de Taqqiq. Poate că fratele ei privea în clipa aceea aceeași stea. Kallik simțea chemarea puternică a stelei, de parcă ar fi adulmecat deja tărâmul gheții veșnice. Știa că trebuie să îl găsească, pentru că și Taqqiq se îndrepta spre aceeași destinație. S-a ridicat să pornească iar la drum, atrasă de lumina din ce în ce mai ștearsă a stelei. Sub pașii ei foșneau ierburi ciudate de mlaștină, care se întindeau până departe. Simțea noroiul lipindu-i-se de gheare și s-a cutremurat, dorindu-și cu ardoare să fie iar pe gheață și pe zăpadă curată.

Tot alunecând și împiedicându-se prin mlaștină, s-a oprit să mănânce puțină iarbă, dar puținele fire de verdeață pe care le-a mestecat nu i-au domolit aproape deloc foamea. Era cât pe ce să treacă pe lângă ghemotocul de blană cafenie ascuns printre

ierburile înalte, dar briza a bătut în momentul potrivit, îndepărtând tulpinile, și Kallik l-a văzut.

Puiul de urs a țâșnit fără să se mai gândească, și nu și-a dat seama că ghemotocul e un iepure și că e deja mort decât atunci când ghearele s-au înfipt în carne. Nu știa cum murise animăluțul, dar îi era prea foame ca să îi pese.

— Vă mulțumesc, spiritele ale gheții, a șoptit ea, jupuind iepurele cu ghearele. Oriunde ați fi, vă mulțumesc.

A devorat iepurele din doar câteva înghițituri și simțea deja că își recapătă forțele. Când a terminat, a pornit spre mal, călăuzită de țipetele păsărilor. Acum erau păsări peste tot, pluteau prin aer, pe apă, se plimbau pe nisip. Kallik nu mai văzuse niciodată atâtea animale la un loc. Știa că unele dintre ele sunt rațe și altele, nagâți ; din poveștile mamei ei, bănuia că cele cu gâtul lung sunt gâște.

Cu puțin înainte de înălțarea soarelui, a ieșit din mlaștină pe nisipul acoperit cu pietricele. Marea părea să se retragă, iar Kallik a văzut cinci nagâți războindu-se pentru un pește mic. Peștișorul argintiu zăcea în nisip, iar păsările se repezeau la el și cârâiau una la alta. Una dintre ele stătea chiar deasupra peștelui, atacând-o pe oricare se apropia, dar o alta a reușit să îl înșface înainte ca o a treia să îl prindă de coadă și să încerce să îl smulgă.

Kallik s-a hotărât să își încerce norocul. Cu un strigăt de satisfacție, s-a repezit asupra unuia dintre nagâți, țintuindu-l la pământ.

Nu-i venea să creadă ! Pradă vie, pe care o prinsese singură ! Kallik și-a înfipt repede dinții în ea, ca nu cumva pasărea să se elibereze. A smuls cu ghearele fulgii și apoi a mușcat întruna, până a ajuns la carnea nagâțului ; oasele lui mici îi trosneau între dinți.

Nici căldura puternică pe care o adusese soarele nu o deranja prea tare, acum că era ghiftuită. Se plimba prin nisip, plesnind de mândrie și privind mulțimea de păsări care zburau în cerc, dădeau din aripi și se repezeau asupra peștelui din golf. În tufele ce se întindeau de-a lungul malului începeau să apară nuanțe discrete de verde, iar Kallik vedea că mai departe, pe uscat, copacii se îndesesc.

S-a oprit și a adulmecat aerul. Mirosul era aproape copleșitor, i se părea că se apropie o ploaie năprasnică. A pornit după miros, delectându-se cu izul de noroi, de stuf și de rădăcini

de copac. Și-a croit drum printre niște tufe și s-a oprit. Înaintea ei era o limbă de apă maronie, care se vărsa în golf. S-a uitat pe partea cealaltă.

Apa maronie era lată cam de o jumătate de lungime cerească !

Iar trebuia să înoate ? Apa părea adâncă și curgea cu viteză. Au cuprins-o fiorii când și-a amintit cum striga mama ei și cum atacau balenele.

Trebuia să fie și o cale ocolitoare...

A întors spatele golfului și a pornit pe malul apei maronii, acoperit cu pietricele.

Apa maronie șerpuia printre copaci piperniciți și ierburi înalte. Ori de câte ori dădea un ocol, sperând să ajungă la capăt, Kallik o vedea întinzându-se și mai departe. I se părea că ar putea să meargă așa o veșnicie, fără să ajungă niciodată dincolo de apa maronie.

Când au început s-o doară picioarele, a hotărât să încerce să treacă înot. Deși apa maronie era adâncă, puiul se bucura că măcar curgea mai domol pe porțiunea aceea.

S-a cățărat pe malul noroios și a pășit grijulie în apă. Era rece și revigorantă. După câțiva pași, intrase până la nas.

— Silaluk, te rog, ajută-mă să ajung pe partea cealaltă, a șoptit Kallik și s-a lăsat purtată de curent.

Se simțea extraordinar, apa rece îi spăla blana și îi odihnea mușchii. În scurt timp a ajuns foarte departe de mal. Tocmai se întreba dacă trecuse de jumătate, când ceva s-a izbit de piciorul ei. Și-a băgat capul sub apă și, cu toate că era prea mâloasă ca să vadă ceva, a auzit niște sunete ciudate. Apa scotea niște păcănituri, fluierături și zăngănituri. Kallik a ridicat capul și a văzut niște siluete cenușii înotând în jurul ei. Erau așa de multe ! Erau ca și cum pietricelele de pe albia apei maronii ar fi căpătat viață. A cuprins-o panica. Și-a amintit de aripioarele negre și de dinții ascuțiți ai balenei care îi răpise mama. „Salvați-mă, spirite ale gheții !“ s-a rugat ea în gând.

Deodată, o coloană de apă a țâșnit în aer. În clipa următoare, un cap s-a ițit din adâncuri, iar Kallik a văzut că animalele care înoată în preajma ei nu sunt deloc balene ucigașe, ci niște creaturi mici și cenușii. Cea care o privea în clipa aceea avea un cap dolofan și alb și înotătoare scurte. Scotea niște țipete vesele și, în scurt timp, o altă balenă mică i s-a alăturat.

Amândouă păcăneau și fluierau la Kallik, iar puiul de urs se întreba ce vor să îi spună.

Una dintre ele s-a vârât la fund, apoi a ieșit iar și a împroșcat-o pe Kallik cu apă. Cealaltă a înotat în jurul ei, dând din aripioare și învârtindu-se ușor. Pentru niște animale cu o înfățișare așa de stranie, se mișcau în apă cu o grație bizară. Pe lângă ele, Kallik se simțea neîndemânatică și greoaie.

Împroșcau apă împrejurul ei în timp ce înota spre mal, și a simțit cum o cuprinde o ușoară amețeală. Fusese prea îngrozită să observe, dar apa înghețată era o ușurare după atâta noroi, praf și pământ. Kallik s-a rostogolit în apă, băgându-și și ea capul la fund și împroșcând apă în aer, iar asta le-a făcut pe balene să fluiere. Se simțea mai răcorită și mai ușoară, iar blana i se curăța în sfârșit de țărâna și de mizeria atâtor zile de umblat. Apa avea gust de gheață, era rece și vestea lucruri bune. Dar nu se zărea gheață nicăieri ; valurile se întindeau la infinit, până la hotarul cerului.

Simțind că a dat de nisip, Kallik s-a tras afară, pe mal. O balenă mai mare, care tocmai trecea înot, a scos un fluierat puternic, iar cele două balene mai mici s-au răsucit și au plecat iute, să le prindă din urmă pe celelalte. Văzându-le cum se îndepărtează, Kallik s-a simțit din nou singură. Ele se puteau juca între ele și mai erau multe alte balene care să le țină de urât. Kallik, în schimb, nu se mai jucase deloc de când îl pierduse pe Taqqiq și nu avea pe nimeni care să îi poarte de grijă.

Kallik era prea obosită și prea udă ca să meargă mai departe. Mai încolo, pe mal, a descoperit o stâncă scobită, care se ițea din nisip. S-a târât dedesubt și a săpat în nisip până a făcut un bârlog suficient de încăpător încât să se poată ghemui în el. De acolo vedea și simțea marea. O ducea cu gândul la spiritele gheții și, când a furat-o somnul, se întreba cât timp o să mai zăbovească după ce se topește zăpada. Oare spiritul mamei ei era pe undeva prin apă ? Sau deja se prefăcuse în stea și o privea din înaltul cerului ?

A doua zi, când Kallik a pornit iar la drum, peisajul se schimbase. Nisipul lăsa loc pietricelelor și unor bolovani mari și rotunzi. La scurt timp după răsăritul soarelui, a văzut o costișă profilându-se în depărtare, drept înainte, împiedicând-o să vadă ce era dincolo de ea.

Pe când se apropia de zidul stâncos, a simțit un miros

umed și greu și aproape în același timp a auzit de deasupra un mormăit și un pufnet. A încetinit, întrebându-se ce e și dacă e bine să se apropie mai mult. Zgomotul semăna un pic cu tunetul sau cu mai mulți urși care urlau de durere.

Kallik s-a apropiat furiș de marginea costișei de lângă mare, s-a uitat pe după ea și a văzut peticul de pământ de dincolo, acolo unde malul se ondula, creând un golf mic, împrejmuit de stânci.

De-a lungul plajei nisipoase, niște animale uriașe și grase zăceau pe burtă. Erau morse, așa de multe și așa de înghesuite unele în altele, încât Kallik nu vedea pământul de sub ele. Erau cele mai urâte ființe pe care îi căzuseră ochii vreodată. Din buza de sus le ieșeau doi colți lungi și galbeni. Se uitau în jur cu niște ochi mici și aveau botul turtit și păros.

Kallik a ieșit de după costișă și a pornit de-a lungul malului micuțului golf. Simțind că se apropie, câteva morse au întors capul să o privească.

Deodată, cea care se afla cel mai aproape de ea a atacat-o, iar Kallik de-abia a scăpat. Țipând de frică, puiul de urs a fugit înapoi de unde venise, iar groaza i-a iuțit pașii. A luat-o pe după costișa stâncoasă și a pornit spre uscat. Voia să fie cât mai departe de foci, păstrând totuși aproape mirosul mării.

Alerga din ce în ce mai repede. Vedea în minte colții aceia lungi și ascuțiți străpungându-i blana. Oare fratele ei se lovise de morse în călătoria lui ? Și-a ridicat privirea spre cer, conștientă că Steaua Căii e acolo, chiar dacă la lumina zilei nu o vedea.

— Vă rog, spirite ale gheții, dacă mă auziți, vă rog să-l ocrotiți pe Taqqiq, a murmurat Kallik. Ajutați-l să urmeze Steaua Căii. Spuneți-i că vin după el. Spuneți-i să reziste până îl găsesc eu. Vă rog !

CAPITOLUL 14

Lusa

Lusa simțea un miros nou în aer, ceva care îi dădea furnicături în labe și îi zbârlea blana pe spinare. I se părea că plantele cresc sub ochii ei și se schimbă, deși Valea Ursilor arăta la fel. Zi de zi, din ce în ce mai multe păsări zburau pe cer. Uneori stătea și le privea și își dorea să poată ajunge și ea acolo unde se duceau ele.

— Se schimbă anotimpul, mură mică, i-a explicat Stella. Se sfârșește pământul-rece și începe prima vreme a frunzelor din viața ta. Dacă am fi acum în sălbăticie, am începe să căutăm alte feluri de hrană. Dar aici nu-i nevoie, pentru că n-am dus lipsă de mâncare în timpul pământului-rece. Suntem în siguranță și n-o să se schimbe nimic. O să te obișnuiești. Acum fugi cu Yogi la joacă. Probabil că și el e la fel de neliniștit ca tine.

Lusa nu credea asta. Pe Yogi nici măcar nu îl puteai convinge să urce în vârful Copacului Urs ca să vadă ce e dincolo de Vale. Dar nu voia să fie și singură, și plictisită, așa că s-a dus să îl caute.

Se jucau pe Munți, săreau jos și se alergau în jurul bolovanilor, pentru ca mai apoi să urce iar. Deodată însă, Lusa a auzit un zumzet și zăngănitul unei uși undeva în îngrăditura ursilor grizzly. A sărit de pe stânci și a dat fuga spre Gard, lipindu-se cu nasul de plasa rece.

— Lusa ! a strigat Yogi. Unde te duci ? Și cu jocul nostru cum rămâne ?

— Vino să vezi, Yogi ! a strigat Lusa. I-a venit un prieten

Morocănosului !

A recunoscut imediat mirosul de ars al animalului de foc care intrase în țarcul urșilor bruni. Trăgea de o cușcă, la fel ca cea în care fusese luată Ashia. Înăuntru, Lusa vedea un munte de blană brună, flocoasă.

Nu mai văzuse niciodată un urs sosind în Vale. S-a ridicat pe labele din spate, s-a agățat cu ghearele de Gard și s-a întins să vadă mai bine. Doi dintre îngrijitori s-au dus în spatele animalului de foc. Au scos zăvorul ușii din plasă și s-au întins să scoată pielea lucitoare pe care se odihnea ursoaica nou-venită. Au așezat pielea pe pământ, cu tot cu ursoaică, apoi au tras pielea de sub ea.

Nou-venita dormea buștean, cu o răsuflare sacadată. Era foarte slabă, cu blana peticită și cu zgârieturi pe bot. Lusa se întreba ce i se întâmplase de părea așa de zdrobită. Oare se bătuse cu vreun alt urs ? Dacă da, atunci pierduse, după câte se părea.

Morocănosul a venit, a adulmecat-o pe nou-venită cu un aer posomorât, apoi s-a dus înapoi în colțul lui, unde s-a așezat cu spatele la ea, mormăind.

— Nu cred că Morocănosul vrea să împartă țarcul cu ea, i-a spus Lusa lui Yogi.

— Poate își face griji c-o să-i halească toată mâncarea, a spus Yogi. E așa de slabă, cred că e lihnită de foame !

— De unde crezi că vine ? a întrebat Lusa. Oare vine din sălbăticie ? Din pădure și din munți ? Oare a trăit acolo toată viața ? Crezi c-a întâlnit tigri, elefanți și flamingi ?

— De unde să știu ea ? a făcut Yogi. E o biată ursoaică brună. Nu e chiar așa de interesantă.

Și, cu aceste cuvinte, s-a întors și s-a dus la bolul cu mâncare, ca să vadă dacă mai e ceva de înfulecat.

Lusa a dat fuga la Copacul Urs și s-a cocoțat în el. S-a cățărat pe o creangă lungă și s-a dus până aproape de Gard, de unde vedea bine în îngrăditura urșilor bruni.

Ursoaica dormea în continuare. Și a rămas așa mult timp. Lusa s-a așezat mai bine pe creangă și a așteptat, privind-o. Avea așa de multe întrebări să-i pună ! Mai ales dacă era urs sălbatic. Un urs sălbatic în carne și oase !

Într-un târziu, ursoaica s-a mișcat. Lusa s-a așezat din nou în poziție de pândă. Oare era trează ? Ursoaica grizzly s-a

rostogolit pe o parte. Părea să aibă ochii încă închiși, dar botul i se mișca de parcă ar fi vorbit singură. Lusa a coborât repede din copac și a alergat înapoi la Gard. A încremenit acolo cu urechile ciulite, încercând să audă ce zice.

Ursoaica părea să șoptească întruna cuvântul „Tobi“. Uneori glasul ei era blând, alteori aspru. La un moment dat, ursoaica grizzly a mormăit nefericită și a șoptit „Toklo“.

Lusa nu înțelegea niciunul dintre cuvinte. Oare ursoaica grizzly vorbea altă limbă, nu pe cea a urșilor ? Nu părea să fie nici limba fețelor-turtite. Pe urmă însă a prins cuvântul „munte“. Labele ursoaicei loveau prin aer, cu mișcări smucite, de parcă străina ar fi visat că aleargă.

— Râu, a șoptit ea. Spre râu. Cu grijă. Toklo... Tobi.

Șoaptele ei s-au stins treptat și labele i-au căzut iar fără vlagă. Se cufundase din nou într-un somn profund.

Lusa era nedumerită, dar, în același timp, entuziasmată. Dacă ursoaica vorbea despre munți și râuri, era clar că venise din sălbăticie. Poate când se trezea, Lusa avea să afle mai multe.

Trecuse aproape toată ziua fără ca ursoaica aceea ciudată să se trezească. Lusa renunțase să o mai pândească și se antrena iar la cățărat, înfigându-și ghearele în scoarța copacului și încercând să vadă dacă poate să coboare cu capul înainte, ceea ce nu părea să îi iasă prea bine. Yogi era cocoțat pe un bolovan, de unde îi făcea Lusei tot felul de sugestii năstrușnice.

— Hai să sărim din copac ! a strigat el. Poate o să afli că poți să zbori !

Lusa nu l-a luat în seamă. Pe el nu îl interesa cățăratul la fel de tare ca pe ea, ceea ce înseamnă că deja se pricepea mult mai bine la asta, cum era, de altfel, și firesc, din moment ce era cu câteva luni cerești mai mare decât ea.

Deodată, un urlet furios a sfâșiat aerul. Speriată, Lusa aproape că a alunecat de pe creangă, dar și-a înfipt bine ghearele în scoarță înainte să cadă din copac. S-a agățat de trunchi, gâfâind. Nu auzise niciodată un urlet așa de furios, de revoltat și de îndurerat. Urletele lui King erau doar sobre și poruncitoare. Uneori Morocănosul urla și el, cu posomoreală și nervozitate. Dar urletul acesta era altfel și nu putea fi decât al ursoaicei nou-venite.

Lusa, curioasă, s-a târât de-a lungul crengii și a aruncat o privire în îngrăditura urșilor bruni. Ursoaica grizzly nou-sosită

alerga prin Vale și se lovea de Garduri, se ridica pe labele din spate și zgâria cu ghearele lungi zidul din fund, urlând furioasă.

Morocănosul părea uluit. Se ridicase pe labele din spate, uitându-se când la nou-venită, când la zid, de unde îi studiau mai multe fețe-turtite.

Yogi a venit în fugă și a urcat în copac lângă Lusa. Avea ochii bulbucați și tremura ca varga.

— Ursoaica aia e nebună ! a spus el.

— Cred că e doar tristă, a zis Lusa. Cel puțin așa părea când șoptea cuvintele alea ciudate. Poate că e singură.

— Singură ? a pufnit Yogi. Are creierul plin de albine.

— Are nevoie de un prieten, a decis Lusa.

— Nu vrea să-și facă prieteni !

— De unde știi tu ? a spus Lusa. Poate că eu o să mă împrietenesc cu ea.

— Ha ! a făcut Yogi. N-o să discute cu tine. Dacă încerci, n-o să faci decât s-o înfurii și mai tare.

— Mai vedem noi, a spus Lusa și s-a întins pe creangă să se uite mai departe la ursoaica furioasă.

Într-un târziu, ursoaica a obosit. S-a oprit din alergat și a căzut lângă Gard, răsuflând cu greu.

— Mă duc, a spus Lusa, ridicându-se.

— Când ți-o trage o gheară peste bot, o să rămâi fără el, a avertizat-o Yogi.

Lusa a coborât din copac și s-a dus la Gard, cât mai aproape de ursoaica nou-venită. S-a furișat cu atenție, încercând să nu facă prea mult zgomot. Ursoaica grizzly a întors capul și a văzut puiul de urs negru apropiindu-se. A scos un mârâit, dar Lusa nu își dădea seama dacă trebuie să îl interpreteze ca pe un semn de prietenie sau dimpotrivă.

— Bună, a spus Lusa, zgâriind neliniștită pământul cu ghearele. Eu sunt Lusa. Pe tine cum te cheamă ?

Ursoaica grizzly a oftat și a închis ochii. Lusa a așteptat o clipă și apoi, dezamăgită, a dat să plece.

— Mă cheamă Oka, a mârâit ursoaica brună.

Lusa a tresărit. Cel puțin nu mai vorbea limba aceea ciudată.

Puiul de urs s-a lipit și mai tare de Gard.

— Bine ai venit în Valea Urșilor, Oka, a întâmpinat-o ea.

Prinzând mai multă îndrăzneală, s-a ridicat pe labele din

spate și a adulmecat aerul, încercând să își dea seama ce miros răspândește Oka.

— De unde ai venit ? Ai fost în sălbăticie ? Ai trăit în munți ? Ai văzut vreo pădure ?

Dar Oka i-a întors spatele.

— Ți-am spus eu că nu vrea să-și facă prieteni ! a strigat Yogi dintr-un copac.

— Poate mai târziu ? i-a spus Lusa Okăi, retrăgându-se. Când te simți mai bine, mă găsești aici.

Evident, nici nu avea unde să se ducă.

Oka a dormit tot restul zilei și a rămas afară peste noapte, în loc să meargă în Peșterile ursilor grizzly, ca Morocănosul. A doua zi dimineață, Lusa a ieșit și a găsit-o pe Oka mergând cu pași apăsați de partea cealaltă a Gardului, mârâind și mormăind. Din când în când se repezea la copacul care creștea în țarcul ursilor grizzly, sfâșiindu-i scoarța și smulgându-i crengile. Acest lucru o îngrijora tare pe Lusa, pentru că, dacă trăiau spirite ale ursilor în copac, nu ar fi fost prea încântate. Spera că Oka nu le deranjează.

S-a ținut departe de Gard, jucându-se cu Yogi și făcând tot felul de giumbușlucuri, ca să le smulgă râsete fețelor-turtite. Era prima zi cu adevărat călduroasă din vremea-frunzelor, și veniseră în vizită mulți pui de fețe-turtite, care pălăvrăgeau și o arătau cu degetul. Lusa a reușit să îi facă pe trei îngrijitori să îi arunce fructe și se simțea tare deșteaptă.

— O să plouă în noaptea asta, a spus Stella în timp ce-și luau gustarea de seară. Simt aerul mai apăsător și mai umed.

Lusa a adulmecat și ea. Înțelegea ce vrea să spună Stella ; norii se adunau deasupra lor, iar cerul părea să pocnească pe la hotare.

— Oka o să doarmă în Peșteri dacă plouă, nu ? a întrebat Lusa.

— Cine e Oka ? a întrebat Stella.

— Ursoaica grizzly nou-sosită, a explicat Lusa, arătând cu botul spre Gard. Azi-noapte a dormit afară, dar dacă e furtună...

— N-ar trebui să-ți faci griji pentru ursii grizzly, mură mică, a întrerupt-o Stella. Nu e treaba ta dacă doarme ea afară, în ploaie.

Dar Lusa chiar își făcea griji pentru Oka. O ploaie puternică a izbucnit la scurt timp după lăsarea întunericului, și, în timp ce se ducea spre adăpost, Lusa a zărit silueta cețoasă a

Okăi, ghemuită în colț, aproape de Gard, departe de copaci sau de orice ar fi putut să o apere de furtună.

Ploaia a răpăit toată noaptea pe acoperișul bârlogului, în timp ce Lusa o visa pe ursoaica tristă și singură de afară. S-a trezit aproape în zori, când ploaia în sfârșit contenise. Yogi stătea crăcănat de-a curmezișul bârlogului, cu o labă pe capul ei. Lusa a scăpat cu grijă de el, având grijă să nu îl trezească, și a ieșit.

Păsărelele ciripeau în copaci, iar aerul părea proaspăt și răcoros, cum erau și cele mai bune fructe pe care le aduceau îngrijitorii, înainte să le calce Yogi în picioare. Pe cer încă se vedeau nori cenușii, dar străpunși de razele rozalii ale soarelui care tocmai răsărea.

Oka zăcea în colț, acolo unde o văzuse Lusa prima oară, iar din blană îi ieșeau aburi în aerul răcoros al dimineții.

Lusa s-a apropiat șovăielnic, dar, ursoaica grizzly nu a dat niciun semn că ar vrea să fugă. Lusa s-a așezat lângă Gard și a înclinat capul, studiind ursoaica brună.

— Ai stat toată noaptea în ploaie ? a întrebat ea. Nu te deranjează că te udă ?

Oka a închis ochii și nu a răspuns.

— Poate că ești obișnuită, a presupus Lusa. În sălbăticie, tot timpul te udă ploaia, nu ?

Oka nu a răspuns nici de data aceasta.

— Mi-aș dori și eu să merg în sălbăticie, a continuat Lusa. Aș vrea să văd o pădure și să-mi prind singură prada.

Oka a pufnit, făcând-o pe Lusa să tresară.

— Nu e pradă, a mârâit ursoaica brună.

Deschisese ochii și o privea pe Lusa cu furie.

— Nu e nimic de mâncare.

— Dar ceva tot trebuie să fie. Credeam că în sălbăticie e mâncare din belșug.

— Așa era, a mârâit Oka. Pescuiam... găseam pește în râu... Asta făceam pe vremuri. Demult...

— Ce-i ăla „râu“ ? a întrebat Lusa.

— E o limbă lungă de apă, care curge printre dealuri, munți și păduri, și în care găsești pește.

— Nu cred c-am mâncat vreodată pește, a recunoscut Lusa. Dar știu că uneori îi aduc Morocănosului. Urșii polari mănâncă și ei pește, așa că știu ce miros are, a spus Lusa, strâmbând din nas.

— Peștele e mâncarea preferată a ursului brun, a spus Oka.

Încă avea ochii pe jumătate închiși.

— Lui Toklo i-ar fi plăcut peștele. S-ar fi priceput să prindă. Poate că se pricepe deja... Dar n-o să știu niciodată, a spus și s-a oprit brusc.

— Cine e Toklo ? a tras-o Lusa de limbă.

— Tobi, a șoptit Oka, ghemuindu-se și lăsându-și botul pe pământ. De ce ne-ai părăsit ? Îmi pare rău că nu te-am putut hrăni destul, dar am încercat... Nu puteai să reziști ?

— Cine sunt Tobi și Toklo ? a întrebat Lusa implorator, ridicându-se pe labele din spate și agățându-se cu ghearele de Gard. Oka, te rog, spune-mi cine sunt.

— Tu nu știi ce am fost împinsă să fac, Tobi, a șoptit Oka fără să ridice privirea. Ce a trebuit să-i fac bietului Toklo. Ce am fost nevoită să fac, doar că să rămân în viață. Am furat din bârlogurile fețelor-turtite, am mâncat resturi din cutiile lor de metal, am fugit din calea animalelor de foc.

Un fior violent i-a străbătut corpul.

— Toklo, a strigat ea din nou. Îmi pare rău, Toklo.

A închis ochii. Lusa o privea cu amărăciune. Nu voise să o supere. S-a lăsat fără zgomot în patru labe și s-a retras. Indiferent ce se întâmplase înainte ca Oka să vină în Valea Ursilor, trebuia să fi fost cumplit.

Lusa i-a dat pace Okăi vreme de câteva zile, de teamă să nu o supere din nou pe ursoaica brună dacă mai încerca să intre în vorbă cu ea. Dar Oka stătea aproape toată ziua ghemuită lângă Gard și, într-un final, Lusa a decis să mai încerce o dată. Poate că Oka avea nevoie să discute cu un urs adevărat în loc să se lase copleșită de amintiri triste. Poate dacă îi povestea Lusei, avea să se simtă mai bine.

Soarele era sus pe cer, iar Yogi și Stella zăceau în Munți, plictisindu-se în loc să se joace. Lusa s-a dat jos de unde era cocoțată în copac și s-a apropiat de Gard. A trecut pe lângă locul în care era Oka și a așteptat să vadă dacă ursoaica grizzly are vreo reacție. Nu s-a întâmplat nimic, așa că Lusa s-a întors și a trecut iar pe lângă ea.

Oka a mormăit. Lusa s-a oprit imediat. Nu era tocmai un salut, dar nici nu păruse să o alunge. S-a furișat mai aproape.

— Bună, Oka. Cum te mai simți azi ?

Oka a clipit și a mai scos un mârâit.

— Nu e prea rău în Valea Urșilor, nu ? a făcut Lusa o încercare. Știu că Morocănosul e cam... morocănos... dar urșii de partea asta a Gardului sunt drăguți, îți jur. Cel mai mare, de acolo, care bea apă din adăpătoare, e tatăl meu, King. Mama mea, Ashia, este în Peșteri, trage un pui de somn. Iar ghemul ăla puturos de blană de pe stânca cea mai apropiată e prietenul meu, Yogi. Poate o să-ți placă... e amuzant când nu e enervant.

Urechile Okăi au zvâcnit. Lusa spera ca asta să însemne că o ascultă. S-a așezat pe pământ, râcâind pământul cu ghearele.

— Și King a venit din sălbăticie, la fel ca tine, a continuat ea. Dar nu vrea să-mi spună despre munte. Mama zice că e unul care se vede chiar după Valea Urșilor. De acolo vii tu ?

— Sunt mulți munți, a murmurat Oka, iar Lusa a ciulit urechile. Am trecut prin mulți, foarte mulți munți... Când m-au prins, eram pe unul cu vârful acoperit de zăpadă... o zăpadă rece, care îmi înghețа labele... Bietul Toklo...

— Ce altceva ai mai văzut ? a îndemnat-o Lusa.

— Era un râu, a spus ursoaica brună, privind cerul. O călătorie lungă... am mers până am găsit o albie uscată și am traversat-o. Am mers... am tot mers... trei lacuri la marginea unei păduri moarte.

— O pădure moartă ? a repetat Lusa, cutremurându-se. De ce a murit ? Cine a ucis-o ?

— Focul din cer, a șoptit Oka, de parcă ar fi vorbit singură. Focul care urlă ca un urs când plouă.

— Știu focul ăla ! a strigat Lusa. L-am văzut în nori ! E așa de puternic, că zile în șir mă dor urechile după aia. Nu știam că poate să cadă din cer !

— Poate, și când atinge un copac, poate să împrăștie flăcări în întreaga pădure, a spus Oka.

Lusa a privit-o alarmată.

— Și spiritele din copaci ? Urșii morți ?

— Urșii morți ? s-a răstit Oka. Ce știi tu despre urșii morți ? De ce mă întrebi toate astea ? Lasă-mă în pace !

S-a ridicat iute în picioare și a fugit spre capătul îndepărtat al luminișului.

Lusa s-a speriat.

— Îmi pare rău ! a strigat ea în urma Okăi. N-am vrut să te bat la cap !

— Șș, puișorule, a mângâiat-o Ashia, apropiindu-se din

spate. Nu e vina ta. Ursoaica are probleme, și tu n-ai cum s-o ajuți.

Asta nu o făcea pe Lusa să se simtă mai bine. Îi părea rău pentru Oka și voia să găsească o cale prin care să o ajute, dacă putea.

În noaptea aceea, a avut vise ciudate, în care se făcea că aleargă printr-un râu rece ca gheața și privește pești argintii sărind și împroșcând apă în jurul ei. Deasupra, păsările țipau pe cer, iar focul strălucea în nori. Vântul îi ciufulea blana, iar copacii îi strigau să se cațere în ei, cu glasurile urșilor negri de demult.

S-a trezit cât încă era întuneric. Se simțea neliniștită și înfierbântată. Bârlogul părea mai înghesuit decât de obicei, iar pereții parcă se strângeau în jurul ei. Lusei nu îi ajungea nici măcar spațiul din afara bârlogului ; ar fi vrut să aibă unde să alerge, ca să își mai dezmorțească labele. Voia copaci noi în care să se cațere, cu o altă scoarță și crengi necunoscute, care să o provoace. Voia să mănânce ceva nou și să își vâneze singură hrana.

S-a cățărat pe un bolovan și s-a așezat acolo, privind întunericul care se risipea. Nu i se mai părea normal să numească stânca asta „munte“, nu și după poveștile pe care le auzise despre munții adevărați. A scrutat cerul până a dat de Veghetorul Urșilor. Strălucea cu putere, ca întotdeauna, iar Lusa s-a întrebat dacă veghează și asupra ei la fel de atent cum veghează asupra urșilor sălbatici.

— Știu la ce te gândești, s-a auzit un glas gros din spatele ei.

Lusa a fost cât pe ce să alunece de pe bolovan când s-a întors să vadă cine e ; era tatăl ei. King stătea ghemuit și privea și el Veghetorul Urșilor.

— Da ? a spus Lusa. Adică și tu te gândești la asta ?

King a mârâit.

— E normal să fii ușor neliniștit la vremea-frunzelor, a spus el. Dar văd cum pășești și adulmeci aerul. Ursoaica aia brună ți-a împuiat capul cu idei ciudate.

— Ba nu, a protestat Lusa. Nu face decât să-mi povestească despre sălbăticie...

— Nu trebuie să știi despre sălbăticie, a zis King.

S-a ridicat și a dat să plece, dar s-a oprit și s-a mai uitat o clipă la Lusa.

— Vreau s-o lași în pace pe ursoaica aia, a tunat.

— Bine, dar... a dat Lusa să spună.

— Nu mă contrazice, Lusa, a mârâit el.

S-a dus la unul dintre copaci și a început să se frece cu spatele de scoarță. Lusa se uita la el revoltată, cu blana zburlită. Nu era drept ! De ce nu putea asculta poveștile Okăi ?

Ashia a ieșit și ea din bârlog. Lusei i-a fost de ajuns o singură privire ca să își dea seama că auzise discuția lor.

— Are dreptate, puișorule, a zis Ashia, împungând-o pe Lusa cu botul și lingând-o pe nas. Ar trebui să te ții departe de ursoaica aia.

— De ce ? a întrebat Lusa, urcând în poala mamei și îngropându-și fața în blana ei.

— Pentru că nu îi e bine, a spus Ashia. Când o mamă își pierde puii, uneori are inima grea și nu știe ce spune.

„Puii ei !“ și-a spus Lusa cu o tresărire. „Ăștia trebuie să fie Tobi și Toklo ! Dar Oka vorbise de parcă Toklo ar fi fost încă în viață...“ Lusa se întreba cum îl pierduse.

— Vezi ce periculos e în sălbăticie ? a continuat Ashia. Acolo urșii nu au niciun viitor. Ne e mult mai bine aici, unde suntem în siguranță și bine hrăniți. Nu e nimic care să ne atace sau să ne facă rău, avem mâncare în fiecare zi, orice s-ar întâmpla. Fețele-turtite au grijă de noi.

A împuns-o din nou pe Lusa cu botul.

— Îmi pare bine că n-a trebuit să te hrănesc singură în sălbăticie, ca biata ursoaică grizzly, a adăugat ea, înfoindu-și blana. Fă ce-ți spune tatăl tău, puișorule. O să fii mai fericită dacă n-o să-ți mai umpli capul cu povești și dacă n-o să te mai gândești atâta la sălbăticie.

Cu aceste cuvinte, mama ei s-a dus înapoi în bârlog. Lusa a privind-o plecând, apoi s-a uitat din nou la Veghetorul Urșilor. Cum să nu se mai gândească la sălbăticie ? Mai ales când aerul era greu de mirosul plantelor sălbatice ? S-a dus la copacul cel mai înalt și s-a cățărat pe trunchi cât de sus a îndrăznit. De acolo, a întins botul spre Veghetorul Urșilor.

— Știu că mă auzi, a șoptit ea. Știu că tu înțelegi, chiar dacă mama și tata nu înțeleg. Dacă e vreo cale... dacă poți să faci ceva... doar să văd cum e în sălbăticie și să hotărăsc singură unde vreau să trăiesc. Te rog, trebuie să aflu.

A clipit, iar steaua a părut să clipească și ea.

CAPITOLUL 15

Toklo

Lui Toklo îi chiorăiau mațele. Nu mai mâncase nimic de zile bune, doar câteva firișoare de mușchi pe care reușise să le smulgă de pe rădăcinile copacilor. Încercase de mai multe ori să pescuiască somon în râu, dar de obicei nu vedea nici urmă de pește, iar cei pe care îi vedea se mișcau prea repede ca să îi poată prinde.

Zăpada care se topea se amesteca imediat cu pământul într-un noroi înghețat care i se lipea de labe și îi îngreuna călătoria. Râul curgea iute pe lângă el, bolborosind printre stâncile mari cu un urlet neobosit care, lui Toklo, nu îi mai părea cu nimic diferit de vuietul de pe Poteca Neagră.

A surprins un miros de pradă și a ridicat nasul în aer, inspirând adânc. Venea din copacii de lângă râu.

S-a cățărat pe stâncile înghețate, înfigându-și ghearele în despicăturile pietrelor ca să nu alunece pe suprafața lucioasă. Colții stâncilor îi înțepau labele și îi agățau blana. Într-un sfârșit, a ajuns la poalele copacilor. Sub labe avea un covor gros de ace de pin, care răspândeau în jur o mireasmă puternică și proaspătă, aproape acoperind cu parfumul lor mirosul prăzii. A lăsat nasul în pământ și, lăsându-se ghidat de miros, a ajuns la un pâlc de patru copaci, cu trunchiurile aproape atingându-se și cu crengile întrepătrunse. Pământul de dedesubt era încă acoperit cu zăpadă tare, bătătorită, acolo unde copacii nu-i permiteau soarelui să își trimită razele.

Toklo s-a făcut mic și s-a târât mai aproape ; mirosul nu își

schimba locul. Indiferent ce animal era acolo, nu știa că ursul se apropie. Când a simțit prada aproape, a făcut un salt și s-a apucat să scormonească în zăpadă. Săpa frenetic, aruncând în jur zăpadă și pământ. Când labele i-au atins ceva ce nu era nici pământ, nici zăpadă, i-a lăsat gura apă. A dat zăpada la o parte și a scos la iveală două veverițe, o hermelină și alte câteva animale pe care nu le mai văzuse niciodată. Păreau să fi fost ucise de curând, iar mirosul delicios de carne proaspătă îi dezmierda nările.

Toklo a întors hermelina cu laba și a văzut pe burta ei urme de gheare. A adulmecat-o mai bine și a constatat că, dincolo de mirosul prăzii, se simțea un altul, ca de mosc, al unui urs. Ursul acela trebuie să își fi îngropat acolo prada pentru mai târziu. Pe Toklo l-a cuprins invidia. Nu era drept ca ursul ăla să aibă așa de multă pradă și s-o îngroape.

„Probabil că mama lui l-a învățat cum să vâneze“, și-a spus Toklo în gând.

S-a uitat în jur, ciulind urechile și adulmecând aerul. Nu simțea vreun alt urs prin preajmă. Cel care îngropase toate animalele alea cu siguranță s-ar fi înfuriat dacă ar fi observat că îi lipsește din pradă... Toklo și-a amintit că mama lui îi spusese să nu fure niciodată prada altui urs.

„De ce mi-ar mai păsa de părerea ei ? Ei nu-i pasă de mine ! Și nu mai e aici să-mi spună ce să fac !“

S-a ghemuit și și-a înfipt dinții în carnea moale a unei veverițe. Cu fiecare înghițitură, simțea cum își recapătă forțele, iar gândul la Oka s-a topit ca zăpada.

După ce s-a ghiftuit, Toklo a acoperit restul prăzii cu pământ și zăpadă. A încercat să o netezească, ca să pară neatinsă, deși își făcea griji că încă i se simte mirosul. A căutat repede prin tufărișul încâlcit până a găsit niște frunze cu miros puternic și le-a împrăștiat peste ascunzătoare. Poate ele aveau să îi acopere mirosul, măcar cât să apuce să plece de pe teritoriul ursului.

Întremat după o masă copioasă, Toklo a pornit sprinten prin pădure. Într-o bună zi, avea să aibă și el teritoriul lui. Trebuia doar să meargă mai departe, să găsească destulă mâncare ca să supraviețuiască și să se ferească de alți urși până avea să fie destul de matur și de mare ca să se lupte pentru un teritoriu.

Urca întruna pe povârnișul muntelui, printre copaci, având grijă să nu dea nas în nas cu vreun alt urs. Evita mai ales

locurile noroioase, ca să nu lase urme. Era destulă zăpadă bătătorită pe care să calce. De fapt, era din ce în ce mai multă, pe măsură ce puiul de urs înainta.

Vântul părea să devină mai rece, biciuindu-i blana și umezindu-i ochii. Toklo tocmai începuse să urce pe o pantă stâncoasă când a zărit o siluetă mare, întunecoasă, mergând prin pădure cu câteva lungimi ursești mai în față. A rămas încremenit la umbra unei stânci.

Era un urs adult ; după mirosul pe care vântul îl purta până la Toklo, era chiar ursul de la care furase prada. Avea niște umeri uriași și blana murdară de noroi. Toklo a rămas nemișcat, dându-și seama că orice mișcare bruscă l-ar putea da de gol ; chiar și pocnetul unei crenguțe sub labe i-ar fi putut atrage atenția celuilalt urs. Se bucura că vântul îi bate în față și că nu îi poartă mirosul spre urs.

Toklo s-a făcut mai mic, sperând că stânca o să îl ascundă bine. Bătaia vântului s-a domolit o clipă și, în încremenirea aceea, o pasăre a scos un croncănit strident, de parcă l-ar fi văzut pe Toklo și ar fi strigat : „E aici ! Vino după el !“

Inima lui Toklo bătea să-i sară din piept. A văzut că ursul se ridică pe labele din spate și adulmecă aerul. „Fă să nu-mi simtă mirosul ! Să meargă mai departe...“ Toklo a închis ochii și a așteptat să simtă o labă grea pe umeri.

După un lung răstimp, a deschis iar ochii. Ursul cobora muntele spre râu. Toklo spera că nu se duce la ascunzătoare, dar, ca să fie mai sigur, a grăbit pasul și a luat-o la fugă printre copaci.

A văzut în față scânteierea unei raze de soare și a țâșnit afară din pădure, ajungând pe o pajiște întinsă. Deodată s-a trezit învăluit în căldura unei lumini galbene și, preț de o clipă, și-a spus confuz că trebuie să fi ajuns pe soare. A clipit până când ochii i s-au obișnuit cu lumina. Se afla pe un câmp cu flori galbene, iar culoarea îl nedumerea și îl alina deopotrivă, de parcă s-ar fi aflat într-un iaz cu soare topit. În depărtare, dincolo de pajiște, un munte se înălța până la cer. Semăna cu capul unui urs, cu botul ridicat spre nori, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă ar fi strigat la soarele care se lăsa ușor în spatele lui.

S-a aplecat să miroasă una dintre florile galbene. Tija nu avea frunze, iar corola îi atârna grea spre pământ. Mirosul era proaspăt și intens, mai puternic și mai plăcut decât cel al păpădiilor pe care i le dăduse mama lui de mâncare lângă Poteca

Neagră. Din pământ răzbătea un miros și mai delicios.

Toklo s-a apucat să scormonească cu ghearele și a dat la o parte pământul de la rădăcina florii. Tija crește dintr-un bulb alb. Toklo a scos bulbul cu laba și l-a băgat în gură. I s-a mărunțit plăcut între dinți și, după o clipă, Toklo a simțit un gâdilat ciudat și o căldură în gură și în gât. A săpat și lângă floarea de alături și i-a mâncat și ei bulbul.

Încălzit și cu burta plină, puiul de urs s-a dus spre mormanul de zăpadă de la liziera pădurii. Noaptea se lăsa tiptil peste pajiște, făcând culoarea florilor să pălească, iar pe cerul întunecat începeau să apară stele. Toklo și-a săpat în zăpadă un bârlog nu foarte adânc, în care să se poată încolăci, ocrotit de vânt din toate părțile. S-a furișat înăuntru și s-a cuibărit acolo, privind stelele care prindeau viață cu un licăr una după cealaltă.

Steaua cea mai strălucitoare era și ea acolo sus, aproape chiar deasupra lui, și, cu cât noaptea devenea mai întunecoasă, cu atât ea părea să strălucească mai tare, trimițându-și lumina asupra lui. Și-a amintit că mama lui îi spusese că e spiritul unui urs rău, alungat de celelalte animale. Tot privind-o, și-a spus că știe cum trebuie să se simtă. Steaua era singură – era steaua cea mai singuratică de pe cer, exact ca el. Nu avea nevoie de nicio altă stea ca să supraviețuiască. Sălășluia singură pe cerul infinit, așa cum și el rătăcea singur peste munții nesfârșiți.

Ochii i s-au închis și, prin vis, i s-a părut că aude cum îl strigă steaua :

— Toklo ! Fii puternic, ca mine.

Apoi a visat că mergea printre niște nori mov, chiar pe cer, iar când s-a uitat în jos, blana îi scânteia argintie și și-a dat seama că se transformase în steaua cea strălucitoare. Era frig pe cer și auzea șoapta altor animale de departe, dar a ridicat mândru botul spre lună. Indiferent ce făcuse ca să ajungă acolo, era singur, se mândrea cu asta și așa avea să rămână.

CAPITOLUL 16

Kallik

Kallik mergea pe buza unei faleze joase și privea mareea cățărându-se pe plajă. Știa că în curând va trebui să se întoarcă pe uscat. La un moment dat, a ajuns într-un loc în care faleza devenea deodată mai înaltă. S-a cățărat, iar palele de vânt care purtau până la ea tot felul de duhori îi netezeau blana și o înțepau în ochi.

De acolo, vedea în jos o potecă netedă și cenușie, care se întindea în amândouă direcțiile până se pierdea la orizont. Mai încolo era un ciorchine de bârloguri, asemenea celui pe care îl văzuse cu câteva răsărituri de soare în urmă, sprijinit pe niște picioare joase, cu pereți plați și acoperiș ascuțit.

În timp ce stătea acolo, din depărtare s-a auzit un urlet, iar într-o clipă, o creatură gălăgioasă și mirositoare a venit în fugă pe potecă. A trecut glonț pe lângă Kallik, cu un zgomot strident și împroșcând fum. Kallik a tușit și a încercat să respire, dar mirosul cumplit o copleșise. Mama ei îi spusese că singurele ființe mai mari decât urșii polari sunt niște creaturi numite „animale de foc“. Nisa zisese că nu mâncau urși... dar Kallik s-a cutremurat, cuprinsă de îndoieli.

Pe un petic de iarbă din fața unuia dintre bârloguri se jucau trei ființe. Mergeau pe două picioare, iar blana lor era în toate culorile curcubeului, ca penajul păsărilor. Lui Kallik îi păreau prea mici să fie periculoase, dar prea mari să fie pradă. Se întreba dacă nu or fi mai degrabă ca urșii sau ca păsările și îi părea rău că nu are atâta curaj încât să se ducă până la ele și să le

adulmece mai de aproape. Se hârjoneau și alergau după ceva, și lui Kallik i s-a făcut iar dor de familia ei.

Dincolo de mirosul cumplit de fum, Kallik mai simțea și alte mirosuri, de grăsime și de sare, ca de mâncare. Veneau de pe partea cealaltă a potecii de piatră. S-a ridicat în picioare și a coborât pe pantă spre potecă, luându-se după miros. Era greu de spus care dintre mirosuri erau vechi și care noi, căci duhoarea potecii le acoperea pe toate.

Kallik a tras aer adânc în piept și a luat-o la fugă pe potecă. O simțea deopotrivă netedă și acoperită de pietricele. A încercat să o traverseze în goană, dar tot nu ajunsese pe partea cealaltă când un bubuit cumplit a făcut pământul să se cutremure. S-a uitat la stânga și a văzut un animal de foc repezindu-se spre ea mult mai repede decât putea ea alerga.

Cu un urlet de groază, Kallik a sărit în iarba de pe partea cealaltă a potecii. S-a prăbușit, cu o izbitură puternică, într-o tufă de mărăcini, în timp ce animalul de foc trecea în fugă pe lângă ea. Încă îngrozită, Kallik a sărit iar în picioare și a luat-o din nou la fugă, năpustindu-se printre tufe și prin desiș, până când s-a lovit de o barieră ciudată, scundă și albă, din lemn, ca un rând de copaci mici, identici, desfrunziți, care creșteau unul lângă celălalt. Cuprinsă de panică, a dărâmat câțiva dintre copăcei și a ajuns, cu chiu, cu vai, pe o pajiște îngustă, cu o iarbă foarte scurtă.

Din bârlogul cel mai apropiat a izbucnit un țipăt ascuțit. Kallik a luat-o la goană înapoi prin gaura pe care o făcuse și a nimerit într-o pădurice peste drum de bârloguri. A găsit un tufiș bogat, s-a târât în spatele lui și a rămas pitită acolo, gâfâind, până când a fost sigură că nu o fugărește nimic.

Tremura toată și își simțea blana de parcă tocmai ar fi avut de îndurat o furtună cumplită. I-a luat mult timp să adoarmă și, când în sfârșit a furat-o somnul, a visat că o aleargă niște creaturi ciudate, urlând și mugind. În tot tărăboiul, Kallik a zărit-o pe mama ei, albă ca zăpada, de partea cealaltă a potecii de piatră. Nisa a privit-o pe Kallik în ochi, după care s-a întors cu spatele și a plecat. În timp ce mergea, pământul de sub ea se preschimba în gheață. Cum nu putea să se miște, Kallik s-a uitat neputincioasă cum mama ei se duce tot mai departe pe întinderea de gheață.

A doua zi dimineață, când s-a trezit, poteca părea mai liniștită. A adulmecat aerul, și-a făcut curaj și traversat-o în viteză. De data aceasta a avut noroc, niciun animal de foc nu a

sărit din ascunzătoare să o atace. A ajuns teafără pe partea cealaltă și a străbătut în fugă panta unui delușor, ocolind câțiva copăcei răzleți, până când a ajuns chiar în capătul falezei.

O dureau labele și îi sângerau din cauza potecii aspre de piatră, iar blana i se făcuse cenușie de la mizeria care părea să plutească pretutindeni în aer, făcând-o pe Kallik să se sufoce. O durea gâtul de la aerul apăsător, iar soarele strălucitor îi pârlea blana, arzând-o pe nas și încingând-o.

În capătul falezei era o întindere de pământ uscat, acoperit cu un hățiș de ierburi și tufe mici, desfrunzite. Kallik a încercat să mănânce puțină iarbă, dar frunzele ascuțite o zgâriau pe limbă și îi stăteau în gât. A adulmecat aerul, căutând apă proaspătă, și a descoperit cu ușurare că, după miros, ar trebui să fie un râuleț prin apropiere. Kallik a străbătut pământul golaș până a ajuns la albia unui pârâu. A coborât repede spre apă, dar s-a oprit dezamăgită.

Doar câțiva pași mai încolo, întins în apă, era un urs polar.

Era mai mare decât ea, dar încă mic, prinsese poate una sau două arșițe-pe-cer. Nu era la fel de mare ca unii dintre urșii pe care îi văzuse Kallik, dar era, în orice caz, mult mai mare decât ea, deși părea la fel de slab și de înfometat. Stătea întins pe spate și se răcorea în apa curgătoare. Kallik s-a dat cu un pas înapoi, sperând să nu fi fost văzută. Dar a călcat, din greșeală, pe o crenguță, care a trosnit sub laba ei. Kallik a înghețat.

Celălalt urs a ridicat capul și a privit-o cu ochii lui mici și negri. Kallik s-a mai dat un pas înapoi, iar el s-a ridicat și s-a scuturat, împroșcând cu apă în toate direcțiile. Kallik se întreba dacă să o rupă la fugă când ursul polar avea să spună ceva.

— Stai liniștită, a zis el răgușit. Poți să bei. Nu te mănânc.

— Ah, a făcut Kallik, cu un glas pe care nici ea nu și-l mai recunoștea ; de mult timp nu mai vorbise cu cineva. Mulțumesc.

S-a apropiat din nou de pârâu, cu ochii la urs. Văzând că el nu se mișcă, și-a muiat botul în apă și a băut repede.

Ursul încă stătea acolo când Kallik s-a tras înapoi. Nu știa dacă e o idee bună să stea de vorbă cu el, dar, la urma urmei, ursul încă nu o atacase și poate, dacă era prietenos, avea să o ajute să își găsească fratele.

— Bună, a spus ea precaută. Eu sunt Kallik.

— Hmm, a mormăit ursul celălalt. După o tăcere lungă, s-a prezentat și el : Eu sunt Purnaq.

— Ești singur ? a întrebat Kallik.

Se simțea așa de ușurată să poată vorbi cu un urs polar, încât nu își putea pune stavilă gurii, cuvintele curgeau mai iute ca un șuvoi.

— Eu sunt singură. Mama a fost omorâtă de o balenă ucigașă și mi-am pierdut fratele, nu știu unde e, dar îl caut, a fugit prin zăpadă și tot încerc să dau de el.

Purnaq o asculta cu atenție.

— A fost așa de îngrozitor, a zis Kallik mai departe. Eram în apă cu mama când ne-au atacat balenele. Mama a reușit să mă împingă pe gheață, dar pe ea au tras-o la fund. Iar fratele meu umblă singur pe undeva și trebuie să-l găsesc...

— E o poveste tristă, i-a dat Purnaq dreptate, ridicând din umeri. Dar ce să-i faci, s-au complicat lucrurile. Aproape toți ursii au povești de felul ăsta.

— Aproape toți ursii ? l-a îngânat Kallik. Adică ai mai văzut și alții ? Mulți alții ?

Purnaq părea surprins.

— Nu știi unde te afli ? Uită-te colo sus, i-a zis el, făcând un semn din cap spre malul celălalt al pârâului.

Kallik a trecut prin apă și a urcat o pantă prăfuită.

Pământul arid și sărăcăcios care se întindea în fața ei era plin de urși polari ! Mai mulți decât văzuse în viața ei, mai mulți decât putea număra pe gheare. Stăteau la o oarecare distanță unul de altul, dar cei mai mulți erau lângă marea care se vedea scânteind drept în față. Cu toții păreau slabi și amărâți.

Reușise... Ajunsese la locul de adunare.

— Taqqiq ! a strigat ea.

CAPITOLUL 17

Lusa

Era o dimineață călduroasă din vremea-frunzelor, la aproape o lună cerească după sosirea Okăi. Pe zid se adunaseră o mulțime de fețe-turtite ca să se uite la urșii din Vale. Lusa era în Copacul Urs și le asculta sporovăiala. Stătea lungită pe o creangă și se bucura de soarele care îi încălzea blana. Fețele-turtite erau mai gălăgioase decât de obicei.

Ușile din zidul de pe partea cealaltă a Gardului au zăngănit. Lusa a întors capul să se uite în îngrăditura urșilor grizzly. Oka zgâriase toată ziua copacul, urlând din când în când furioasă. Îl speriase pe Morocănos și îl făcuse să se refugieze într-un colț îndepărtat, de unde Lusa îl auzea mormăind nemulțumit că nou-venita îi stricase bietul copac. Nu știa dacă se întâmplase ceva care o înfuria pe Oka mai mult decât de obicei, dar ursoaica părea foarte supărată.

Unul dintre îngrijitori a intrat pe poartă, ducând o găleată cu pește. Lusa l-a recunoscut ; îi aducea deseori mâncare și, când era foarte mică, se mai hârjonea cu ea în joacă.

Când a auzit ușa închizându-se cu zgomot, Oka s-a întors și ea cu fața. I-au zvâcnit urechile și a mijit ochii. Arăta de parcă ar fi văzut o pradă delicioasă. Lusa s-a ridicat, fiindcă simțise că ceva nu e în ordine. A scos un mormăit, încercând să îl pună în gardă pe îngrijitor, dar el era cu spatele la Oka, tocmai așeza găleata pe pământ.

Deodată, Oka a pornit atacul. Cât ai clipi din ochi, a traversat luminișul și s-a năpustit asupra feței-turtite. Îngrijitorul

a căzut cu un țipăt, iar ursoaica grizzly l-a țintuit la pământ. Îngrijitorul dădea disperat din mâini, încercând s-o împingă, dar fălcile ei uriașe s-au căscat deasupra lui, iar ghearele l-au zgâriat pe piept.

Lusa s-a cățărat pe trunchiul copacului și s-a lipit cu fața de scoarță. Îi auzea pe vizitatorii fețe-turtite țipând de pe zid. Chiar mai tare decât pe ei, îl auzea pe îngrijitor urlând de durere. Iar urletul acela teribil părea să nu mai contenească.

În sfârșit, a auzit ușa trântindu-se din nou, s-a întors și a văzut un alt îngrijitor venind în fugă și îndreptând spre Oka o vergea metalică. Vergeaua a scos un pocnet puternic. Oka l-a lăsat pe primul îngrijitor și s-a îndreptat spre celălalt, urlând și atacându-l cu ghearele. Pentru o clipă, Lusa s-a temut că o s-o rănească și pe cealaltă față-turtită, dar chiar atunci Oka s-a oprit, clătinându-se. A clipit de câteva ori, a scuturat din cap, a închis ochii și a căzut la pământ, ridicând praf în aer.

Al doilea îngrijitor a venit în fugă la fața-turtită de pe pământ. Au mai venit și alte fețe-turtite. I-au lipit pe răni ceva ce semăna cu o blană albă, dar sângele li se strângea în băltoace sub labe. Strigau cu toatele, iar Lusa a văzut că fețele-turtite de pe zid dispăruseră de acolo.

Lusa a rămas pe loc, tremurând. Nu mai văzuse un urs purtându-se cu o față-turtită de parcă ar fi fost pradă. Nu înțelegea cum putea un urs să fie așa de sălbatic și de violent. Probabil că Ashia și King aveau dreptate, într-adevăr era ceva în neregulă cu Oka.

Fețele-turtite l-au întins pe îngrijitorul rănit pe o blană albă și l-au scos din țarc. Doi dintre îngrijitori au rămas la urmă, ca să se uite cum doarme Oka, și au șoptit ceva pe limba lor, clătinând din cap.

Lusa a coborât iute din copac și a dat fuga la Ashia și la Stella, care stăteau pe Munți și păreau șocate.

— De ce-a făcut așa ceva ? a izbucnit Lusa.

Și-a îngropat fața în blana Ashiei, iar mama ei a lovit-o ușor cu laba pe cap.

— Gata, a liniștit-o Ashia. S-a terminat.

— Știam eu că ursoaica aia e nebună, a spus Stella, clătinând tristă din cap.

— Oare o să poată fețele-turtite s-o facă bine ? a întrebat Lusa. Așa cum te-au făcut bine pe tine, mamă ?

Stella și Ashia au rămas tăcute și s-au privit lung.

— Îmi aduce aminte de un urs polar, a spus Stella într-un târziu. Acum multă vreme, când am venit eu aici. L-a zgâriat rău pe unul dintre îngrijitori.

— Și ce i s-a întâmplat ? a șoptit Lusa.

— L-au luat fețele-turtite, a spus Stella. Și nu s-a mai întors niciodată.

Lusa a scâncit.

— Dar nu știm sigur că asta o să i se întâmple și Okăi, a zis Ashia repede.

— Poate c-o s-o ducă înapoi în sălbăticie, a sugerat Lusa plină de speranță.

— Mă îndoiesc, a răspuns Stella cu blândețe. Doar vezi ce nefericită și periculoasă e. Nici acolo nu i-ar fi mai bine, și probabil își fac griji că ar ataca și alte fețe-turtite dacă i-ar da drumul.

Lusa s-a târât spre Gard și a așteptat acolo toată ziua, privind-o pe nou-venită cum doarme. Pe când dispărea și ultima geană de lumină, Oka s-a trezit cu un geamăt și s-a ridicat, clătinându-se. Și-a rotit privirea prin îngrăditură, apoi s-a uitat la Gard, unde a văzut-o pe Lusa așteptând.

Ursoaica grizzly s-a târât cu greu până acolo, s-a așezat cu botul pe labe și a oftat din adâncul rărunchilor. Lusa nu știa ce să spună.

După un lung răstimp, Oka a ridicat privirea spre Lusa și a spus :

— Stai liniștită. Știu ce-am făcut.

— Da ? a întrebat Lusa.

Ursoaica brună și-a privit petele întunecoase de sânge de pe blană.

— Eram așa de furioasă, pe mine că l-am pierdut pe Toklo, pe fețele-turtite că mă țin aici, pe toată lumea... Nici măcar nu știu de ce.

S-a oprit și a privit-o iar pe Lusa.

— O să mă facă să mă cufund într-un somn adânc, nu ?

— Nu... nu știu, a șoptit Lusa.

— Nu-i nimic, a spus Oka, oftând adânc și închizând ochii. Nu mai am nimic de făcut aici. Acum cel puțin pot să fiu cu Tobi al meu.

Lusa s-a întins pe jos, în fața Gardului. Și-ar fi dorit să

poată pătrunde prin plasă și să își lipească nasul de blana Okăi.

— O să stau cu tine, i-a promis ea. Până vin.

— Mulțumesc, a spus Oka.

Au stat o vreme în tăcere. Lusa îl auzea pe King bodogănind ceva la urechea Ashiei, dar știa că mama ei o să o înțeleagă. Ashia sigur avea să o lase să își petreacă seara cu ursoaica brună.

Când a început să se lase întunericul, Lusa a ridicat capul și s-a uitat după Veghetorul Ursilor. Iată-l, strălucea necruțător pe cerul portocaliu.

— Veghetorul Ursilor ne privește, a spus ea.

Oka și-a ridicat și ea privirea spre steaua lucitoare și a pufnit.

— E cea mai tristă stea de pe cer.

— De ce ? a întrebat Lusa.

— Este spiritul unui urs foarte rău, al unui urs care a făcut lucruri îngrozitoare. Drept pedeapsă, a fost întemnițat în locul cel mai rece și mai singuratic pe care l-au găsit spiritele. E singur acolo... ca mine.

— Nu e singur, a spus Lusa, încercând să o liniștească. Mai sunt și alte animale pe cer care să-i țină de urât. Știu că nu le vezi prea bine de aici, din cauza luminii, dar Stella așa zice. Așa cum eu îți țin de urât ție. Sunt aici cu tine, deci nici tu nu ești singură.

— Mă bucur că ești aici, a spus Oka ceva mai blând.

— Crezi că și tu o să ajungi în cer ? a întrebat Lusa. Credeam că spiritele ursilor devin copaci. Poate c-o să te faci copac și o să crești de partea asta a Gardului, ca să pot să mă cațăr în tine. În felul ăsta, am putea să rămânem prietene.

— Nu asta se alege de ursii bruni, a spus Oka. Spiritul meu o să-și facă drum spre Marele Râu al Somonilor și o să se verse în mare. Nu-ți face griji din cauza mea, puișorule.

Vorbise mai blând decât o auzise Lusa vorbind vreodată.

— Aștept cu bucurie lungul somn. O să-mi aducă în sfârșit liniștea.

A amuțit din nou.

— Ce-i ăla „somon“ ? a întrebat Lusa, dornică s-o țină pe Oka de vorbă, pentru că tăcerea ei o speriase. Ai spus Marele Râu al Somonilor. Ăsta ce e, un loc ?

— Somonul e un fel de pește, a explicat Oka. E argintiu, alunecos și cea mai bună mâncare din lume.

— Mai bună decât afinele ?

Oka a mârâit amuzată.

— Mult mai bună decât afinele. Și lui Toklo îi plăceau afinele, a zis ea, privind în depărtare. Dar i-ar fi plăcut și mai mult somonul. De-aș fi fost destul de puternică să stau cu el...

Și-a trecut ghearele peste bot cu un vaiet sfâșietor.

— Povestește-mi despre Toklo, a îndemnat-o Lusa.

Era ultima ei șansă să afle ce se întâmplase cu puiul dispărut al Okăi.

— L-am părăsit, a spus ea cu un glas slab, răgușit. Nici măcar nu știu dacă mai e în viață. E așa de curajos și de puternic... un pui așa de bun... Într-o bună zi o să fie un urs pe cinste, dacă supraviețuiește. Dar e așa de mic... și e singur... E numai vina mea.

Glasul ei s-a topit într-un plânset de jale, iar Oka s-a zgâriat iar pe față, de data asta lăsându-și pe bot urme adânci.

— Puiul meu ! a strigat ea. Bietul meu pui ! Cum de-am putut să te părăsesc ? Cum de te-am părăsit așa ?

Lusa nu știa ce să spună. Oka era înnebunită de tristețe, iar Lusa se temea că s-ar putea răni rău. Dar ce putea face ? Nu o putea ajuta nicicum.

— Sunt convinsă că Toklo o să se descurce, a spus Lusa. Din ce povestești, s-ar zice că poate să aibă și singur grijă de el. N-o să moară el de foame, sunt convinsă.

— Ba da, a mârâit Oka. E prea mic, e chiar mai mic decât tine, iar tu n-ai putea supraviețui niciodată în pădure.

— Ba aș putea ! a strigat Lusa.

Oka a pufăit și s-a așezat.

— Ți-e mai bine aici, la adăpost, unde ai mâncare din belșug și o mamă care să aibă grijă de tine și care n-o să te părăsească niciodată, a spus ea. N-o să știi niciodată cum e să trăiești în sălbăticie.

— Ba știu, a protestat Lusa, amintindu-și de-a valma imagini din vise, cu arbori întunecoși, înșirați unul după altul la nesfârșit, cu frânturi de soare printre crengi, cu ploaia ropotind cu putere și udând frunzele copacilor ; doar acolo era locul ei, nu ?

— Ba n-o să știi niciodată, pentru că ești închisă aici, în vreme ce Toklo rătăcește singur, înfometat și deznădăjduit. Am încercat să-l găsesc, chiar am încercat. Dar la ce bun ? Probabil că

spiritului lui a ajuns de mult în Marele Râu al Somonilor. N-o să știe niciodată cât mă căiesc, n-o să știe niciodată că l-am iubit la fel de tare ca pe Tobi.

Lusa nu mai putea îndura disperarea din glasul Okăi. Nu era drept să se cufunde în somnul cel lung fără să își poată ajuta ultimul pui care mai trăia. Iar Toklo nici măcar nu știa că mama lui îl iubește.

— Oka ! a strigat ea, sărind în picioare și lipindu-se cu botul de Gard. Oka, ascultă-mă ! O să mă duc în sălbăticie. O să-l găsesc pe Toklo, o să mă asigur că e bine și o să-i spun că l-ai iubit. Tu poți să te scufunzi în Marele Râu al Somonului, să-l găsești pe Tobi. De Toklo o să am eu grijă.

Ursoaica cea mare a privit-o pe Lusa în ochi. Au rămas o clipă așa, uitându-se adânc una în ochii celeilalte. Nu aveau nevoie de cuvinte. Lusa a încuviințat doar din cap.

„O să-l găsesc pe Toklo pentru tine. Îți promit.“

CAPITOLUL 18

Toklo

Pe Toklo l-a trezit o gheară lungă și ascuțită, care îl împungea. S-a frecat la ochi, încă buimac de somn. La început a crezut că e mama lui, care îl trezește, dar apoi și-a amintit că Oka îl părăsise la râu. A ridicat privirea și l-a pătruns junghiul groazei.

Era ursul mare din ziua de dinainte, cel căruia îi furase prada. Avea o cicatrice adâncă pe bot și o privire câtuși de puțin prietenoasă.

— Ce cauți aici, puiule ? a mârâit ursul.

— Stau... stau... s-a bâlbâit Toklo.

— De unde ai venit ? l-a întrebat ursul și, făcând un semn din cap spre pădure, unde își avea ascunzătoarea, a adăugat : Ai fost cumva acolo ?

— Nu ! a mințit Toklo. Am coborât de pe muntele de colo. N-am intrat în pădurea aia.

— Și nici să n-o faci. E teritoriul meu, a mârâit ursul, ridicându-se pe labele din spate. Vezi scrijeliturile de pe copacul ăsta ? a spus el și i-a arătat niște zgârieturi pe scoarța unui arbore. Asta înseamnă că locul ăsta e al meu.

— Bine, a spus Toklo. N-am știut. N-o să intru.

— Du-te înapoi de unde ai venit, a mârâit ursul, lăsându-se iar în patru labe. N-ai ce căuta aici, nici tu și nici vreun alt urs.

A pornit printre copaci, mârâind amenințător, iar Toklo s-a retras spre pajiște, privindu-l pe ursul grizzly până când a dispărut în pădure.

Soarele era sus pe cer, încălzind pământul de sub labele lui

Toklo. Puiul de urs își dădea seama că de-abia atunci începea cu adevărat anotimpul saltului peștilor. Și-a continuat urcușul pe munte, urmând hotarul zăpezii ce se topea și săpând în pământ după bulbi de flori ca să se hrănească pe drum. Nu erau nici pe departe la fel de gustoși ca veverițele sau iepurii, dar îl ajutau pe Toklo să își păstreze iuțeala și forța în picioare... ceea ce avea să îi prindă bine dacă îi mai erau sortite și alte întâlniri cu urși înfometați, deloc dispuși să-și împartă prada cu niște pui.

Simțea în aer mirosul prăzii, probabil că niște animale micuțe fuseseră trezite la viață, la fel ca și el, de prospețimea ierburilor și a florilor abia îmbobocite. Spre sfârșitul zilei, a găsit o galerie cu un miros promițător. S-a oprit la intrare, ciulindu-și urechile. Nu foarte departe, a auzit niște târșâieli înfundate, iar mirosul prăzii suculente i-a făcut stomacul să protesteze nerăbdător. Era un iepure înăuntru ! Gâfâind de entuziasm, și-a băgat laba prin gaură, scormonind pământul, dar iepurele s-a dus departe de el și a ieșit prin altă parte. În noaptea aceea, burta lui Toklo tuna asurzitor și, când în sfârșit l-a furat somnul, a visat că își înfige dinții în carne de iepure.

Trei răsărituri mai târziu, Toklo aproape ajunsese în vârful muntelui. S-a hotărât să rămână cât mai aproape de pajiștile întinse de deasupra lizierei, evitând pădurile dese din vale, care păreau toate să le aparțină deja altor urși grizzly. Stătea cu nasul în pământ, adulmeca după apă proaspătă, când un alt iepure a sărit din tufe chiar în fața lui și a luat-o la fugă pe un povârniș. Toklo a pornit repede după el. De-abia atingea pământul cu labele, iar vântul i se juca prin blană, vălurind-o ca pe o pajiște. Când a ajuns pe coamă, iepurele a dispărut într-o gaură, iar Toklo s-a oprit. Era la marginea unei poteci înguste, săpate în versantul unui munte. De o parte și de alta erau copaci golași și stânci acoperite cu zăpadă, dar pe marginea potecii creșteau mlădițe de un verde aprins. În față erau un morman de bolovani acoperiți de zăpadă și trunchiuri rupte de copaci, de parcă un urs le-ar fi aruncat de pe vârful muntelui pe panta abruptă.

Toklo și-a dat seama că trebuie să fi fost unul dintre versanții despre care îi vorbise mama lui. S-a uitat neliniștit în jur, întrebându-se dacă or mai sta și alți bolovani să se prăvălească.

„Ascultă păsările“, îi spusese Oka. „Ele o să te pună în gardă. Dacă ciulești urechile și nu auzi păsări, fugi mâncând

pământul !“

Toklo a ciulit urechile. Peste tot în jurul lui ciripeau păsările, cântau și fluierau în duete. Deci nu avea de ce să se teamă. A oftat ușurat. Poteca îngustă era pur și simplu inundată de parfumul florilor sălbatice. Toklo a pornit mai departe, căutând de mâncare.

Pe drum, se oprea să miroasă ierburile de munte și să scoată rădăcini din pământ. La un moment dat, când a ocolit un bolovan cenușiu, de două ori cât el, a fost cât pe ce să se lovească de un urs grizzly.

— Hei ! s-a răstit ursul, ridicându-se pe labele din spate. Pleacă de aici, pleacă de aici !

S-a lăsat în patru labe și s-a repezit la Toklo.

Toklo a sărit speriat înapoi, cu un țipăt.

— Nu te deranjez ! a spus el. Sunt destui bulbi în pământ pentru toți urșii din lume.

— Așa crezi tu ? a mârâit ursul. Asta nu arată decât că ești un amărât de pui neștiutor. Ia cară-te până nu te jupoi !

— De ce nu pot să rămân ? s-a văicărit Toklo.

Se săturase să tot fie pus pe fugă. Cum era posibil ca fiecare petic de pământ de pe muntele ăla să fie teritoriul unui urs ?

— Culmile munților nu sunt pentru pui, a spus ursul cu aroganță. Du-te înapoi în vale. Numai urșii cei mai puternici pot să vâneze aici.

S-a avântat cu ghearele întinse, zgâriindu-l pe Toklo într-o parte. Toklo a scos un urlet de durere, s-a întors cu spatele și a coborât iute povârnișul. Simțea privirea celuilalt asupra lui în timp ce gonea pe potecă, iar privirea lui furioasă a ursului grizzly parcă i-ar fi mușcat urechile.

Toklo s-a oprit la capătul potecii și s-a sprijinit de o stâncă, gâfâind. Nu era drept ! Mama lui ar fi trebuit să fie acolo și să lupte pentru el, să se asigure că are mâncare destulă. Încă mai auzea urletul ursului, așa că s-a străduit să coboare mai departe, printre copaci, deși îi chiorăiau mațele.

După o vreme, a auzit huruitul unui animal de foc și și-a dat seama că prin apropiere trebuie să fie o Potecă Neagră, ca aceea din valea în care trăise cu Oka și Tobi. Regăsea cu acest prilej multe dintre mirosurile de atunci – mirosuri de fețe-turtite, de ars și de metal, de mâncare râncedă –, dar munților arătau

altfel, iar prin preajmă curgea un râu care se desprinsese din cel pe firul căruia mersese el mai înainte. Luându-se după zgomotul animalului de foc, a coborât printre copacii întunecați până a ajuns la marginea Potecii Negre.

În iarbă era ceva care răspândea un miros de putreziciune, dar nu era un animal, din câte își dădea seama Toklo. Părea o îngrămădeală de lucruri mucegăite, învelite într-o piele neagră și subțire, fără blană. Pielea s-a rupt cu ușurință când a înfipt ghearele în ea, iar conținutul ei a ieșit la iveală, împrăștiind multe mirosuri care îl nedumereau. Toklo s-a dat înapoi, strâmbând din nas și încercând să distingă mirosurile. Părea să fie ceva de mâncare acolo.

A găsit câteva oase cu carne mestecată lipită încă de ele ; a smuls resturile de carne și a strivit oasele între dinți. Apoi a găsit o formă scobită cu ceva dulce înăuntru și s-a apucat să o lingă. Nu era rău. Chiar pe când băga limba ca să ia și ultima picătură din dulceața aceea lipicioasă, un animal de foc a trecut în goană pe lângă Toklo, cu un vuiet îngrozitor, iar puiul de urs a sărit într-o parte. Și-a tăiat botul în buza unui vas de metal, iar noua durere, foarte ascuțită, s-a adăugat la cea pe care i-o pricinuise zgârietura ursului.

Toklo a plecat de lângă mâncarea putrezită și s-a afundat din nou în pădure, urcând panta, printre copaci. Din rană îi curgeau stropi de sânge cald și sărat și, de îndată ce a găsit un morman de zăpadă, și-a vârât nasul în el. Nu l-a scos afară de acolo decât când i-a amorțit. Și-a făcut un culcuș nu foarte adânc. S-a ghemuit înăuntru și și-a afundat nasul în pământ, inspirându-i căldura și mirosul curat, din ce în ce mai puternic, până când l-a furat în sfârșit somnul.

A doua zi, animalele de foc au fost mai potolite pe Poteca Neagră, iar Toklo a putut să audă chiar și susurul râului printre copaci. A urmat zgomotul până a ajuns la mal și a pășit grijuliu în apă. Râul era mai mic, mai puțin adânc și mai iute decât cel în care încercase să pescuiască somon cu mama lui. În loc să fie presărate cu pietricele, malurile erau din pământ moale, fărâmicios, și coborau până în râu. Toklo s-a oprit cu spatele la curent s-a uitat la luciul apei. A încercat să asculte spiritele ursilor, dar tot ce auzea era vuietul și pleoscăitul apei.

Deodată, ceva argintiu s-a strecurat printre labele lui. Toklo era așa de surprins, încât a reacționat instinctiv și a sărit

după el. A aterizat pe burtă în apă, udându-și blana, iar peștele s-a răsucit, îndepărtându-se, dispărând în aval.

„Dar am fost aproape !“ și-a spus Toklo. S-a ridicat în picioare și a așteptat să mai vină unul. Nu peste mult timp, a observat iar o mișcare și s-a scufundat. Încă o dată a sărit pe burtă și nasul i s-a umplut de apă. S-a ridicat, clătinând din cap. De fiecare dată când se scufunda, apa îi intra în ochi și nu mai vedea nimic. Dar nu-i trecea prin cap niciun alt mod în care să procedeze.

Toklo a încercat să prindă pește tot restul zilei. Râul nu ducea lipsă de pește, aproape de fiecare dată când se ridica mai țâșnea unul printre labele lui. Dar era și mai dezamăgit când vedea că nu prinde chiar nimic. Într-un târziu, a urcat pe mal, s-a așezat pe o stâncă și a privit intens râul. Vedea formele întunecate ale peștilor care treceau, aruncând umbre pe albia râului. Păreau fericiți, deloc speriați, de parcă ar fi știut că nu au de ce să se teamă de el.

— Mersi, spirite ale râului, a mormăit Toklo. Îmi sunteți de mare ajutor. Nu puteți să faceți și voi ceva util și să-mi aduceți un pește între labe ? Adunătură de creiere de nevăstuică ! Sunteți inutile ca un urs negru. Sunteți niște molâi și niște veverițe cu capete seci ca de somon !

Râul curgea întruna pe lângă el, susurând, ignorându-l. Toklo s-a ridicat și s-a dus din nou pe mal. Apa părea să se grăbească, curgând agitată într-o învolburare de valuri unduioase, înspumate. S-a întrebat unde gonește așa și dacă toate spiritele ursilor merg acolo. Mama lui spusese că spiritele ursilor plutesc în aval până ajung la capăt, într-un loc al uitării ; când ajungeau acolo, dispăreau din amintirea celorlalți urși.

„Dacă într-acolo se îndreaptă și Tobi, încă n-a ajuns“, și-a zis Toklo. El cu siguranță nu-și uitase fratele, deși voia. De fiecare dată când își amintea de ghemotocul acela trist de blană care zăcea în bârlogul improvizat, singur, Toklo trebuia să-și amintească sieși că nu l-ar fi vrut pe Tobi lângă el, să se plângă, să-și târască labele prin nămol și să se simtă tot timpul rău. Își dorea ca Tobi să ajungă mai repede la capătul râului, ca să poată să nu se mai gândească la el.

Un zgomot neașteptat l-a smuls din visare. Toklo a urcat tiptil pe pantă până când s-a ascuns într-un tufăriș, unde nu mai putea fi zărit dinspre râu. La mai puțin de trei lungimi ursești era

o ursoaică brună, în vad, cu doi pui. Puii se hârjoneau, împroșcând apă în râu și vârându-se unul pe altul la fund.

— Micuților, i-a certat mama lor cu blândețe, nu e vreme de joacă. Fiți atenți la mine !

Puiul mai mare și mai închis la culoare s-a așezat supus, dar cel mai mic, cu un petic de blană deschisă la culoare pe umeri, nu s-a putut abține să mai arunce o dată cu apă în el.

— Hei ! a protestat puiul mai mare.

— Stați jos, a poruncit mama lor.

S-au potolit amândoi și au privit-o cu atenție.

— Și acum, ochișorii la mine, a spus mama ursoaică.

A pășit prin apă până a găsit un loc în care bolovanii duceau curentul direct între labele ei. A stat și a așteptat, cu capul plecat, privind apa, dar nu a trecut mult și și-a scufundat botul. Când a ridicat capul, între fălci i se zbătea un somon gras. L-a scuturat tare, până a rămas nemișcat. Apoi mama ursoaică l-a dus lângă pui.

— Secretul e să te uiți înainte să sari, a explicat ea, lăsând peștele pe pietricele, lângă ei. Nu săriți în locul în care este peștele, ci în cel spre care se îndreaptă, pentru că, până aterizați voi, acolo o să fie somonul. Trebuie să plănuiți bine momentul, fiindcă imediat ce vă scufundați botul în râu, apa o să vă intre în ochi, iar voi o să trebuiască să vă bizuiți pe labe ca să găsiți peștele și să-l țineți pe loc.

Toklo a ciulit urechile. Nu se gândise la asta... El sărise imediat ce văzuse ceva mișcându-se. Oricum, de unde era să știe el ? Oka ar fi trebuit să-l învețe.

Puii împroșcau apa din vad, alergând după mama lor și încercând să o imite. Puiul mai mic tot lovea apa cu labele, plin de speranță. Toklo vedea că încă nu are destulă răbdare pentru treaba asta. La fel ca el, puiul sărea înainte să se gândească, împroșcându-i cu apă pe mama și pe fratele lui.

Dar puiul mai mare stătea calm și privea râul. Toklo aștepta și el încordat. Când puiul a sărit, în sfârșit, și a ieșit din apă cu un pește în gură, lui Toklo aproape că-i venea să strige de bucurie. Reușise ! Prinsese un pește !

— Bravo, Fochik ! l-a lăudat mama lui. A fost extraordinar !

— Pfiu ! a făcut surioara lui, dându-i târcoale. Poate că până la urmă nu ești chiar așa de împiedicat.

— Mulțumesc, Aylen, a spus puiul.

Toklo l-a privit pe Fochik cum trage peștele spre mal cu ghearele, ca să nu-l târască curentul. Puiul a împuns somonul cu botul până l-a adus pe niște pietre, departe de apă. Toklo a mijit ochii, meditativ. Ar fi putut să fure peștele ăla. Puii erau mai mici decât el, așa că nu se temea să se lupte cu ei dacă încercau să-l oprească. Altfel stătea treaba cu mama ursoaică, dar ea intrase iar în pârâu. Toklo ar fi putut să se strecoare acolo și să plece înainte ca ea să observe măcar. Urșii nu aveau să moară de foame dacă lua peștele. Le mai prindea ursoaica alții. El avea mai multă nevoie de peștele ăla decât ei, pentru că el nu avea mamă.

S-a strecurat printre umbrele tufelor până a ajuns la mai puțin de o lungime ursească de malul râului. Aylen alerga pe mal în jurul fratelui ei, implorându-l să o lase și pe ea să guste.

— Haide ! a auzit-o Toklo strigând. Doar un pic ! Lasă-mă să gust și eu !

— Du-te și prinde-ți și tu ! a răspuns fratele ei vesel, stând aplecat deasupra peștelui și uitându-se cum dă din coadă. Nu e chiar așa de greu. Nu crezi că poți ?

— Sigur că pot ! Dar am nevoie de ceva care să-mi dea putere, atâta tot. O mușcătură !

Fochik a întors capul ca să își împingă sora. Imediat, Toklo a țâșnit din tufe, s-a repezit pe mal și a înșfăcat peștele.

— Hei ! a strigat Aylen. Termină ! E al nostru !

— Mamă ! a urlat Fochik.

Toklo a urcat pe mal. S-a uitat înapoi și a văzut-o pe Aylen repezindu-se după el.

— Hoț nemernic ! a urlat ea. Ce ești tu, jder sau urs ? Treci înapoi, mâncătorule de hoituri !

Cuvintele ei i-au rănit mândria lui Toklo, dar gustul somonului îl îmbătase deja, așa că a fugit mai departe. A auzit mormăitul mamei, care s-a repezit printre tufe după el, și inima a început să-i bubuie de groază. Cât de mult avea să-l alerge ? Cu siguranță era mai iute decât el. S-a vârât sub o creangă plecată la pământ și a alunecat pe un strat de frunze, pierzând momente prețioase pe când încerca să își recapete echilibrul.

A mai îndrăznit să arunce o privire în urmă când a țâșnit dintre tufe și a alergat sub niște copaci țepoși. Mama ursoaică venea în urma lui, cu fălcile deschise și cu limba roz atârnându-i afară.

— Noi pescuim în râul ăsta ! i-a strigat lui Toklo când l-a

văzut.

Toklo era așa de obosit, încât nu credea că mai poate alerga. Dacă se oprea, oare mama ursoaică avea să își ia peștele înapoi și să-l lase în pace ? Sau avea să-l atace și să-l jupoaie de blană, cum zisese ursul de pe versantul muntelui, lăsându-l într-o baltă de sânge ? De-abia mai respira, și auzea sângele bubuindu-i în urechi. Pașii i-au încetinit și, fără să fi privit înapoi, se aștepta ca niște labe masive să-l izbească în umeri.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Toklo a încetinit și mai mult, până s-a oprit, cu somonul între dinți. S-a întors. Mama ursoaică stătea în urma lui, cu câteva lungimi ursești mai în spate, sub un copac spinos, cu frunze mici și răsucite.

— Ăsta e teritoriul meu ! a strigat ea. Ferește-te de noi !

Toklo nu a răspuns. Îi tremurau picioarele prea tare ca să mai facă vreun pas. A rămas nemișcat, așteptând ca ursoaica să-l prindă. Dar aceasta nu a făcut-o. S-a întors cu un pufnet furios și a pornit înapoi spre râu. Toklo s-a lăsat pe frunzele uscate, gâfâind amețit. Îl scosese de pe teritoriul ei, se pare că asta era tot ce voia ursoaica. Toklo era în siguranță. Și avea mâncare.

În noaptea aceea a dormit cu burta plină într-un bârlog de sub rădăcinile unor copaci. Măcar de data aceasta nu i-a mai visat pe Tobi murind sau pe Oka alungându-l. Nici măcar nu se simțea vinovat că furase somonul. Și a dormit liniștit, fără vise.

CAPITOLUL 19

Kallik

Kallik s-a uitat pe îndelete la mulțimea de urși polari. Poate că era și Taqqiq acolo, așa de aproape, încât poate avea să reușească să îi simtă mirosul. Se întreba dacă e bine să meargă printre atâția urși. Nu păreau să discute între ei ca un mare grup de prieteni ; de fapt, nici măcar nu păreau să se bage în seamă unul pe altul, se purtau de parcă ar fi fost singuri acolo. Poate că aveau să o ignore și pe ea.

Un mascul mare, cu blana cenușie și peticită și cu zgârieturi pe bot, se plimba pe malul mării, privind valurile.

— De ce ne-ați părăsit ? a urlat el. Spirite ale gheții, unde sunteți ? Avem nevoie de voi ! Cum puteți să ne abandonați !

Kallik era neliniștită. Se temea că, dacă ursul strigă așa la spiritele gheții, nu avea decât să le înfurie și mai tare.

În spatele ei, Purnaq a urcat panta. S-a oprit lângă ea, curățându-și noroiul de pe gheare.

— Ce se întâmplă ? a întrebat Kallik. Ce fac aici toți urșii ăștia ?

— Aici venim la fiecare arșiță-pe-cer, a spus el. Așteptăm să înghețe marea.

Kallik a răsuflat ușurată.

— Deci așteptăm împreună ?

Poate că era un bun prilej să învețe tot ce nu apucase să deprindă de la mama ei.

— Nu tocmai, a spus Purnaq. Dar aici nu ne luptăm între noi, și-așa e foarte greu să supraviețuiești.

Kallik simțea o undă de avertisment în glasul lui, ca și cum ar fi sfătuit-o să nu se aștepte la prea multe, dar, chiar și așa, ea tot se bucura de companie. Avea mai multe șanse să învețe unde să găsească hrană și poate reușea chiar să convingă pe cineva să împartă cu ea resturile unui stârv. În plus, înconjurată de atâția urși, nu mai avea de ce să se teamă de morse sau de alte animale.

Purnaq a pornit spre plajă, coborând panta. Kallik a țâșnit după el, ca să meargă împreună, dar Purnaq s-a oprit și a luat-o la rost.

— Stai departe de mine, a mârâit el. Mi-e greu să găsesc mâncare și pentru mine. N-am nevoie de un pui prost care să se țină după mine.

Kallik l-a privit uluită.

— Nu... nu mă țineam după tine, s-a bâlbâit ea. Numai că și eu merg în aceeași direcție.

— Bine, a mârâit el.

I-a întors spatele și a plecat fără să îi mai arunce vreo privire.

Kallik a rămas pe loc o vreme, ca să nu pară că îl urmărește pe Purnaq. Niște păsări cu pene albe și cenușii țopăiau pe malul mării, țipând și dând agitate din aripi. Nu păreau speriate de urșii care se adunaseră acolo, ba chiar s-au dus mai aproape de ei ca să ciugulească alge și alte bunătăți.

Kallik se plimba printre urși și simțea nisipul strecurându-i-se printre gheare. L-a privit pe fiecare dintre ei cu atenție, încercând să nu dea impresia că ar căsca gura. Mulți stăteau nemișcați, ignorând gâzele care le bâzâiau pe la urechi. Alții mâncau din ierburile țepoase, de un albastru verzui. Razele soarelui de-abia se strecurau prin ceața care parcă îi strivea la pământ. Lângă un morman de bolovani a văzut doi urși tineri. Se hârjoneau. Inima a început să-i bată cu putere și s-a apropiat ca să îi vadă mai bine, dar, după o clipă, și-a dat seama că amândoi sunt prea mari ca să fie Taqqiq.

Alți urși nu mai aveau energie să se lupte. Ai fi zis că stau în același loc de zile în șir și că urma corpului lor va rămâne pentru totdeauna imprimată în nisip. Kallik a bănuit că își economiseau energia, fiindcă nu știau când vor mai avea ocazia să mănânce.

Deodată s-a auzit un hohot de râs, iar Kallik s-a întors speriată să vadă de unde vine. În apropiere, doi pui se luaseră la

trântă, în joacă. Unul dintre ei a smuls un mănunchi de alge și a rupt-o la fugă, urmărit de fratele lui. O ursoaică mare a strigat la ei și s-au întors amândoi la ea, la fel de repede pe cât plecaseră. Ursoaica i-a lovit ușor cu laba și s-a întins pe jos, ca puii să poată urca pe spinarea ei. Amintirile cu Taqqiq și mama ei i-au tulburat vederea, dar a strâns tare din pleoape și s-a forțat să meargă mai departe.

Mai încolo, lângă niște urși adormiți, un alt pui își afunda labele în mare, dând din urechi de fiecare dată când auzea clipocitul apei. Kallik își închipuia că la fel de fascinat ar fi fost și Taqqiq. Frățiorul ei s-ar fi bucurat să se joace cu toate lucrurile noi pe care le găsise ea. Poate că puiul care se juca în apă era chiar Taqqiq...

S-a dus la el, cu botul ridicat, încercând să îi simtă mirosul. Nu semăna cu Taqqiq, puiul mirosea mai degrabă a copaci și a pământ decât a pește și a zăpadă, dar la fel s-ar fi întâmplat cu oricare urs polar dacă petrecea o vreme pe uscat.

— Taqqiq ? a strigat ea.

Puiul a ridicat capul.

— Taqqiq ! a strigat iar, grăbindu-se.

Un zid din blană albă i-a tăiat calea, și Kallik s-a văzut nevoită să se oprească. Ursoaica din fața ei s-a ridicat, impunătoare, pe labele din spate, și a mârâit :

— Lasă-mi puiul în pace.

Kallik și-a plecat capul și s-a făcut mică, prea speriată să vorbească. Ursoaica s-a lăsat în patru labe, s-a întors la puiul ei și a început să se plimbe cu el pe plajă. De data aceasta Kallik a văzut că puiul are o ureche mai lăsată, nu ca Taqqiq. Își dorea așa de mult să îl găsească pe frățiorul ei, încât încerca să îl vadă în fiecare pui. Dar Taqqiq nu era acolo. S-a plimbat mai departe printre urși și se simțea din ce în ce mai deznădăjduită când vedea că fiecare pui care aducea cu Taqqiq avea o mamă cu care călătorea. Nu mai era acolo niciun alt pui de urs polar singur.

Un mormăit ciudat a răzbătut până la ea din spatele unei stânci scobite. Kallik s-a oprit și a ciulit urechile. A privit alarmată cum o ființă enormă se târăște pe lângă stâncă, mârâind gros și venind drept spre urși. Kallik s-a uitat îngrijorată în jur, dar niciunul dintre urșii ceilalți nu părea să dea vreo atenție creaturii. S-a hotărât să fie și ea curajoasă, la fel ca ei.

Creatura semăna puțin cu animalele de foc pe care le

văzuse pe poteca de piatră, avea aceleași labe rotunde și negre și răspândea același miros amar de ars, dar era mai mare și semăna cu un bloc mare și alb de gheață. Deodată, a văzut că ființa are niște găuri laterale, iar înăuntru erau două animale cu două picioare, dintr-o specie cu totul necunoscută pentru ea. Oare le mâncase animalul de foc ? Cum de mai trăiau ? Le vedea foarte clar mișcându-se și arătând cu labele spre urși. Nu păreau înfricoșate să fie în pântecul animalului de foc.

Kallik s-a uitat iar peste umăr. Poate că urșii știau ce fel de creatură este. L-a zărit pe Purnaq într-un grup de urși strânși în jurul unui petic firav de iarbă, dar nu voia să îl supere din nou. Mai aproape era o ursoaică întinsă pe o parte, care părea cu numai câteva anotimpuri mai mare decât Kallik. Avea ochii pe jumătate închiși și părea relaxată și liniștită. Kallik spera că nu o să fie prea neprietenoasă.

— Scuză-mă, a spus ea, apropiindu-se de ursoaică. Ăăă... scuze că te deranjez, dar pot să te-ntreb ceva ?

Ursoaica a deschis ochii și a scos un mormăit, fără să se ridice de jos. Kallik a interpretat răspunsul ca pe o încuviințare.

— Poți să-mi spui ce e aia ? a întrebat ea, arătând cu botul spre creatura albă, cu labe rotunde și negre. E un animal de foc ? Animalele dinăuntrul ei sunt vii ? Știi ce sunt ?

Ursoaica a oftat.

— De-aia nu vreau eu pui, a mormăit ea. Mereu pun câte o întrebare prostească. Noi îi spunem „animal alb de foc“, a explicat ea fără chef. Nu trebuie să-ți fie frică de el. Vine aici doar să se uite la noi. Animalele de foc le plimbă pe ființele fără gheare, animalele cu două picioare pe care le vezi înăuntru.

— Ah, a spus Kallik. Dacă nu au gheare înseamnă că nu ne pot face rău, nu ?

— Hm, a spus ursoaica mai mare. Ești doar un pui neștiutor... N-ai auzit de vergelele de foc ale ființelor fără gheare ?

Kallik a clătinat din cap.

— Dacă vezi vreodată vreo ființă fără gheare îndreptând o vergea lungă spre tine, ai face bine să alergi mâncând pământul, a sfătuit-o ursoaica. Scoate un zgomot ca gheața când se crapă și e chiar mai periculoasă decât colții unei morse, pentru că poate să te rănească sau chiar să te omoare, indiferent cât de departe se află ființa fără gheare.

Kallik s-a cutremurat. Cum te putea răni o vergea fără să te

atingă ? S-a uitat cu luare-aminte la animalul alb de foc și la ființele fără gheare care priveau afară prin găurile din lateral. Nu păreau să aibă vreo vergea, dar arătau spre ea cu labele. Lucrul acesta o neliniștea.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, i-a spus ursoaicei, care a mormăit ceva și s-a întins iar într-o rână.

Kallik a pornit spre mare, dar i se părea că animalul alb de foc o urmărește. Când se oprea ea, se oprea și el. Când pornea ea, pornea și dihania. S-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o la fugă.

Deodată, pe plajă a răsunat un urlet furios. Ursul care strigase la spiritele gheții se ridicase pe picioarele din spate, zgâriind în gol cu labele din față. Apoi s-a lăsat din nou în patru labe și a pornit iute pe mal, pe pietricele și pe iarba țepoasă, direct spre animalul de foc. A lăsat capul în jos și l-a lovit într-o parte. Animalul alb de foc a sunat a gol, s-a clătinat, dar nu a căzut. Ursul polar s-a ridicat pe labele din spate și a atacat din nou dihania, izbind-o într-o parte cu labele din față și zgâriind-o cu ghearele. Strigătul strident al animalului de foc a făcut-o pe Kallik să se înfioare. A văzut că ursul își pierduse câteva gheare, iar blana îi era mânjită de pete roșii. Kallik simțea miros de sânge în aer.

Animalul de foc nu a ripostat, ci a plecat târându-se iute, lăsând dâre lungi în nisip. Ursul s-a prăbușit la pământ, scâncind.

Unii dintre urși porniseră de-a lungul malului în direcția în care plecase și animalul de foc. Nici măcar unul dintre ei nu i-a aruncat vreo privire ursului bătrân și rănit. Kallik se întreba unde se duc. S-a uitat după până Purnaq și a văzut că se oprise să bea dintr-un pârâu.

— Bună, a spus Kallik.

Purnaq s-a întors spre ea și a fulgerat-o cu privirea.

— Nu te urmăresc, a spus ea repede. Vreau doar să știu unde se duc ceilalți urși.

Purnaq i-a arătat direcția în care se dusese animalul de foc.

— Dacă o ții în direcția aia, o să ajungi la bârlogurile ființelor fără gheare. După o clipă de șovăială, a adăugat : De acolo poți să faci rost de mâncare dacă ai noroc, dar trebuie să ai grijă cum te porți cu ființele fără gheare.

— O să te duci și tu acolo ? a întrebat ea.

— Încă nu m-am hotărât, a zis Purnaq, cu ochii în pământ.

Kallik avea impresia că Purnaq spune așa numai ca să nu meargă și ea cu el.

— Bine, a spus ea. Mulțumesc.

— Hmm, a făcut el și s-a întors iar spre pârâu.

Kallik a pornit în direcția opusă. Mergea liniștită, fără să privească înapoi, dar, când a ajuns la un morman de bolovani, s-a strecurat în spatele unuia dintre ei și l-a privit pe Purnaq. Trecuse pârâul și mergea hotărât spre uscat, în aceeași direcție în care plecase animalul de foc.

L-a urmat pe furiș, ținându-se la o distanță sigură. Era cea mai bună șansă a ei să ajungă la bârlogurile ființelor fără gheare și poate chiar la mâncare. În plus, poate auzise și Taqqiq că acolo se găsește de mâncare și poate pornise și el într-acolo.

CAPITOLUL 20

Lusa

Lusa privea prin Gard cum o luau îngrijitorii pe Oka. Mai întâi o adormiseră cu același băț pocnitor pe care îl folosiseră și cu Ashia. Lusa bănuia că nu o să o mai vadă niciodată. Spera doar că Oka o să îl găsească pe Tobi acolo unde se ducea.

O furnica blana când se gândea la promisiunea pe care o făcuse. Nu știa cum să iasă din Valea Urșilor sau cum să supraviețuiască de una singură până îl găsea pe Toklo, dar trebuia să o facă. Undeva, în lumea largă, Toklo era singur, convins că mama lui nu îl iubește, și numai Lusa putea să îi spună adevărul.

— Ghem bătrân și nebun de blană, a spus Yogi, venind din spatele ei. Mă bucur că a plecat.

— Eu nu, a spus Lusa. Oka nu era nebună. Doar că i se întâmplaseră multe lucruri rele.

— Pff, a pufnit Yogi. Poate că acum o să uiți de prostiile alea cu sălbăticia și o să vii să te joci cu mine.

— Yogi, sunt lucruri mai importante decât joaca, a spus Lusa, încercând să pară matură.

— Ca de exemplu ? s-a mirat Yogi, uitându-se la ea de parcă ar fi crezut-o la fel de nebună ca Oka. Să umbli cu capul în nori și să visezi la locuri în care n-o să ajungi niciodată ?

— Ba o să ajung ! a izbucnit Lusa. I-am promis Okăi. O să plec din Valea Urșilor și o să merg în sălbăticie să-i caut puiul pierdut, pe Toklo.

Yogi a pufnit.

— Foarte amuzant, Lusa ! Mi-ar plăcea să văd asta : puișorul Lusa, singură în sălbăticie !

— De ce nu ? a strigat Lusa. Aș ști să-mi port singură de grijă ! Și o să-l găsesc pe Toklo și o să am grijă și de el ! O să vezi !

Yogi a căscat ochii la ea.

— Tu vorbești serios, a spus el. Hm, nu știam că nebunia ursoaicei ăleia se ia. Hei, Stella !

Ursoaica s-a ridicat de lângă copac, unde zăcea, și a venit la ei.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, a spus ea și a împuns-o pe Lusa cu botul.

Yogi a întrerupt-o înainte să apuce Lusa să spună ceva :

— Lusa vrea să fugă din Valea Urșilor ! Ha ! Îți dai seama ? Auzi tu, să umble Lusa singură prin pădure ! Să se cațere în copacii din sălbăticie ! Să scormonească după fructe de pădure ! Ha !

Yogi se tăvălea pe jos de râs.

— Gura ! a mârâit Lusa la el. Nu e nimic de râs !

— Ce se petrece ? a întrebat Ashia, ieșind din bârlog.

— Lusa se duce în sălbăticie ! a strigat Yogi. Crede că poate să supraviețuiască singură acolo. În sălbăticie nu poți să dansezi ca să primești de mâncare, Lusa !

— Tatăl tău avea dreptate, draga mea, a spus Ashia cu blândețe. Așa se întâmplă dacă asculți povești smintite. Ursoaica aia nebună ți-a împuiat capul cu prostii.

— Nu sunt prostii ! a stăruit Lusa.

Le-a întors tuturor spatele și a zbughit-o la Copacul Urs. S-a cățărat iute în el, înfigându-și ghearele în trunchi, până a ajuns chiar în vârf. Poate că de acolo putea să vadă o cale de scăpare din Vale. Cel puțin acolo sus putea să uite de cei care îi spuneau că nu o să ajungă niciodată în sălbăticie, că nu o să îl găsească pe Toklo, că nu o să poată să își țină promisiunea pe care i-o făcuse Okăi.

Lusa a stat în copac toată ziua. A studiat pe îndelete potecile care șerpuiau împrejurul Văii și al celorlalte îngrădituri din apropiere. Ar fi vrut să poată vedea mai departe, spre Gardul înalt care împrejmuia totul, ca să își dea seama cum să ajungă la el. Nimic din ceea ce vedea din copac nu îi dădea vreo idee de scăpare ; știa că nu poate să plece din Vale pur și simplu

cățărându-se, iar Gardurile și zidurile erau prea groase ca să îi dărâme. În sfârșit, pe când se lăsa amurgul, a auzit-o pe mama ei strigând de la poalele copacului :

— Lusa ! E ora mesei !

Îi chiorăiau mațele. De când răsărise soarele, nu mâncase nimic. Oricât ar fi vrut să nu dea ochii cu ceilalți urși negri, îi era prea foame să mai stea în copac.

Lusa a coborât iar pe pământ. Ashia o aștepta cu afine și cu o privire înțelegătoare.

— Mersi, a mormăit Lusa, hăpăind afinele.

Explozia de dulceață din gură a făcut-o să se simtă puțin mai bine.

— Înțeleg că ești supărată, a spus Ashia. Nu e niciodată ușor să pierzi un prieten, iar ce s-a întâmplat ieri a fost șocant. Sunt sigură că acum ți se pare că lumea de afară e un loc mai bun decât ăsta, dar crede-mă, nu este.

— Nu asta e ideea, a spus Lusa. I-am promis Okăi c-o să-i găsesc puiul rătăcit.

Ashia a clătinat din cap.

— Nici nu știi cât de mare e lumea, a spus ea. Ar fi imposibil ca doi pui să se găsească unul pe celălalt. În plus, n-ai cum să pleci de aici.

Și-a întins botul și i-a arătat din nou Gardurile care se închideau asupra lor din toate părțile.

— Știu, dar urșii negri sunt cei mai buni la cățărat, a spus ea. Trebuie să fie o cale de ieșire.

Ashia a oftat.

— Te rog, nu-i spune nimic tatălui tău despre ideea asta smintită. Nu ar face decât să-l înfurie.

După masă, Lusa s-a dus să îl caute pe King. Dacă era singurul care nu știa despre planurile ei de evadare, poate reușea să scoată niște informații de la el. Ursul negru și mătăhălos stătea pe un bolovan și mânca un măr. Puiul s-a dus și s-a așezat lângă el. Trebuia să găsească o cale prin care să îi pună întrebări fără să își trădeze intențiile. S-a tot scărpinat în ureche, până i-a venit o idee.

— Nu înțeleg cum de e atât de greu să trăiești în sălbăticie, a început ea. Adică acolo nu crește mâncarea în copaci și în tufe ? E pretutindeni, nu ?

King a mârâit.

— E mai greu decât îți poți imagina. Chiar dacă găsești mâncare, trebuie să ai grijă de unde o iei și să te gândești și pe cine ai putea supăra.

— Cum adică ?

Tatăl ei i-a făcut un semn spre Copacul Urs.

— Te-ai uitat vreodată cu atenție la scoarța copacului ?

Lusa a clătinat din cap. King s-a ridicat și s-a dus la copac.

— Uite aici, a spus el, ridicându-se pe picioarele din spate și lovind trunchiul cu labele din față. Zgârieturile astea.

Într-adevăr, pe scoarța copacului erau niște scrijelituri, acolo unde ajungeau labele tatălui ei. Lusa era surprinsă că nu le observase până atunci. Trebuie să fi fost prea ocupată cu exercițiile de cățărat.

— Dacă vezi zgârieturi ca astea în sălbăticie, a spus King, trebuie să fii foarte atent, pentru că înseamnă că ai intrat pe teritoriul unui urs negru. Unul care n-o să fie prea încântat că un pui îi fură mâncarea.

— Oh, a făcut Lusa.

— Și, desigur, mai sunt și ursii grizzly. Un urs brun te-ar sfâșia într-o clipită, ca pe un iepure. Ascultă la mine, în sălbăticie te pândește pericolul de după fiecare copac. Nu e locul potrivit pentru un pui blând ca tine.

— Și atunci cum supraviețuiesc în sălbăticie puii de urs negru ? a întrebat Lusa, sperând că tatăl ei nu o să se supere iar.

King a scos un mârâit.

— Un singur lucru poți face tu și nu poate un urs brun. Să te cațeri în copaci. Privește-ți ghearele.

Lusa a ridicat o labă și a cercetat-o.

— Vezi că ai ghearele arcuite ? Ghearele unui urs brun sunt drepte. Sunt făcute pentru săpat, nu pentru cățărat. Puii din sălbăticie stau pe lângă copaci și, când dau de pericol, se cațără imediat. Dar asta nu înseamnă că sunt în siguranță. Își petrec jumătate din viață cățărându-se în copaci la cel mai mic zgomot. Niciun urs nu vrea să trăiască așa.

Stella, care se afla și ea lângă copac, a intervenit în discuție :

— Din copaci poți să-ți iei și hrana, a spus ea. Cea mai bună mâncare dintre toate este mierea și vine dintr-un Copac Bâzâitor.

— Ce știi tu despre asta ? a spus King disprețuitor.

— I-am auzit pe alții povestind ! a protestat Stella. Copacul

bâzâie și tot bâzâie și te înțeapă ca să pleci, dar, dacă stărui, poți să scoți din el cea mai delicioasă dulceață, mai bună chiar decât afinele.

King a pufnit și a dat să plece.

— Stai, a spus Lusa. Vreau să știu mai multe !

— Ce rost are ? a mârâit King. N-o să vezi niciodată un Copac Bâzâitor, nici n-o să guști miere și nici n-o să trebuiască să fugi de un grizzly. Și ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta !

A pornit cu pași apăsați spre colțul lui. Lusa a oftat. Supărarea nu avea să îi treacă ușor tatălui ei și cine știe când va mai reuși să îl facă să vorbească despre sălbăticie. Dar cel puțin aflase câteva lucruri.

În următoarele câteva zile, Lusa a tot dat târcoale ușii din zidul Văii. Altă cale de ieșire din îngrăditură nu știa și, dacă reușea să se strecoare pe acolo când se deschidea, poate izbutea să scape.

— Ce faci ? s-a smiorcăit Yogi, împungând-o cu nasul. Hai să te joci cu mine !

— Nu, a spus Lusa, cu ochii ațintiți asupra ușii.

— Nu mai ai de gând să fugi, nu ? Ce-o să faci, o să zbori peste Gard ca o pasăre ?

Lusa nu l-a băgat în seamă. Yogi îi tot dădea târcoale, cu un aer îngrijorat.

— Chiar ai de gând să încerci, nu ? Cum ? Ce vrei să faci ?

— De parcă ți-aș spune ție ! l-a repezit Lusa.

— Poate te ajut eu, s-a oferit el.

— Ha, a făcut ea. Nu am nevoie de ajutorul tău.

Yogi a plecat supărat.

Deodată, Lusa a auzit zăngănitul familiar al ușii. S-a pregătit, cu mușchii încordați. Ușa s-a deschis ușor și l-a văzut intrând pe unul dintre îngrijitori. Mai mult... mai mult... acum !

Lusa a pornit în fugă spre ușă, țintind deschizătura tot mai largă.

Deodată, o durere ascuțită i-a străbătut oasele. Uluită, Lusa a făcut un salt înapoi și a văzut că îngrijitorul ține un băț lung în labă. L-a îndreptat iar spre ea, dar de data asta Lusa a apucat să se dea înapoi înainte ca îngrijitorul să o înțepe. S-a retras la o distanță sigură și l-a privit pe îngrijitor cum iese și închide ușa în urma lui.

S-a așezat, zgâriind cu ghearele în pământ. Era dezamăgită și uimită. Bățul nu îi injectase nimic, cum îi injectase Ashiei sau Okăi, și nu se simțea somnoroasă, dar o duruse. Descurajată, și-a înfipt cu putere ghearele în pământ. Dacă singura cale de scăpare era ușa aceea, atunci trebuia să se gândească la o altă strategie.

A doua zi dimineață, Lusa s-a întins sub copac și nu s-a mai ridicat de acolo. Când Ashia a încercat să îi dea de mâncare, Lusa a împins-o și și-a dus laba la stomac cu un scâncet. Și-a amintit exact cum se purtase mama ei când fusese bolnavă. Scâncind, și-a pus labele pe bot și a închis ochii.

Ashia și Stella au stat pe lângă ea toată ziua, încercând să o îngrijească. Lusei îi părea rău că le minte, dar trebuia să se gândească la promisiunea pe care i-o făcuse Okăi. Ashia și Stella se aveau una pe alta, dar Toklo, dacă mai era viu, nu avea pe nimeni.

În noaptea aceea a dormit în aer liber, chiar dacă vântul rece o făcea să tremure și se auzeau tot felul de zgomote ciudate de dincolo de ziduri. Cerul era înnorat, așa că nu vedea Veghetorul Ursilor, ceea ce o neliniștea. Oare încă mai veghea asupra ei ? Avea să aibă grijă de ea dacă ajungea în sălbăticie ?

Cum nici a doua zi nu s-a atins de mâncare, ceilalți urși au început să își facă griji. Yogi s-a dus la ea și a împuns-o.

— Trezește-te, Lusa, a spus el. Îmi pare rău că te-am tachinat. Vino să te joci în Munți cu mine.

— Nu mă simt bine, a mormăit Lusa.

Începea să fie adevărat ; îi era așa de foame, încât i se părea că stomacul o să înceapă în curând să se mistuie singur.

Într-un sfârșit, ușa din zid s-a deschis, și pe ea au intrat două fețe-turtite. Au examinat-o cu atenție, cercetându-i blana și vârându-i o lumină în urechi. Îngrijitorul în verde, cel cu fața îmblănită, a venit în urma lor, și Lusa s-a crispat. Dacă o adormea cu bățul ăla și nu se mai trezea niciodată ? I-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu sară și să fugă înapoi în Peșteri. A închis ochii, ca să nu îl vadă apropiindu-se. S-a gândit la Oka și la puiul ei și la cât de multă nevoie are Toklo de ea. Trebuia să fie curajoasă.

S-a auzit un pocnet ușor, iar Lusa a simțit că o gâdilă ceva într-o parte. A deschis ochii și și-a văzut mama privind-o de pe Munți. Lusa a ridicat laba să-și ia rămas-bun, dar imediat a

copleșit-o o moleșeală ciudată. Ochii i s-au închis din nou și s-a prăvălit în întuneric.

Lusa a visat că plutea pe Marele Râu al Somonilor. În jurul ei curgea o apă învolburată, care, deși îi atingea blana, nu i-o uda. Oglindite în apă, a surprins imaginile fugare ale unor afine argintii, dar, când a încercat să le prindă, i-au alunecat printre labe. Deși râul scânteia în lumină, când și-a ridicat privirea, a văzut cerul nopții, mai înstelat decât îl văzuse vreodată.

Printre stele, erau și animale ciudate. Pe unele dintre ele le recunoștea : o maimuță, un flamingo, un tigru. Erau însă și unele pe care nu le văzuse niciodată și pe care i le descrisese mama ei : ființa aceea slăbănoagă și cu gâtul lung și animalul cu nasul mare, care îi atârna caraghios. Legănau din cap și țopăiau de colo colo.

Lusa a încercat să își miște labele, dar îi erau prea grele. A început să o cuprindă panica. Și-a ridicat botul spre stele și a strigat după ajutor... și atunci l-a văzut pe Veghetorul Urșilor. Strălucea puternic, chiar deasupra ei. Steaua și-a răspândit razele în jur, iar Lusa a privit-o cu atenție. Părea să se facă tot mai mare, de parcă s-ar fi apropiat din ce în ce mai mult. Poate că murise și venea să o transforme într-un copac.

Treptat, Lusa și-a dat seama că are ochii deschiși și că nu mai visează. Privea un glob de foc galben și cald, care atârna de tavanul unui bârlog de fețe-turtite. Podeaua de sub picioarele ei era rece și tare. Se afla într-o cușcă cu gratii de metal. S-a ridicat în picioare. Se simțea amețită, greoaie și lipsită de vlagă. Era singură într-un bârlog mare, plin de lucruri argintii și strălucitoare. Nu simțea fețe-turtite în apropiere. Nu vedea cerul, dar ceva din adâncul ei îi spunea că afară e noapte, ceea ce însemna că dormise toată ziua.

Lusa a adulmecat pe la marginile cuștii până a găsit ușa, din care ieșea în afară o bucată de metal. Oare așa se deschidea ușa ? A apăsat-o cu labele, a prins-o cu ghearele și a clătinat-o. Apoi a încercat să își vâre nasul printre bare și a apucat cu dinții partea ieșită în afară. Metalul rece mirosea urât și o dureau dinții să tot tragă de el, dar a simțit ceva alunecând. A mai lovit o dată cu labele, s-a auzit un zdrăngănit și ușa s-a deschis. Lusei nu îi venea să creadă. Era liberă !

A făcut un pas timid în afara cuștii. Podeaua albă și

strălucitoare era netedă ca apa. Își simțea picioarele grele ca niște pietroaie, dar a reușit să ajungă, împleticindu-se, la ușa înaltă din peretele cel mai apropiat. Nu știa cum să treacă de ea. Nu voia să aștepte să vină vreo față-turtită și să o deschidă... Ar fi putut încerca să fugă din nou, dar durerea pe care i-o pricinuise bățul îngrijitorului îi era încă proaspătă în minte.

Lusa și-a rotit ochii prin cameră după ceva care să o ajute să deschidă ușa. O adiere de prospețime i-a trecut pe la nas, aducând miros de animale sălbatice și de mâncare arsă, de-a fețelor-turtite. S-a ridicat pe labele din spate, căutând sursa mirosului, și a observat o deschizătură în zid în cealaltă parte a camerei. S-a târât pe podea și s-a ridicat pe o ieșitură strălucitoare, de culoarea găleților în care aduceau mâncarea îngrijitorii. Ghearele i-au alunecat pe suprafața lucioasă și era cât pe ce să cadă de pe ieșitură.

Încercând să își recâștige echilibrul, a lovit cu una dintre labele din spate un morman de lucruri, care au căzut la podea cu un zgomot atât de puternic, încât ai fi zis că se prăbușise o pădure întreagă. Speriată, Lusa și-a vârât capul prin deschizătură. Era îngustă, dar, într-un sfârșit, a reușit să se strecoare prin ea. A simțit cum cade pe partea cealaltă și s-a întrebat îngrozită ce o fi dedesubt. Dar a atins imediat crengile elastice ale unei tufe înfrunzite și, cu un salt, a ajuns teafără pe pământ.

A pornit repede spre cel mai apropiat loc umbrit. Și-a amintit ce spusese mama ei despre Gardul înalt care împrejmuia Gardurile tuturor animalelor. Și-a amintit și că Ashia îi spusese că ursii negri știu cel mai bine să se furișeze. Lusa s-a ghemuit cum îi arătase mama ei și s-a târât prin umbre, uitându-se cu atenție unde pune labele.

Era pur și simplu copleșită de entuziasm și de frică. Ce de mirosuri simțea pe lângă bârlogul fețelor-turtite ! În scurt timp, a început să audă și mormăielile și sforăielile animalelor din spatele Gardurilor. Mai auzea și zgomotele îndepărtate din lumea fețelor-turtite și simțea un iz slab de flori. Urechile și nasul îi erau de mai mult ajutor pe întuneric decât ochii, așa că nu o deranja faptul că avea privirea încețoșată ; în schimb, și-a îndreptat toată atenția spre ceea ce auzea și mirosea.

Pe potecă veneau două fețe-turtite. Se apropiau destul de discret pentru niște fețe-turtite, dar urechile Lusei au surprins murmurul slab al vocilor și bătaia ritmică a labelor. S-a ghemuit

în spatele unui bârlog mare de metal, care mirosea a mâncare râncedă. Unele dintre mirosuri erau ispititoare... Stomacul îi chiorăia de foame. Dar nu era momentul să plece după mâncare.

Fețele-turtite au trecut pe lângă ea fără să o vadă. Când nu le-a mai văzut, Lusa a ieșit din ascunzătoare și a pornit în fugă pe iarbă, evitând poteca de piatră, până a zărit Gardul înalt. Dincolo de el vedea bârlogurile fețelor-turtite, luminate de globuri de foc. O potecă lată se întindea pe partea cealaltă a Gardului și din ea mai porneau și alte poteci, care se pierdeau printre bârloguri.

Lusa a privit în jur și a adulmecat aerul. Cu așa de multe mirosuri de-ale fețelor-turtite în preajmă, i-a luat ceva timp să se asigure că nu e niciuna prin apropiere. S-a dus până la Gard, s-a prins cu ghearele de plasa de metal și a început să se cațere.

În timp ce urca, s-a gândit la urșii pe care îi lăsase în Vale. Probabil că nu avea să îi mai vadă niciodată ; nu avea să facă înconjurul Munților cu Yogi, să se joace de-a umblatul prin sălbăticie cu Ashia sau să asculte poveștile Stellei. Nici măcar nu avea să îl mai audă pe Morocănos mârâind de cealaltă partea a Gardului. Inima îi bubuia în piept și au început să-i tremure picioarele ; a trebuit să se prindă bine de Gard ca să nu cadă. Își părăsea familia, își părăsea cei mai buni prieteni, lăsa în urmă tot ce cunoștea, de dragul promisiunii pe care i-o făcuse unei ursoaice cu care de-abia apucase să schimbe câteva vorbe.

Pe urmă s-a gândit la Toklo, care se afla undeva dincolo de munte, de cele trei lacuri și de pădurea moartă pe care i-o descrisese Oka. Și l-a închipuit rătăcind singur, convins că mama lui îl urăște. S-a gândit la cuvintele pe care le rostise Oka în pragul morții și și-a spus că ar face orice ca să își țină promisiunea.

A ajuns în vârful Gardului exact când norii se risipeau și, când a privit cerul, a văzut scânteierea mângâietoare a Veghetorului Urșilor. Familia ei nu avea să aibă niciodată parte de o asemenea aventură ; avea să își petreacă toată viața înconjurată de aceleași garduri și de aceiași „munți“. Dar ea avea să vadă ceva uimitor. Avea să descopere lumea.

Deși se temea, Veghetorul Urșilor își cobora privirea asupra ei cu îngăduință. Nu era singură.

CAPITOLUL 21

Toklo

Istovit și gâfâind, Toklo s-a oprit să se odihnească. Toată zăpada din preajma râului se topise, iar soarele îi încălzea blana. Uneori strălucea pe cer așa de puternic, încât puiul de urs trebuia să se adăpostească sub copacii umbroși, cu coroana joasă, până trecea zăpușeala.

Ca să se mai răcorească, uneori intra în râu, iar apa îi spăla labele. În unele zile, râul șerpuia ușor printre pâlcuri de copaci înalți, ca în altele să se repeadă furios printr-un defileu cu povârnișuri abrupte, de stâncă și nisip. Se hotărâse să urmeze râul spre capătul îndepărtat al văii, ocolind muntele de pe care fusese alungat de ultimul urs care îi ieșise în cale. Toklo nu putea scăpa de sentimentul că spiritul lui Tobi e în râu și călătorește alături de el. Poate că Tobi s-ar fi simțit singur dacă o lua pe alt drum. Ar fi fost de așteptat de la frățiorul lui, prea slab ca să se bucure de singurătate. În plus, râurile nu erau teritoriul nimănui, și Toklo se gândea că nu poate da de bucluc dacă stă în preajma apelor curgătoare.

Râul ducea într-o altă vale, împrejmuită de niște munți abrupți și înzăpeziți. În depărtare, Toklo încă mai vedea muntele ca un bot de urs, mai înalt decât alte piscuri, parcă întinzându-se să adulmece norii. Mirosul rădăcinilor și al fructelor de pădure era mai puternic în valea aceasta. În loc de copaci, aici creșteau mai ales tufe și iarbă. Aerul era plin de miresme necunoscute și de triluri ca de pasăre, dar mai puțin ascuțite. Toklo s-a cățărat pe un morman de stânci și a văzut în față o Potecă Neagră, care

traversa râul.

Jos, lângă apă, aproape de Poteca Neagră, era o adunare de animale ciudate, cum nu mai văzuse niciodată. Semănau un pic cu urșii, dar erau mult mai mici, stăteau pe picioarele din spate, care erau foarte slăbănoage, și își agitau labele din față. Blana lor nu era neagră sau brună, ci netedă și colorată, unele chiar de culoarea fructelor de pădure, a florilor sau a frunzelor. Aveau botul deschis la culoare, neted și straniu de turtit, și petice de blană pe cap.

Unele dintre ele stăteau așezate pe niște lucruri care semănau cu niște buturugi cu patru picioare, în fața unor suprafețe netede de lemn, și ele pe picioare de lemn. Multe dintre mirosurile interesante proveneau de la suprafețele acelea, pe care ființele bizare întinseseră tot felul de lucruri care păreau să fie de mâncare, pentru că le duceau la gură cu labele. Lui Toklo i se făcuse poftă. Se întreba dacă nu ar putea să pună și el mâna pe câte ceva din bunătățile alea. A studiat mai atent ființele de lângă Poteca Neagră. Păreau mici și plăpânde, ceea ce însemna că ar fi fost simplu să se lupte cu ele ; dar, pe de altă parte, mici erau și sconcșii. Învățase să evite sconcșii pentru că se încăierase o dată cu ei, iar mirosul lor cumplit îi împuțise blana așa de tare, încât multă vreme nici nu a mai putut să se bucure de vreun miros de pradă.

În plus, aceste ființe nemaiîntâlnite erau foarte zgomotoase și numeroase. Cine știe ce fel de gheare sau colți ascunși aveau ? În plus, erau protejate de un animal mare de foc, care stătea ghemuit pe pietrișul de lângă Poteca Neagră și supraveghea ființele acelea mărunte cu ochi rotunzi și strălucitori. În mod neobișnuit, nu mârâia și nici nu scuipa fum acru. Toklo a înghețat și a sperat că nu îi simțise mirosul. Dar animalul de foc nu s-a mișcat și, după vreme îndelungată, Toklo s-a gândit că poate pur și simplu se odihnește și el acolo.

Asta nu însemna că vrea să îi atragă atenția în vreun fel. A urcat mai departe pe povârnișul văii, îndepărtându-se de Poteca Neagră. Nu mergeau multe animale de foc pe ea, deși mai văzuse și alte ființe cu pielea netedă jucându-se pe margine, cu câte un animal de foc ghemuit lângă ele.

În noaptea aceea, Toklo a găsit un copac cu rădăcini mari și a săpat un bârlog între ele, făcându-l pe îndelete, ca să fie rezistent și bine bătătorit. Nu îi era greu, pentru că pământul din

vale era moale și noroios și își putea afunda ghearele în el de parcă ar fi fost apă. Când l-a furat somnul, tocmai se întreba dacă și-ar putea revendica acest teritoriu. Era o mulțime de mâncare acolo, nu mai văzuse alți urși prin preajmă, iar vântul era blând și cald, mângâindu-i blana cu atâta duioșie, încât ai fi zis că e o mamă care își linge puiul.

Poc ! Poc ! Poc !

Toklo s-a ridicat iute de jos, iar urechile îi țiuiau. În afara bârlogului, lumina firavă și cenușie a zorilor se strecura printre copaci odată cu o ceață ușoară.

Pe urmă pocnetele s-au auzit din nou, atât de puternice, încât a răsunat toată valea. Când a adulmecat aerul, Toklo nu a simțit decât un miros de fum, amar și metalic. Creaturile cu blană moale strigau din depărtare, cam așa cum făcuseră și cu o zi înainte, când stătuseră să sporovăiască, dar de data asta glasul lor răsuna mai aspru și mai tare. Toklo s-a ghemuit în fundul bârlogului, cu pleoapele strânse. Pocnetele au continuat, însoțite și de lătratul unor câini în depărtare. Văzuse câțiva dulăi alergând prin pădure când era pui, dar mama lor îi ferise întotdeauna pe el și pe Tobi de astfel de animale, așa că nu știa prea multe despre ei, doar că erau ca niște lupi cu niște glasuri ceva mai vioaie.

Cam la vremea înălțării soarelui, Toklo s-a ghemuit la gura bârlogului și a apucat cu ghearele câteva fructe de pădure din tufa de afară. Dar nu avea curaj să le mănânce. Era o tensiune în aer care îi punea un nod în stomac, și se simțea în pericol fără să știe de ce.

S-a lăsat noaptea și zgomotele au încetat. Pe Toklo l-a luat somnul abia când a răsărit luna. A visat iar că era steaua singuratică de pe cer, dar de data aceasta celelalte animale îl alergau, scoțând niște pocnete puternice și scuipând fum pe gură.

A doua zi dimineață, când s-a trezit, încă îi bubuia inima. Nu ar mai fi suportat încă o zi zgomotele acelea și era clar că locul avea ceva periculos, de alunga toți ursii bruni. Ar fi trebuit să își fi dat seama că e prea frumos să fie adevărat. A ieșit din bârlog, bucurându-se de aerul dimineții. Peste dealuri domnea o liniște desăvârșită, iar adierea vântului era răcoroasă și umedă. Îi era prea frică să caute de mâncare ; voia să plece de acolo cât mai repede.

Imaginea muntelui ca un bot de urs în depărtare l-a făcut

să se oprească la marginea pădurii. Poate că ar fi trebuit să încerce să meargă în direcția aceea, să urce pe munte și să exploreze valea de pe partea cealaltă. A coborât spre râu. Soarele privea peste linia orizontului, trimițându-și pe pământ razele scânteietoare, dar pe Toklo nu îl liniștea căldura aceea dulce. A rămas cu capul plecat, ascultând trist ghiorțăitul stomacului gol.

Un țipăt a spulberat liniștea, iar Toklo a ridicat repede capul.

— Ajutor ! Nu !

Erau și voci de-ale pieilor-netede, ascuțite și furioase. Toklo s-a făcut mic, aproape lipindu-se de pământ. Poate reușea să se ascundă până plecau. S-a dus pe furiș la o tufă deasă și s-a pitit acolo.

Dar vocile se auzeau tot mai tare. O clipă mai târziu, Toklo a văzut un pui de urs brun venind în fugă spre el. În spatele lui erau patru piei-netede, unele roșii ca fructele de pădure, altele de un portocaliu mai aprins decât al oricărei flori pe care o văzuse el vreodată. Puiul s-a oprit chiar lângă tufișul lui Toklo. Nu mai avea nicio scăpare. Două piei-netede s-au apropiat și l-au împuns cu niște bețe lungi și negre.

— Terminați ! a urlat puiul.

O piele-netedă a luat o piatră de jos și a aruncat-o în pui. Piatra însă a zburat pe lângă el și a pătruns în tufiș, lovindu-l pe Toklo în umăr și smulgându-i un țipăt de durere.

Toate pieile-netede și-au îndreptat pe loc bețele spre tufiș, lătrând cu asprime una la alta. Din moment ce știau că e și el acolo, nu avea altă scăpare decât să fugă. Toklo a țâșnit din tufiș, aproape dărâmându-l pe celălalt pui.

— Haide ! Fugi ! a strigat el, luând-o la goană pe povârniș și afundându-se tot mai mult în pădure. Puiul l-a urmat. S-a auzit un bubuit puternic și puiul a țipat. Toklo a privit înapoi și a văzut fum ieșind dintr-o o vergea.

Poc ! Poc ! Sunetul vergelei de metal a zguduit toți copacii din jur. Se petrecea ceva foarte rău. Toklo trecea în viteză peste pietre și crenguțe, ocolea tufe și sărea peste bușteni căzuți. Câinii au început să latre în urma lor, iar Toklo auzea pieile-netede strigând în timp ce îi fugăreau printre copaci.

S-a auzit încă un pocnet, iar puiul de lângă el a scos un urlet de durere și a căzut la pământ. Din umăr îi curgea sânge.

— Ridică-te, a strigat Toklo.

L-a ajutat să se ridice din nou și au pornit mai departe, alergând atât cât putea puiul rănit. Toklo a văzut sânge împrăștiindu-se pe frunzele de pe pământ. Pieile-netede nu erau cu mult în urma lor.

A încercat să se gândească. Urma de sânge avea să atragă câinii, asta dacă nu le era de ajuns mirosul de urs.

— Aici ! a urlat el, cotind spre dreapta.

Era un pârâu în direcția aceea ; se desprindea din râu și își croia drum spre poalele muntelui, unde pajiștile lăsau loc unor defileuri acoperite cu pietriș. Toklo a ciulit urechile și a auzit vuietul apei. Au ajuns în curând în vârful unei pantei stâncoase, la capătul căreia scânteia râul. Au coborât în fugă, strecurându-se printre bolovani. Toklo a tresărit ; îl zgâriase o piatră ascuțită. Nu avea vreme să își aline durerea lingându-și laba. Trebuia să treacă pârâul ca să își ascundă mirosul.

Toklo a văzut că puiul ezită, așa că a alergat până la el și l-a împins în apă.

— Haide ! a mârâit el.

Au pornit prin apă în susul râului. Pietricelele se rostogoleau sub labele lui Toklo, împiedicându-l să alerge, iar curentul de apă îl împingea de colo colo, încetinindu-i pe amândoi. Toklo spera că e de ajuns să stea în apă pentru a păcăli câinii și a-i face să le piardă mirosul ; dacă bănuiau în care direcție porniseră urșii, nu avea să le ia mult până să îi prindă din urmă.

A auzit dulăii în urma lor, lătrând furioși, dar zgomotul era din ce în ce mai slab. Probabil că le pierduseră urma. Toklo a continuat să alerge până când zgomotul s-a topit de tot ; de-abia atunci el și celălalt pui de urs au ieșit din pârâu și și-au scuturat blana. Erau pe fundul unui defileu cu pereții abrupți și stâncoși. Puiul rănit răsufla greu, își ținea capul plecat, iar umărul îi sângera și mai tare decât la început. Toklo știa că însoțitorul lui nu mai poate face niciun pas.

A iscodit împrejurimile cu privirea până a zărit o groapă întunecoasă pe la jumătatea unuia dintre pereții defileului. Drumul până la ea era acoperit cu pietriș. Toklo l-a împins pe pui spre potecă și a continuat să-l împingă cu botul până când au ajuns amândoi în dreptul micii peșteri. Gaura era destul de mare cât să încapă în ea doi urși. Era, de fapt, atât de spațioasă, încât aveau loc chiar să stea întinși comod.

Puiul a intrat clătinându-se și s-a prăbușit pe podea, trăgând aer adânc în piept. Toklo stătea lângă intrare și asculta. Nu se mai auzeau pieile-netede, nici vergelele lor metalice, nici câinii. Deocamdată erau în siguranță. Deși el nici nu ar fi intrat în povestea asta dacă puiul nu ar fi venit chiar lângă tufa lui.

— Ce a fost în capul tău ? l-a luat Toklo la rost. Nu știi că trebuie să te ferești de pieile-netede ? N-ai simțit că se apropie ?

Puiul și-a ascuns botul sub labe și nu a răspuns.

— Ce e ? a întrebat Toklo. Te-au lovit și în limbă cu vergelele alea de metal ?

Puiul s-a chircit pe jos, cu ochii strânși.

— Bine, a mormăit Toklo și a ieșit din peșteră cu pași apăsați. Da, știu că mi-am riscat pielea ca să te salvez pe tine. Nu-i nicio problemă. Mi-a făcut plăcere.

A urcat pe un delușor pe care creșteau tufe spinoase și păpădii galbene și a început să caute rădăcini ; nu mai putea de foame. Soarele nu ajunsese încă la zenit ; dacă mânca ceva să mai prindă puteri, poate reușea să ajungă la muntele în formă de bot de urs înainte de lăsarea nopții.

I-a ajuns la nas un miros de iepure. Toklo s-a oprit, i-a luat urma și apoi s-a furișat prin încâlceala de crengi moarte care fusese poate cândva un tufiș înfrunzit. Exact când a trecut de tufișul uscat, un ghemotoc cafeniu a țâșnit din apropiere, iar Toklo a sărit pe el.

Da ! Ghearele i s-au afundat adânc în carne ; și-a înfipt bine colții și a scuturat iepurele până a fost sigur că e mort. A smuls o halcă de carne și a înghițit-o cu lăcomie.

În minte i-a apărut imaginea puiului slăbănog, care stătea ghemuit și sângera singur în peșteră.

— Nu-i datorez nimic, și-a spus Toklo. Era să mor din cauza lui.

Avea ceva care îi amintea de Tobi, era slab, epuizat, înfometat... Dar de data asta Toklo chiar avea de mâncare și își putea împărți hrana cu el.

Cu un oftat, a luat iepurele în dinții și a pornit cu pași apăsați spre peșteră.

— Am prins ceva, a anunțat el, lăsând iepurele lângă pui.

Ursul s-a întors cu spatele la Toklo și nu a spus nimic.

— Bine, a mârâit Toklo. Atunci îl mănânc eu pe tot.

Ce avea puiul ăsta ? Tobi cel puțin vorbea.

Toklo a luat o mușcătură zdravănă din iepure, hotărât să îl mănânce pe tot. Dar s-a mai uitat o dată la puiul atât de slab, încât i se vedeau coastele și cu un mârâit, a împins spre el ce mai rămăsese din iepure.

— Îl las aici, a mormăit el.

Era prea obosit să plece mai departe în ziua aceea. Îl dureau labele de la atâta alergat pe stânci și încă nu i se uscase blana de când traversase pârâul. Nici nu se gândea să se ducă să caute un alt adăpost. Peștera nu era grozavă, dar măcar înăuntru era ferit de vânt și nu se simțea prin preajmă mirosul altor urși. Sperând că puiul nu o să se trezească în toiul nopții să-i scoată ochii cu ghearele, Toklo s-a ghemuit și el pe jos, cu spatele lipit de coloana osoasă a puiului. Atingerea blănii lui îi amintea de Tobi, și l-a cuprins iar tristețea stând acolo. „Prostul de Tobi“, a oftat Toklo și și-a alungat gândul. După un lung răstimp, a adormit.

Se lăsase întunericul când s-a trezit Toklo. Nu își mai simțea tovarășul lipit de spatele lui. A deschis ochii și s-a întors ca să vadă unde se dusese puiul.

Spre surprinderea lui, a văzut ghemuit pe podeaua peșterii un pui de piele-netedă ; îl privea pe Toklo cu niște ochi mari, rotunzi și căprui. Puiul de urs brun nu era nicăieri.

Toklo a sărit în picioare.

— Unde e ? a urlat furios. Ce-ai făcut cu puiul ?

Pielea-netedă a tresărit, ținându-se de umărul stâng. Pielea cafenie îi era pătată de sânge de la o rană rotundă. Pielea-netedă și-a întins încetișor laba, mică, fără blană și fără gheare.

— Stai liniștit, a spus pielea-netedă în limba ursilor. Sunt prietenul tău.

CAPITOLUL 22

Kallik

Purnaq a mers pe urmele animalului de foc o zi întreagă, abia oprindu-se să mănânce sau să bea. Pe Kallik o dureau labele, dar era hotărâtă să țină pasul cu el, având totodată grijă să nu fie observată. Luna plină plutea sus pe cerul senin când Purnaq a găsit o adâncitură în pământ și s-a ghemuit acolo să doarmă. Kallik s-a pitulat lângă un tufiș desfrunzit, sperând ca Purnaq să nu se prindă că îl urmărește. Dacă s-ar fi prins, ea una era prea obosită să fugă.

S-a trezit în zori, pe când norii roz-argintii se târau pe cer. Când a ieșit din spatele tufișului, a observat cu spaimă că Purnaq nu mai e nicăieri. Adâncitura în care se culcase era goală. Kallik se întreba dacă o simțise și plecase dinadins foarte devreme, ca să scape de ea.

Nici nu mai erau alți urși în preajmă. Pe Kallik a cuprins-o panica atunci când s-a întors și a cercetat orizontul pustiu. Cum avea ea să găsească locul cu mâncare, în care poate ajunsese și Taqqiq, dacă nu era în stare nici măcar să urmărească un urs ? A mers până la adâncitura în care dormise Purnaq și a adulmecat, căutându-i mirosul. Adâncitura era caldă, așa că ursul nu putea să fi plecat de mult timp. Poate reușea să îl prindă din urmă.

A urcat iute dealul, iar ferigile îi fosneau sub labe. În vârful colinei, s-a oprit și a icnit. Înaintea ei se înșirau unul după altul bârloguri ale ființelor fără gheare, ca cele pe care le văzuse înainte, dar mult mai multe. Răspândeau niște lumini galbene foarte stranii, ca niște mici sori, iar din unele acoperișuri se

înălțau rotocoale de fum. Era liniște, dar vedea ghemuite în fața unor bârloguri câteva animale de foc strălucitoare.

O îngrozea gândul că e așa de aproape de ființele fără gheare și de vergelele lor care te puteau răni de departe, dar o fascina mirosul de mâncare ce venea dinspre bârloguri. Mâncare fierbinte, carne... Kallik nici nu mai ținea minte de când nu mai mâncase altceva decât iarbă. Avea mintea tulbure și abia se putea ține pe picioare. Până și cel mai slab miros de mâncare adevărată îi făcea un gol în stomac.

A mers mai departe, atentă să nu dea de alți urși. Când a ajuns în locul de unde începeau bârlogurile ființelor fără gheare, a călcat pe una dintre potecile pietruite și a auzit niște pocnete puternice. Vergelele morții !

Kallik a înghețat și a închis ochii. Inima îi bătea tare în timp ce aștepta durerea înțepătoare.

— Mamă, a șoptit ea. Spirite ale gheții, vă rog, salvați-mă !

A trecut o clipă și apoi încă una, iar ea era încă vie și nevătămată. Ca să fie sigură, s-a adulmecat peste tot, dar nu simțea nicio urmă de sânge.

A privit în jur, dar nu a văzut nicio ființă fără gheare. Curioasă, s-a dat câțiva pași înapoi, iar zgomotul s-a auzit din nou, făcând-o să tresară. Dar nu a rănit-o nimic ; din câte își dădea ea seama, era doar un zgomot. De ce voiau oare ființele fără gheare să se audă bubuituri de fiecare dată când se apropiau de bârlogurile lor ? Poate le plăceau zgomotele puternice, poate de aceea călătoreau cu animalele de foc. Sau poate încercau să sperie alte animale.

„Ei bine, cu mine n-o să vă meargă !“ și-a spus în sinea ei. Îi era prea foame să se întoarcă, indiferent cât de puternic era zgomotul.

A pornit pe una dintre potecile de piatră, iar suprafața necunoscută îi zgâria labele. Dintr-un bârlog s-a auzit un huruit, făcând-o să tresară din nou. S-a dus repede până la marginea potecii, ca să se ascundă după un tufiș. A privit cum o ființă fără gheare iese din bârlog și urcă în animalul de foc ghemuit alături. Animalul de foc s-a trezit cu un huruit, s-a îndepărtat de bârlog, s-a întors și a pornit în viteză pe poteca de piatră.

Kallik a observat că se mai trezeau și alte animale de foc din apropiere și simțea ființele fără gheare mișunând pe lângă bârloguri. Simțea și mirosul acelor animale care semănau cu lupii

și pe care le văzuse mai devreme în compania ființelor fără gheare, iar unele dintre ele lătrau și urlau de parcă ar fi simțit-o și ele.

Kallik s-a strecurat cu atenție, având grijă să rămână mereu la umbra tufelor de lângă potecă, până a dat de o potecă mai mică, pietruită, care o lua spre stânga. A mers pe ea până a ajuns în luminișul de piatră din spatele unui bârlog al fețelor-turtite. Câteva animale de foc stăteau ghemuite acolo, dar păreau să doarmă. Lângă bârlogul mare erau trei cutii uriașe, de două ori mai înalte decât Kallik, care dădeau pe dinafară de mâncare putredă și de tot felul de lucruri aruncate de fețele-turtite. Kallik s-a vârât între ele și zidul bârlogului. Era destul loc cât să încapă ea, și era întunecos și ferit. Mirosurile ce se răspândeau din cutii o înnebuneau de foame, dar groaza a învins-o, așa că a rămas pitită acolo, sperând că miresmele o să o ascundă de animalele de foc.

A stat acolo ghemuită toată ziua, moțăind neliniștită, trezindu-se cu o tresărire de fiecare dată când se auzea câte un zgomot. De două ori a auzit ființele fără gheare ieșind din bârlog și aruncând câte ceva în cutii. Scoteau niște sunete stridente, care îi dădeau lui Kallik dureri de urechi. Animalele de foc mârâiau prin luminiș și se ghemuiau acolo, în vreme ce ființele fără gheare intrau în bârlog și ieșeau cu lucruri ciudat mirositoare.

Kallik visa la foci dolofane și crocante. S-a întins să mai ia o gură, dar foca a alunecat pe gheață și, când s-a întins după ea, nasul i s-a lovit de metalul rece al cutiei cu gunoaie și s-a trezit. În aer pluteau aburi de mâncare opărită ; de undeva din apropiere venea un miros de grăsime încinsă. Kallik își simțea mintea tulbure, iar foamea îi dădea ghes. Trebuia să găsească sursa mirosului.

A ieșit din spatele cutiilor și a luat-o pe urma lui, folosindu-se de nas așa cum o învățase mama ei. A luat-o de-a lungul zidurilor, având grijă să stea mereu la umbră. Era greu, pentru că peste tot erau discuri solare strălucitoare ; multe dintre ele creșteau în vârful unor copaci înalți și desfrunziți, care mărgineau potecile pietruite.

Când Kallik a ajuns la bârlogul din care venea mirosul, a mai simțit și altceva : mirosul unui urs. S-a ascuns în spatele unei cutii ca celelalte, până când a văzut ursul care se apropia. Era o femelă, înfometată și slabă, cu blana murdară de noroi. Kallik a

privit-o cum adulmecă pe la intrarea într-un bârlog și intră. Probabil că și ea căuta sursa aceluiași miros. Kallik s-a dus repede după ea. Era prada ei !

A vârât nasul pe ușa deschisă și a descoperit un spațiu strâmt, care mirosea puternic a mâncare. Ursoaica era la capătul celălalt al camerei, se ridicase pe labele din spate și răcnea la o ființă fără gheare. Aceasta a țipat și a aruncat cu ceva în ursoaică, iar intrusa a căzut pe podea cu zgomot. Au mai intrat și alte ființe fără gheare, țipând toate.

Nemaisuportând chiorăitul stomacului, Kallik s-a uitat în jur. Pe un suport, chiar deasupra capului ei, era o bucată mare de carne roșie ca sângele. Asta era ! S-a ridicat pe labele din spate, și-a înfipt dinții în ea și a tras-o pe podea. A început să se înfrupte din ea, smulgând bucăți și înfulecându-le. Nu conta nimic în afară de carne, mâncarea prețioasă, gustoasă și caldă care îi umplea burta...

Deodată a răsunat un bubuit și ursoaica cealaltă a căzut. Kallik a văzut sânge pe podea, scurgându-i-se printre gheare. Îl simțea cald și lipicios și deodată și-a amintit de apa rozalie care se împrăștiase cândva pe gheață, pătându-i blana. A ridicat privirea și a văzut că o ființă fără gheare venise mai aproape de ea.

Ținea îndreptată spre ea o vergea a morții.

CAPITOLUL 23

Lusa

Lusa a sărit de pe gard și a simțit sub labe suprafața tare a potecii fețelor-turtite. A adulmecat aerul o clipă și s-a întrebat încotro să o ia.

Un huruit slab făcea pământul să se cutremure. Lusa încerca să identifice zgomotul. Huruitul se auzea din ce în ce mai puternic și, deodată, doi ochi enormi s-au aprins în întuneric și au trecut în viteză pe lângă ea, împroșcând un fum gros. Lusa a sărit din drum și s-a rostogolit spre gard, acoperindu-și botul cu labele. A rămas acolo ghemuită, tremurând și întrebându-se dacă animalul acela cumplit o să se întoarcă să o mănânce. Când a început să își vină în fire, și-a dat seama că trebuie să fi fost un animal de foc, o versiune mai mare și mai zgomotoasă a celor cu care mergeau îngrijitorii când veneau să viziteze urșii din îngrădituri.

Oare animalele de foc erau peste tot în sălbăticie ? Cu siguranță nu ar fi vrut să înfurie vreunul. Nu ar fi vrut să afle ce i-ar face dacă ajungeau să se lupte.

A traversat poteca spre un petic de iarbă din apropierea unuia dintre bârlogurile fețelor-turtite. Mângâierea delicată a ierbii sub labe a făcut-o să se simtă ceva mai bine, așa că s-a oprit o clipă să cerceteze împrejurimile. Cât vedea cu ochii, poteca fețelor-turtite era mărginită de discuri de foc strălucitoare, care proiectau cercuri mari de lumină. Dacă stătea pe potecă, cu siguranță avea să fie observată de o față-turtită. Nu se temea de ele, știa că fețele-turtite o plac și poate i-ar fi dat mâncare dacă

dansa. Dar se temea că, dacă o găsesc îngrijitorii, o s-o împuște cu vergeaua aceea care o adormea și apoi o să o ducă înapoi în Valea Urșilor. Odată întoarsă acolo, i-ar fi fost foarte greu să fugă din nou în același fel, pentru că îngrijitorii ar fi fost cu ochii pe ea. Trebuia să îi reușească din prima.

Într-o parte se deschidea o potecă mai întunecoasă decât cea principală, așa că Lusa a pornit pe ea, ținându-se aproape de garduri și mergând cât mai mult pe iarbă. A trecut pe lângă mai multe bârloguri și a auzit glasuri de fețe-turtite. Se apropia cineva. Lusa se afla lângă un gard de lemn de două ori mai înalt decât ea. A trecut peste el și a sărit pe iarbă, de partea cealaltă. Gardul se închidea într-un pătrat, ca zidurile bârlogului din Valea Urșilor. Lusa a traversat repede îngrăditura și a sărit peste gard pe partea cealaltă.

Ajunsese din nou într-o îngrăditură ! Pe Lusa a început să o cuprindă disperarea. Mai era și altceva acolo în afară de garduri și îngrădituri, ca un șir nesfârșit de Văi ale Urșilor ?

Din spatele ei s-a auzit un urlet sălbatic, care a făcut-o să tresară. S-a întors și a văzut un animal ghemuit lângă ușa unui bârlog. Spatele animalului era arcuit, coada lui lungă era ridicată, iar blana portocalie îi stătea țepoasă. A șuierat la ea și a țipat din nou, arătându-și colții ascuțiți.

Lusa era uimită, dar amuzată. Animalul era mult mai mic decât ea. L-ar fi putut trânti cu ușurință dacă voia. Dar îi admira curajul. S-a dat înapoi și a sărit peste următorul gard.

S-a trezit într-o altă îngrăditură. Mai era un animal acolo, unul care lătra tare și înspăimântător. Era mai aproape de mărimea Lusei. S-a repezit la ea spumegând, cu fălcile larg deschise ; Lusa a rămas țintuită locului ; încremenise la vederea colților strălucitori și a limbii roz care atârna afară din gură. Dar, când ajuns la o lungime ursească de ea, animalul s-a oprit din senin, cu un scheunat.

Un lanț lung era întins până la refuz în spatele lui, ținându-l pe loc. Animalul se zbătea la capătul lanțului, dând din labe și lătrând furios.

Lusa s-a ridicat pe picioarele din spate și a pufnit.

— Nu te pune cu mine ! a mârâit ea, deși știa că animalul nu înțelege ce spune.

Spre surprinderea ei însă, animalul a tăcut și s-a culcat la pământ, cu urechile plouate. Lusa a trecut mândră pe lângă el...

dar a avut grijă să nu se apropie prea mult.

După ce a trecut și de gardul acesta, a ajuns la un lac mic, în mijlocul unei îngrăditури înverzite. Lusa s-a dus la el. Să fie oare unul dintre lacurile despre care îi vorbise Oka ? Era mai mic decât își imaginase ea. Pe măsură ce se apropia, a văzut că fundul lacului nu era din pământ, ci din piatră tare și albă, ca podeaua bârlogului ei din Valea Urșilor.

Lusa s-a aplecat și a adulmecat, întrebându-se dacă apa e bună de băut. Avea un miros neplăcut, dar puiul de urs a lipăit puțin, să vadă cum e.

Câh ! Lusa a scuipat apa și și-a șters limba cu laba. Nu avea gust de apă adevărată. Nu putea fi lacul despre care vorbise Oka. Ar fi trebuit să fie încă două lângă el. A trecut și peste gardul următor și s-a trezit din nou într-un spațiu deschis și întunecos, traversat de o potecă. S-a oprit, a tras aer adânc în piept și s-a uitat iar pe cer după Veghetorul Urșilor.

Pe cerul portocaliu se profila un munte ! Semăna cu botul unui urs, exact așa cum îl descrisese Oka. Și era uriaș ! Trebuie să fi fost de cel puțin zece-douăsprezece ori cât bolovanii din Valea Urșilor ! Cu siguranță că putea să ajungă la el foarte iute, fiindcă era așa de mare, încât nu putea să fie decât foarte aproape. Veghetorul Urșilor strălucea chiar deasupra muntelui, de parcă ar fi așteptat-o.

Lusa a alergat toată noaptea, ascunzându-se la umbră ori de câte ori treceau fețe-turtite sau animale de foc. Dar, când soarele a început să se înalțe pe cer, Lusa nu părea să fie mai aproape de munte decât la începutul călătoriei. Era prea obosită să meargă mai departe, iar fețele-turtite ar fi văzut-o cu mai multă ușurință pe timpul zilei. Trebuia să găsească un loc în care să doarmă. A mers pe potecă până când a găsit un gard acoperit de verdeață. Acolo unde erau tufe și copaci, putea mereu să încropească o ascunzătoare. S-a cățărat peste gard și a căzut într-o îngrăditură plină de tufișuri.

Atentă la zgomotele fețelor-turtite, Lusa a trecut printr-un hățiș și a ajuns la capătul îngrăditurii. Acolo a găsit un loc în care trei tufe dese creșteau una lângă cealaltă, ferind de priviri orice animal care ar fi vrut să se adăpostească sub ele. Lusa s-a lăsat pe burtă și s-a strecurat sub tufe, chircindu-se ca să încapă și săpând în pământ, ca să își facă adăpostul mai confortabil.

Odată ce s-a ascuns, a copleșit-o și oboseala. Și-a lăsat botul

pe labe și, în doar câteva clipe, a furat-o somnul.

Chiorăitul burții goale a trezit-o la scurt timp după lăsarea întunericului. Nu îi mai fusese niciodată așa de foame ; era de parcă cineva i-ar fi scos măruntaiele cu o labă uriașă. Lusa a ieșit cu grijă din adăpostul ei, adulmecând pericolele. Din câte își dădea seama, nu erau nici fețe-turtite și nici animale ciudate primprejur. Dar mai simțea ceva... ceva foarte tentant.

Mirosul ademenitor a purtat-o din nou prin hățiș, până lângă bârlogul fețelor-turtite. Mireasma venea de la două cutii mari de lângă zid, cam ca cele în care le aduceau mâncare îngrijitorii. Lusa s-a târât spre ele în liniște.

Și-a pus labele din față pe marginea uneia dintre cutii și și-a vârât botul înăuntru. Deodată a potopit-o un val de mirosuri îmbietoare, necunoscute, care îi reținеau atenția. A scormonit prin tot felul de lucruri foșnitoare, ascuțite și flocoase până a găsit o bucățică de carne. Avea un gust puțin cam acru, dar tot era mai bine decât nimic. A mai găsit niște banane înnegrite și bucățele de pâine, dar erau la fundul cutiei, și a trebuit să se aplece ca să le scoată.

Pe când se lupta să ajungă la pâine, cutia s-a înclinat periculos și s-a răsturnat, împrăștiind resturile peste tot. Lusa și-a ridicat privirea și a văzut o lumină aprinzându-se în bârlog. Dinăuntru a răsunat urletul unei fețe-turtite. Poate se supărase pe ea că luase mâncare din cutia fețelor-turtite ?

Lusa s-a repezit la gard, a sărit peste el și a luat-o la fugă. Nu s-a oprit din alergat până nu a fost sigură că a lăsat cu mult în urmă locul acela înverzit.

Când și-a rărit pasul, a observat că aproape fiecare bârlog al fețelor-turtite așezat de-a lungul potecilor avea afară aceleași cutii mari și argintii. A trecut pe lângă ele, adulmecând, până când a găsit un bârlog lângă care nu stăteau ghemuite animale de foc. S-a furișat cu grijă până la cutii și s-a ridicat pe picioarele din spate, vârându-și nasul înăuntru. O piele albă și subțire înconjura conținutul, dar a reușit să o sfâșie cu ghearele, împrăștiind prin cutie tot felul de lucruri foșnitoare, strălucitoare și mototolite. S-a aplecat mai mult, lăsându-și greutatea pe marginea cutiei, și aceasta s-a răsturnat, făcând pe potecă un zgomot asurzitor.

Lusa a sărit înapoi îngrozită. Lângă ea era un copac mic și, cu toate că nu era la fel de înalt ca cei din Valea Ursilor, era totuși

o ascunzătoare. S-a cățărat în el, s-a agățat de o creangă înaltă și s-a pus pe așteptat.

Nu s-a întâmplat nimic, nu a ieșit nicio față-turtită să strige la ea. După ce a așteptat astfel mult timp, Lusa s-a furișat iar jos și a început să scormonească prin mizeria care căzuse din cutia răsturnată. Unele dintre lucrurile pe care le crezuse bune de mâncat erau de fapt îngrozitoare. A mușcat dintr-un ghemotoc negru și a scuipat imediat, ștergându-și scârbită limba. Dar un alt miros i-a reținut atenția ; a săpat mai adânc și a găsit niște cartofi tăiați foarte subțire, acoperiți cu sare și cu un gust de grăsime. I-a înfulecat repede, lingându-și labele. Cartofii aceia i se păreau lucrul cel mai delicios pe care îl mâncase vreodată.

A doua zi dimineață, s-a ascuns într-o zonă mică și împădurită, unde niște tufe înfrunzite o ascundeau de puii de fețe-turtite care alergau de colo colo și se jucau. Când a pornit iar la drum în noaptea următoare, a avut grijă să nu scape din ochi muntele ca un bot de urs și a încercat să meargă drept spre el, numai că deseori trebuia să ocolească bârloguri mari de-ale fețelor-turtite, ca să evite luminile strălucitoare sau zgomotul animalelor care lătrau și țipau. Dacă asta însemna să trăiești în sălbăticie, nu înțelegea de ce King fusese așa de îngrijorat și de supărat când adusese discuția despre asta. Era simplu ! Avea mâncare și adăpost și știa încotro să meargă.

În a treia noapte, când s-a trezit, norii pluteau foarte jos pe cer, învăluind lumea în ceață. Nu mai vedea nici stelele, nici muntele ; abia vedea pe unde calcă. De blană i se agățaseră stropi mici de apă. Lusa era prea neliniștită ca să își continue drumul, pentru că nu vedea nici Veghetorul Ursilor pe cer, nici muntele în față, așa că s-a ghemuit bine în adâncitura de sub rădăcinile unor copaci și a așteptat, neliniștită și înfometată, să se însenineze.

Ceața a persistat toată noaptea ; dimineața a început să plouă ; Lusa era udă, rece sloi și tristă. Dar, într-un sfârșit, s-a înseninat, iar puiul de urs a reușit să scoată nasul afară la scurt timp înainte de apus. Drept în față, conturul masiv al muntelui se profila pe cerul din ce în ce mai întunecat. A mers spre el până a ajuns la marginea potecii mari a fețelor-turtite, mai lată decât oricare alta dintre cele pe care le traversase până atunci. Mirosea puternic a animale de foc și, chiar în timp ce stătea acolo, unul dintre ele a trecut cu zgomot.

Lusa s-a cutremurat. Era limpede că poteca e teritoriul lor.

Se plimba înainte și înapoi, adulmecând aerul și zgâriind pământul cu ghearele. Trebuia să meargă în continuare spre munte, dar, ca să facă asta, trebuia să traverseze poteca animalelor de foc. În final, a decis să meargă de-a lungul ei, cu speranța că avea să găsească un loc sigur prin care să traverseze.

S-a ținut mereu în întuneric, ghemuindu-se în tufe ori de câte ori trecea un animal de foc. La început erau multe, dar, pe măsură ce se lăsa noaptea, din ce în ce mai puține goneau pe potecă.

Mai era puțin și avea să răsară luna, iar norii joși începeau să se destrame ca niște pânze de păianjen, când Lusa a simțit ceva ce putea fi mâncare. Încă nu mâncase în noaptea aceea, fiindcă bârlogurile fețelor-turtite de pe această porțiune de potecă erau prea puternic luminate și prea gălăgioase, iar Lusa se temea să se apropie de ele. Dar mirosul acesta venea de undeva din apropiere. S-a ridicat pe picioarele din spate și a adulmecat cu multă atenție.

Venea dinspre potecă ! S-a lăsat din nou în patru labe și a mers puțin de-a lungul potecii, până când a observat ceva pe jos în mijlocul drumului. Judecând după miros, a bănuit că sunt cartofii sărați din care gustase mai înainte.

Să îndrăznească să calce pe potecă ? Nu mai văzuse de mult un animal de foc. Poate că se duseseră cu toatele undeva să doarmă.

Lusa a pășit atentă pe potecă. A așteptat o clipă, încordată, dar nu auzea bubuitul vreunui animal de foc. Era liniște și o adiere ușoară împrăștia ceața. A mai făcut un pas, apoi încă unul și pe urmă a început să alerge de-a curmezișul potecii spre mâncarea abandonată. Spre încântarea ei, era o cutie de carton mototolită, cu mai mulți cartofi tăiați bețe. Și-a pus laba pe ea și și-a vârât botul înăuntru, lingând sarea cu limba lungă.

Vuuu !

Un animal mare de foc venea în viteză spre ea, cu ochii fulgerând de mânie.

Lusa a țâșnit pe partea cealaltă a potecii exact la țanc. Când a sărit pe iarba de pe marginea drumului, a simțit o durere ascuțită în labă. Scâncind, s-a târât sub niște tufe și s-a așezat, cercetându-și labele din față, ca să vadă de unde vine durerea. Într-una dintre labe i se înfipsese ceva ascuțit și scânteietor, și din rană îi curgea sânge. Lusa se simțea rău și era neliniștită. Nu era

un ghimpe, dar îi părea ascuțit ca un ghimpe. Semăna cu lucrul acela transparent și strălucitor pe care îl văzuse în bârlogurile fețelor-turtite. Și o durea.

S-a ghemuit acolo o clipă, privindu-și laba și întrebându-se ce să facă. King ce ar fi făcut ? Dar Oka ?

Ei ar strânge din dinți, s-ar face bine și ar merge mai departe.

Și-a înfipt dinții în obiectul ascuțit și l-a smuls din labă. A curs mult sânge când l-a scos, iar Lusa se simțea amețită. A clătinat din cap, strângând din dinți, și a început să își lingă laba. Spre ușurarea ei, șuvoiul de sânge s-a domolit și apoi s-a oprit, iar laba o durea mai puțin. Dar când a încercat să calce, a străfulgerat-o iar durerea. Trebuia să găsească un loc sigur în care să se ascundă până se vindeca.

A pornit șchiopătând spre un spațiu deschis, înverzit, nu foarte departe de poteca animalului de foc. Nu era la fel de ferit ca unele dintre îngrăditurile prin care trecuse, dar iarba era foarte înaltă, aproape la fel de înaltă ca ea, și în capătul îndepărtat, lângă un gard, creșteau trei copaci. Lusa s-a ghemuit la rădăcina unuia dintre copaci și a început iar să își oblojească rana.

A stat acolo vreme de trei zile, până s-a pus din nou pe picioare. În timpul zilei auzea animalele de foc urlând și trecând în viteză. Se întreba dacă le supărase pentru că furase mâncare de pe teritoriul lor. Spera că nu o să iasă de pe poteca lor să o caute.

Din fericire, nu păreau să fie multe fețe-turtite în zonă. A văzut niște animale gălăgioase umblând prin iarbă, dar ele îi simțeau mirosul și stăteau departe de ascunzătoarea Lusei. Foamea și durerea o slăbiseră și o epuizaseră. Totul mergea prost ! Cum avea să ajungă vreodată la muntele ca un bot de urs, darămite să-l mai și găsească pe Toklo odată ce ajungea acolo ? Cel puțin încă vedea Veghetorul Ursilor din ascunzătoarea ei și o alina gândul că steaua nu o părăsise.

În noaptea în care Lusa a fost gata să își reia călătoria, cerul era acoperit de nori și nu se vedea nicio stea. S-a ridicat de jos și și-a ridicat ochii spre locul în care era sigură că ar trebui să fie Veghetorul Ursilor. Nu îl vedea, dar, într-un fel inexplicabil, știa că se uită unde trebuie. Era ca și cum ar fi tras-o cineva de blană, arătându-i direcția corectă. Chiar atunci, norii s-au risipit

preț de o bătaie de inimă, iar Veghetorul Ursilor și-a răspândit lumina de pe cerul albastru, întunecat. A dispărut aproape imediat, dar Lusei i-a fost de ajuns. Cât timp știa unde ar trebui să fie steaua, nu avea să se rătăcească !

Și-a verificat grijulie laba suferindă. Încă o durea când se lăsa pe ea, dar a făcut câțiva pași și a văzut că poate să meargă, cel puțin pe o distanță scurtă. Aflase unde este Veghetorul Ursilor, așa că era pregătită să meargă mai departe. A trecut peste gard și a pornit iar spre munte, ghidată de stea. Nu mergea de mult timp când o ploaie fină a început să se cearnă ușor, răspândind în aer un miros de prospețime.

Erau mai puține bârloguri de-ale fețelor-turtite în partea aceasta. Cele pe care le-a văzut erau împrejmuite de mari întinderi de iarbă și separate unele de altele prin pâlcuri de copaci. Huruitul animalelor de foc se auzea din ce în ce mai slab. Îi plăcea liniștea, dar o și speria puțin. Nu prea știa cum o să găsească de mâncare odată ce lăsa în urmă bârlogurile fețelor-turtite.

Ploaia a încetat înainte să se crape de ziuă. Lusa a strănutat, scuturându-și blana îmbibată cu apă. Totul împrejurul ei mirosea a verdeață și a viață, și de data aceasta avea multe ascunzători la dispoziție. Dar mai întâi voia să găsească ceva de mâncare. Ultima oară mâncase cartofi pe teritoriul animalelor de foc, dar trecuseră trei zile de atunci și începea să se împleticească de oboseală și de foame.

A mers atentă până la cel mai apropiat bârlog al fețelor-turtite. În lumina rozalie și cenușie a dimineții, bârlogul părea cufundat în liniștite. Nu se auzea niciun zgomot dinăuntru și nu vedea lumină la ferestre. Bârlogul și peticul de verdeață din fața lui erau împrejmuite de un gard înalt de lemn, dincolo de care se înălțau câțiva copaci.

Lusa a adulmecat prin spatele bârlogului, unde a găsit o cutie argintie. Capacul era prins foarte bine. Și-a înfipt ghearele sub el, a tras cu putere, iar capacul a căzut. Zgomotul a fost destul de puternic, dar tot nu s-a mișcat nimic în bârlog. Poate că fețele-turtite plecaseră după pradă. Și-a vârât botul în cutie și a apucat o piele mică, umplută cu ceva. A rupt pielea și a împrăștiat conținutul în jur, adulmecând fiecare lucru în parte.

Din spatele ei s-a auzit un zăngănit, iar Lusa s-a întors. Pe treptele bârlogului era un pui de față-turtită. Semăna cu puii de

față-turtită care o vizitaseră adesea în Valea Urșilor. Poate dacă dansa, avea să-i arunce fructe, cum făceau îngrijitorii. Doar gândul la afine era de ajuns ca să îi lase gura apă. Plină de speranță, Lusa s-a ridicat în două picioare și a început să dea din labele din față.

Puiul de față-turtită a scos un țipăt.

Speriată, Lusa a căzut pe spate. Încă îi țiuiau urechile când s-a ridicat din nou. Ușa bârlogului s-a deschis cu o bufnitură și afară a năvălit un adult, strigând și gesticulând. Într-o labă ținea o vergea lungă de metal. Când a îndreptat-o spre ea, Lusa și-a dat seama că seamănă cu cea pe care o folosise îngrijitorul ca să le adoarmă pe ea și pe mama ei.

A luat-o la fugă spre gardul cel mai apropiat. Nu voia să adoarmă ! Cu un salt uriaș, și-a înfipt ghearele în lemn și a urcat până sus. Dar, când să sară pe partea cealaltă, s-a auzit un bubuit din spate și, chiar lângă ea, câteva dintre stinghiile gardului au dispărut într-o explozie de așchii.

Lusa s-a dezechilibrat și a căzut pe partea cealaltă, lovindu-se în burtă la aterizare. Suferindă, s-a ridicat iar și a pornit șchiopătând spre pădure. Nu știa exact ce se petrecuse, dar bănuia că, dacă vergeaua de metal ar fi nimerit-o, atunci ea, și nu gardul, ar fi fost cea care ar fi explodat în bucăți.

S-a adăpostit între doi copaci, cuprinsă de tremur. Pe de o parte, ar fi vrut să nu mai plece de acolo niciodată. Nu așa trebuia să fie călătoria ei ! Poate că avea dreptate King, poate că ar fi trebuit să rămână în Valea Urșilor. Pe de altă parte, știa că ar trebui să pornească din nou la drum imediat ce se lăsa întunericul. Trebuia să ajungă în pădure și în munți. Odată ce ajungea cu adevărat în sălbăticie, departe de fețele-turtite, totul avea să meargă mai bine ; chiar dacă și acolo avea să se confrunte cu tot soiul de pericole, nu putea să își închipuie că ar putea fi mai înspăimântătoare decât cele cu care se confruntase până atunci.

Lusa a dormit toată ziua și, când s-a lăsat noaptea, de-abia s-a urnit la drum. Tare ar fi vrut să rămână... Mai era un bârlog al fețelor-turtite numai câteva lungimi ursești mai departe, printre copaci, dar nu voia să riște încă un atac al vergelei îndrăcite. Avea să ajungă în pădure și apoi avea să înceapă să caute iar ceva de mâncare.

A tot mers printre copaci până a ajuns la o potecă, unde s-a

oprit și a privit cerul nopții. Ce a văzut i-a tăiat respirația. Erau așa de multe stele ! Nici nu bănuise că ar putea fi atâtea, strălucirea portocalie a luminilor dimprejurul Văii Ursilor și dintre bârlogurile fețelor-turtite trebuie să le fi ținut ascunse. Dar acolo, departe de fețele-turtite, unde era mult mai întuneric, vedea toate steluțele scânteind limpede pe cerul de un negru curat.

— Sunt mii se stele ! a șoptit ea.

În sfârșit vedea stelele din poveștile Stellei. Vedea puiul de urs negru pe urma căruia venea Veghetorul Ursilor și vedea și ursul mare și brun care alerga pe cer, încercând să prindă puiul și să îi fure steaua. Ursul cel mic trebuia să fie curajos, la fel ca ea.

Lusa a pornit mai departe, cu ochii ațintiți asupra siluetei întunecoase a muntelui dinaintea ei. A alergat pe niște petice cu iarbă, printre pâlcuri de copaci și prin spatele bârlogurilor tăcute ale fețelor-turtite. A mers toată noaptea. Apoi, în sfârșit, exact când soarele își trimitea razele aurii peste linia orizontului, Lusa a traversat o ultimă potecă de piatră și, când a privit în sus, a văzut povârnișul muntelui ridicându-se deasupra ei.

Înaintea ei era o pădure uriașă, care se întindea pe versantul muntelui și ajungea până la hotarul cerului. Copacii erau mari, uriași, mult mai mari decât cei lungi și subțiri din Valea Ursilor. Lusa chiar credea că acolo vin spiritele ursilor când mor. Deja i se părea că le aude șoaptele în briza domoală care făcea frunzele să foșnească.

S-a oprit la marginea pădurii și a privit în sus spre crengi.

— Sunt eu, Lusa, le-a șoptit spiritelor copacilor. Am ajuns.

CAPITOLUL 24

Toklo

Toklo se tot uita la puiul de piele-netedă și nu îi venea să creadă. Știa limba ursilor !

— Te rog, ajută-mă, a spus puiul de piele-netedă. N-o să-ți fac nici un rău.

Gemetele lui păreau ciudate venind din gura unei piei-netede.

— Ce vrei ? a mârâit Toklo. Unde e puiul ?

— Eu sunt puiul, a spus necunoscutul, ducându-și laba la rană. M-am... m-am transformat în timpul nopții. Te rog, am nevoie să-mi aduci o buruiană.

Toklo a văzut că pielea-netedă tremură și e foarte palidă la față. Avea respirația greoaie și glasul îi șovăia, de parcă vorbea cu ultimele lui puteri.

— O buruiană ? a repetat Toklo. De ce vrei o buruiană ?

Nu credea povestea lui prostească despre puiul care se transformase într-o piele-netedă. Dar, în mod straniu, și el, și puiul de urs din noaptea trecută aveau la umăr aceeași rană.

— Sucul din frunzele buruienii o să-mi vindece rana de la umăr. E o plantă înaltă, cu flori de un galben aprins, a mormăit pielea-netedă. Frunzele sunt lungi și închise la culoare și ascuțite la vârf. Te rog... a îngăimat, iar chipul i-a fost străbătut de o străfulgerare de durere. Dacă nu o aduci, o să mor.

Toklo a ieșit din peșteră. Încă nu se hotărâse dacă să se întoarcă sau nu cu buruiana, dar nu îi plăcea mirosul bolnăvicios pe care îl emana puiul de piele-netedă. Îi amintea de Tobi și nu

voia să mai vadă pe nimeni murind, fie el și un pui de piele-netedă. Poate reușea să îi aducă buruiana, ca pe urmă să plece cât mai departe.

În timp ce urca prin defileu, îl căuta din ochi pe puiul de urs grizzly. Trebuia să se fi strecurat afară din peșteră cât dormea el. A fost surprins să nu găsească urme de labe sau mirosul puiului mai mic. Cum plecase de acolo ?

Ajuns pe o pajiște, Toklo a șovăit în spatele unui morman de bolovani, adulmecând aerul, după care a ieșit pe câmp. Nu erau urme de piei-netede sau de vergele pocnitoare. La urechi îi ajungeau doar bâzâitul insectelor în zbor și mormăitul îndepărtat al animalelor de foc. S-a dus la râu ; nu foarte departe de mal era un mănunchi de plante care semănau cu cele pe care le descrisese pielea-netedă. Toklo a smuls câteva fire, înfrânându-și pornirea de a mai sta să scormonească după câteva rădăcini pe care să le mănânce. „Poate dacă mă supără fața-turtită, o mănânc pe ea“, și-a spus el în gând. Oare urșii grizzly mâncau piei-netede ? Nu credea, mama lui nu pomenise niciodată de așa ceva și cu siguranță i-ar fi spus dacă sunt buni de mâncat.

A dus plantele înapoi până la defileu, ținându-le cu grijă în gură în timp ce cobora spre peșteră. Aveau un gust amar și a încercat să nu înghită niciun pic de suc. Înăuntru, pielea-netedă zăcea încolăcită pe podea, cu ochii închiși, respirând sacadat. Poate că avea dreptate când zicea că e pe moarte.

Toklo a azvârlit plantele lângă el.

— Asta vrei ?

Pielea-netedă a deschis ochii și a încuviințat din cap. A luat o tulpină în labele lui mici, fără gheare, și a început să îi rupă frunzele. Toklo a observat că labele pieii-netede se desfăceau în câte cinci degete și pe fiecare dintre ele puiul îl putea mișca separat de celelalte. Toklo și-a privit laba grea și mare, cu gheare lungi și drepte. I se părea mai utilă când trebuia să scormonești după rădăcini și să îți sfâșii prada, dar nu te ajuta prea mult dacă voiai să ridici lucruri mici.

— Cum te cheamă ? a întrebat pielea-netedă, adunând frunzele într-un mănunchi.

— Toklo.

— Eu sunt Ujurak.

Și-a vârât în gură frunzele și le-a mestecat până a făcut o pastă verde, pe care a scuipat-o și a întins-o pe rană. Toklo a

strâmbat din nas.

Ujurak a întins laba, în care încă mai avea puțină pastă.

— Ai o rană pe bot, a spus el. Unge-te cu asta.

— Nu ! a zis Toklo. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Crede-mă, o să se vindece mai repede, a spus pielea-netedă.

S-a întins spre botul lui așa de repede, încât Toklo nu a avut timp să reacționeze. Până să își dea seama ce se petrece, Ujurak îi întinsese deja pasta verde pe tăietura de pe bot.

A simțit niște furnicături reci pe piele și durerea s-a mai dus. Toklo a stat cuminte, lăsându-l pe Ujurak să întindă și restul pastei. După ce a terminat, Ujurak s-a rezemat de zidul peșterii. A închis ochii și respirația i-a încetinit până când Toklo și-a dat seama că adormise.

Era vremea să plece. Ujurak nu mai era pe moarte, așa că Toklo putea pleca fără să își facă griji din pricina puiului de piele-netedă. În liniște, ca să nu-l trezească, a ieșit din peșteră și a urcat iar povârnișul defileului. A pornit pe pajiște, refăcând drumul până la râu. În sfârșit putea să caute ceva de mâncare și să scape de gustul buruienii ăleia.

Stătea în râu, așteptând să apară vreun pește printre umbrele argintii ale apei. Iată ! A văzut ceva mișcându-se chiar printre labele lui. Toklo și-a amintit să nu sară prea repede. A văzut încotro se ducea peștele și a țintit locul în care avea să fie, nu unde era. De-abia apoi s-a repezit în apă, încrezându-se în labe că o să îl călăuzească bine.

Ghearele i s-au înfipt drept în carnea peștelui. Și-a băgat botul sub apă și a apucat între dinți mănunchiul strălucitor de solzi, care se zbătea cu înverșunare. Triumfător, a scos botul din apă și a scuturat peștele cât de tare putea, până când prada nu s-a mai mișcat deloc.

Prinsese un somon !

Toklo a ieșit din apă și a lăsat peștele să cadă pe malul acoperit cu pietricele. L-a fixat la pământ cu o labă și a smuls cu dinții o bucată de carne. Avea un gust extraordinar de delicios. Era chiar mai gustos decât somonul pe care îl furase cu câteva zile mai devreme.

Deodată, a ciulit urechile. Venea ceva printre tufe. Și-a arcuit spatele și a mârâit, gata să își apere prada. S-au auzit niște crenguțe trosnind și un pui de urs grizzly a ieșit dintre tufișuri.

Era puiul pe care îl salvase ieri.

— Tu ! a făcut Toklo.

— Da, a spus puiul. Îți mulțumesc pentru buruiană.

A privit umărul puiului. Avea rana acoperită cu o pastă verzuie.

— Pielea-netedă te-a uns cu chestia asta ? a întrebat el.

— Adică omul ăla ? a întrebat puiul. Eu eram. Mă cheamă Ujurak.

Toklo a făcut ochii mari.

— Dar tu ești urs.

— Acum da, dar nu tot timpul. Nu știu dacă de fapt sunt urs, băiat sau altceva.

Umerii i s-au prăvălit. Toklo se întreba cum o fi să te transformi în altceva. Nu voia să afle. Era clar că cel mai bine e să fii urs.

— Ei bine, acum ești urs, a spus.

Nici măcar nu era sigur că îl crede. Poate că se întâlnise cu pielea-netedă, care îl unsese cu pasta pe umăr. Și totuși, amândoi aveau rana exact în același loc. Și aceiași ochi căprui nevinovați, în care se citea încrederea...

Toklo a luat niște carne de somon și i-a dat-o puiului. Ujurak a acceptat recunoscător. Toklo și-a terminat jumătatea lui de somon și s-a uitat cum puiul mușcă dintr-a lui. Nu se așteptase să îl reîntâlnească. Tot ce voia Toklo era să se asigure că nu o să moară, și era limpede că nu mai are nevoie de ajutor.

— Bine, a spus Toklo. Atunci eu mă duc.

— Stai, a spus Ujurak, ridicându-se în două picioare. Încotro ?

Toklo a râcâit cu ghearele pământul moale.

— Cât mai departe de alți urși, a mârâit el.

Se gândea la steaua strălucitoare, care stătea singură pe cer, departe de toate celelalte. Așa voia să fie și el.

— Acolo merg și eu, a spus Ujurak în mod neașteptat. Dar nu știu cum să ajung. Tot ce știu e că drumul o să fie însemnat pe cer de o cărare de foc.

Toklo a înclinat capul. Foc pe cer ? Ar fi crezut mai degrabă că puiul de urs are albine în cap.

— Păi atunci... succes, a spus el.

— Nu, nu înțelegi ? a insistat Ujurak. Trebuie să călătorim împreună. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt să găsim locul.

Toklo l-a privit pe Ujurak. Avea umeri mici pentru un urs brun, iar forțele lui nu păreau prea încercate ; nu părea să se fi călit cățărându-se pe stânci și umblând prin zăpadă. O imagine a lui Tobi i-a străfulgerat lui Toklo prin minte. Dacă Ujurak rămânea singur, era posibil să nu supraviețuiască. Dar Toklo nu voia un tovarăș de drum, unul de care să trebuiască să aibă mereu grijă, unul care l-ar fi încetinit. Și cu atât mai puțin unul care zicea întruna că se poate transforma într-o față-turtită.

— Unde e mama ta ? a întrebat Toklo.

Ujurak a ridicat din umeri.

— Sunt singur de mult timp, a răspuns. Te rog, ajută-mă să găsesc locul în care trebuie să ajung.

Toklo s-a gândit la trupul lui Tobi, acoperit cu pământ și frunze. S-a gândit la mama lui, înnebunită de durere, care nu îl iubea îndeajuns încât să aibă grijă de el. Toklo știa că nu îl poate părăsi pur și simplu pe Ujurak.

— Bine, a spus el morocănos. Putem să mergem împreună o vreme. Dar nu merg până la locul în care e foc pe cer.

Nu părea să fie un loc cu văi ocrotitoare și cu râuri pline de somon.

— Hai să mergem ! a zis Ujurak și a pornit sprinten în susul râului, fără să aștepte să vadă încotro are Toklo de gând să meargă.

În salturile lui, lovea pietricele cu labele, și una dintre ele l-a nimerit pe Toklo drept în nas.

Toklo a oftat și și-a frecat botul. În ce se băgase ?

CAPITOLUL 25

Kallik

Ființele fără gheare și-au coborât vergelele morții și au strigat ceva. Una dintre ele, cu blană pe bot, a făcut un pas în față și a îndreptat o vergea spre ea. Kallik a simțit o zgârietură într-o parte. A țipat și a sărit înapoi, ducându-și laba la rană. Era uimită că nu o doare prea tare. Cu siguranță că nu era una dintre vergelele morții în legătură cu care o avertizase ursoaica.

Pe urmă a observat că lumea din jurul ei devine difuză. Se simțea de parcă mintea i s-ar fi topit ca gheața. Totul în jurul ei devenea nebulos, ca văzut printr-o pâclă deasă. Kallik a clipit de câteva ori, încercând să rămână trează. Oare așa te simțeai când mureai ? Nu voia să moară acolo, așa de departe de gheață.

Dar nu se putea lupta cu greutatea care îi apăsa mintea. A alunecat la pământ, pierzându-și vlaga. Ochii i s-au închis ușor și s-a afundat în întuneric.

Când Kallik a deschis iar ochii, s-a trezit înconjurată de o mare de un alb strălucitor, intens. Nu era zăpadă, ci altceva – ceva rece, tare și ciudat. S-a frecat cu labele la ochi. Simțea mirosul altor urși. S-a scuturat, încercând să alunge bâzâitul din urechi. Urșii strigau unii la alții, ocărau și cereau ajutor.

Kallik s-a ridicat ; era încă ametită. Auzea niște zăngănituri și de undeva din apropiere venea un miros puternic. A adulmecat. Venea de la ea ! Avea blana îmbibată cu ceva lipicios, cu un miros înțepător, care îi făcea ochii să lăcrimeze. În gură simțea un gust ciudat.

Unde era ?

De-abia se putea ține pe picioare. A făcut un pas în față și a observat că e înconjurată de niște coloane cenușii, ca niște trunchiuri de copaci, dar mult mai drepte și mai netede. Dincolo de coloane, vedea un bârlog mare. Privirea i-a rătăcit de-a lungul pereților drepți și albi, până spre acoperiș. Pe urmă și-a coborât din nou privirea și a văzut că ceilalți urși polari sunt și ei împrejmuiți de coloane cenușii.

Printre îngrăditure se plimbau ființe fără gheare, uitându-se la urși. Unele dintre ele aveau niște bețe lungi, iar Kallik a tresărit și și-a ascuns nasul sub labe. Aștepta din nou înțepătura bățului.

Când ființele fără gheare au trecut pe lângă ea, Kallik a îndrăznit să le arunce o privire. Vizavi de ea, un urs bătrân se plimba prin spatele unor coloane.

— O să murim cu toții ! a urlat el. Gheața n-o să se întoarcă niciodată și o să murim cu toții de foame !

— Nu e adevărat ! a strigat Kallik, simțind că o cuprinde și pe ea panica. Gheața o să se întoarcă. Așa se întâmplă întotdeauna. Așa mi-a spus mama.

Glasul i-a șovăit la final, dar ursul nici nu a luat-o în seamă.

— Toți ursii din lume o să moară de foame ! a răcnit el din nou.

— Gheața Veșnică...

— Nu se topește niciodată...

— Acolo trebuie să mergem...

Șoaptele s-au răspândit printre urși, foșnind ca zăpada pe gheață. Kallik s-a scărpinat în ureche. Oare vorbeau despre locul în care ducea Steaua Căii, acolo unde zăpada nu se topea niciodată ?

— Gheața Veșnică ? a scâncit Kallik. Adică locul în care dănțuiesc spiritele ? Locul spre care duce Steaua Căii ?

— Departe... a murmurat un urs, dar niciunul dintre ei nu i-a răspuns lui Kallik la întrebare.

Kallik nici măcar nu credea că știu ce spun. Jumătate dintre ei păreau înnebuniți și îngroziți, mormăind pentru sine în loc să vorbească între ei.

În apropiere s-a auzit un zăngănit și Kallik a văzut că se apropie două ființe fără gheare. S-a ghemuit într-un colț, lipindu-se cu spatele de coloanele reci și dure. Nu avea cum să scape. Era

prizonieră. Ființele fără gheare s-au apropiat din ce în ce mai mult, apoi s-au întors și s-au dus la cușca ursului bătrân și râios care urla. Unul dintre cei doi a îndreptat ceva spre cușcă și s-a auzit un șuierat scurt.

Kallik s-a apropiat, încercând să vadă ce se întâmplă. După o clipă, ființa fără gheare a deschis o ușă între coloane și a scos pe acolo corpul inert al ursului bătrân.

Pe Kallik a cuprins-o panica. Ființele fără gheare îl uciseseră ! Poate că aveau să îi ucidă pe toți !

— Mamă ! a strigat ea, izbindu-se de coloane cu toată forța. Mamă, te rog, ajută-mă !

Trebuia să plece de acolo. Poate reușea să dărâme coloanele sau să treacă printre ele, sau... Copleșită de groază, se izbea de bare iar și iar.

Într-un sfârșit, a căzut la pământ epuizată. De-abia mai avea suflu. Barele nu se mișcaseră nici cu o labă mai încolo.

— Nu rezolvi nimic așa, a spus un glas din îngrăditura alăturată. Ar trebui să-ți economisești energia dacă vrei să treci cu bine peste asta.

Kallik s-a întors și a văzut o ursoaică mare. Părea să fie de-o vârstă cu Nisa, poate avea și ea pui, dar ochii nu îi erau blânzi ca ai Nisei, iar glasul îi părea obosit și mânios.

— Zăbrelele cuștilor ăstora sunt imposibil de rupt, a zis ea mai departe. Crede-mă, au încercat urși mult mai mari decât tine.

— Cine ești ? a întrebat Kallik. Acum știa un nou cuvânt : „cușcă“. Nu îi plăcea.

S-a lăsat liniștea.

— Mă cheamă Nanuk, a spus ursoaica într-un târziu.

— Pe mine Kallik. Unde suntem ?

— Suntem în bârlogul unei ființe fără gheare. Aici îi aduc pe toți urșii care se apropie prea mult de bârlogurile lor.

— Ce-o să ne facă ? a scâncit Kallik.

— Nu-ți face griji, a spus Nanuk. Am mai fost aici. Ne ține o vreme, apoi ne duc iar la gheață. N-o să pățești nimic cât timp nu le faci probleme.

Kallik a șovăit.

— Ai mai văzut pui așa ca mine, singuri ? Îl caut pe unul pe care-l cheamă Taqqiq. E puțin mai mare decât mine și merge cu labele rășchirate, așa, a spus ea, crăcănându-se. E... e fratele meu. Când a murit mama noastră, a fugit, și eu îl tot caut.

Nanuk a clătinat din cap.

— Ești singurul pui pe care l-am văzut de data asta. Arșița-pe-cer a adus mai multă foamete decât în alte dăți. Probabil că fratele tău a murit.

— Nu ! a strigat Kallik. Nu a murit. Nu cred. E puternic, mult mai puternic decât mine ! Dacă eu pot să supraviețuiesc așa de mult, poate și el.

Ursoaica mai bătrână a măsurat-o pe Kallik din priviri.

— Sper să ai dreptate, a spus cu blândețe.

S-a auzit iar zăngănitul de mai devreme, iar Kallik a văzut că se întorc cele două ființe fără gheare. S-a retras în fundul cuștii și a simțit cum piatra tare îi zgârie blana. Probabil că nu mai avea blana așa de deasă ca de obicei, pentru că își simțea oasele frecându-i-se de zid. Ființele fără gheare s-au apropiat mai mult, deschizând cușca, dar blocând intrarea.

— Nanuk ! a strigat Kallik. Ce fac ?

— Stai liniștită. N-are rost să li te împotrivești, a mârâit Nanuk.

Ființele fără gheare au aruncat ceva pe capul lui Kallik. Îl simțea lunecos, ca pielea unei foci, și era de culoarea cerului. S-a prăbușit pe podea sub greutatea învelișului. Urla și se zbătea, dar ființele fără gheare au imobilizat-o imediat.

— Ce fac ? a strigat iar Kallik. Termină, termină !

Una dintre cele două ființe fără gheare a luat ceva cu un miros puternic și l-a frecat de blana lui Kallik. Era același lucru lipicios și scârbos pe care îl observase și mai devreme pe blană. I-a intrat un strop în ochi, făcând-o să lăcrimeze.

Într-un sfârșit i-au dat drumul și au plecat din cușcă, luând cu ei și învelișul ca o piele de focă. Kallik s-a ghemuit pe podea, tremurând și mirosind mai urât decât mirosise în viața ei. Duhoarea o făcea să icnească, și a încercat să se șteargă pe bot, dar avea și labele murdare.

— Șșșt, Kallik, ființele fără gheare fac prostii de-ale lor, a spus Nanuk calm. Nu te-au rănit, nu ?

În afara cuștilor, o femelă fără gheare a plimbat un băț pe un perete și, încet, zăbrelele dintre cușca lui Kallik și cea a lui Nanuk s-au ridicat în aer, până când Kallik și Nanuk au ajuns într-o singură cușcă mare, fără bare între ele.

Acum Kallik simțea mai bine mirosul lui Nanuk. Duhnea a foame și a gunoi, nu avea deloc mirosul Nisei.

— De ce mi-au dat cu de-ăsta pe blană ? a scâncit puiul.

— Ca să nu-ți simt eu mirosul, i-a explicat Nanuk. Speră c-o să te confund cu un pui de-ai mei, ca să am grijă de tine când ajungem la gheață, a spus cu un glas disprețuitor. Ehei, ființe fără gheare ! Ei cred că sunt singurii care pot să vorbească între ei. Nu aș crede niciodată că ești puiul meu !

— Ce s-a întâmplat cu puii tăi ? a întrebat Kallik.

Ochii lui Nanuk s-au întunecat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a răspuns ea.

După umerii împovărați, Kallik și-a dat seama că Nanuk purta în spate la fel de multă tristețe ca ea. O simțea dincolo de duhoarea pastei aceleia verzui și lipicioase. S-a târât până la Nanuk, și-a întins botul spre ea și și-au lipit nasul una de cealaltă. Kallik a închis ochii ; era o alinare pentru ea să simtă blana lui Nanuk mângâind-o pe a ei.

Nanuk s-a ghemuit în așa fel încât să o lase pe Kallik să se odihnească lipită de ea.

— Știu că nu ești puiul meu, a șoptit ea. Iar eu nu sunt mama ta. Dar deocamdată nu ne avem decât una pe cealaltă.

Pe Kallik a furat-o somnul. Pentru prima oară de când murise mama ei, se simțea în siguranță.

CAPITOLUL 26

Lusa

Razele aurii ale soarelui se strecurau printre frunze, aruncând umbre verzui pe pământul din pădure. Un vânticel domol legăna copacii cu un murmur ca al unor glasuri din depărtare. Undeva, nu foarte departe, Lusa auzea susurul unui pârâu și simțea mirosul înțepător și dulce al fructelor de pădure.

A făcut câțiva pași, bucurându-se de aerul proaspăt și afundându-și labele în pământul umed. Nu mai ieșise la lumină de zile bune, iar căldura soarelui din acea zi senină o făcea să își dea seama cât de mult îi dusese lipsa.

Copacii nu erau cum se așteptase ea. S-a apropiat de unul și l-a studiat cu atenție. Era înalt și gros, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ și cu ramurile avântându-se spre cer. Crezuse că o să semene mai mult cu urșii, din moment ce adăposteau spiritele urșilor. Lusa s-a întrebat cât ar trebui să creadă din ce îi spusese Stella.

Într-un luminiș din apropiere a observat însă un copac deosebit de ceilalți. Era un copac pitic, plin de flori frumoase și albe. Părea că stelele de pe cer fuseseră preschimbate în flori și răspândite peste tot prin copac. Lusa spera să se transforme într-un copac pitic când avea să moară. Nu voia să plutească pe un râu, ca Oka și Tobi. Voia ca spiritul ei să se transforme într-o puzderie de flori.

Și-a întins laba și a găsit câteva fructe mici și roșii atârnând pe crengi. A reușit să smulgă una cu dinții. Când a strivit-o, un suc dulce i s-a răspândit în gură, gâdilându-i limba.

Era mult mai gustos decât mâncarea fețelor-turtite, după care umblase așa de mult timp. Îi plăcea chiar mai mult decât cartofii sărați.

Deodată, a auzit pocnetul unor crengi în spatele ei. Inima i-a luat-o la trap și biata Lusa a sărit într-un copac, urcând cu salturi mici, cum o învățase King. Ascunsă printre fructele dulci, s-a agățat de trunchi și a privit în jos.

Un animal cu patru picioare venise în luminiș. Din cap îi creșteau niște crengi lungi, iar blana lui avea toate nuanțele de cafeniu. A stat sub copac o clipă, adulmecând aerul. Lusa i-ar fi putut sări în spate. Animalul a privit neliniștit în jur. Lusa era și ea pradă aceleiași neliniști. O clipă mai târziu, animalul a luat-o la fugă printre copaci.

Lusa a rămas în copac. Se simțea în siguranță acolo. S-a întins după încă un fruct și l-a mâncat. Simțea în gâtlej mirosul frunzelor, al florilor și al sevei copacului, toate amestecate. S-a întins iar, apoi s-a oprit, cu laba încă întinsă.

Din copac o privea un alt urs negru. Înghețată de panică, Lusa a privit înapoi. Pentru un lung răstimp, nu s-a mișcat niciunul dintre ei. În sfârșit, șovăielnică, Lusa s-a întins să împingă niște frunze ca să îi vadă fața mai bine. A râs stânjenită. Nu era un urs adevărat, ci doar o părere : niște noduri și vârtejuri în scoarță, care semănau perfect cu fața unui urs.

— Bună, a șoptit Lusa, apropiindu-se mai mult de trunchiul copacului. Ai fost urs cândva ?

Poate că Stella avea dreptate până la urmă. Îi plăcea să simtă că un spirit e așa de aproape de ea și o privește ; parcă nu mai era așa de singură.

A mai stat o vreme în copac, bucurându-se de lumina soarelui și de mirosul florilor. Când soarele a ajuns la zenit, Lusa și-a luat în șoaptă rămas-bun de la chipul ursului din trunchi și a coborât. A ciulit urechile și a plecat în căutarea pârâului.

Scânteierea apei printre copaci i se părea încântătoare și s-a dus să se joace în vad. Îi plăcea să simtă pietrele netede, în formă de ou, rostogolindu-se sub labele ei. S-a aplecat ca să bea din apă și a simțit cum lichidul răcoros îi alină oboseala adunată în atâtea zile de mers pe poteci de piatră.

Lusa a mers pe firul apei. Era sigură că izvorăște din vârful muntelui. Râul rece ca zăpada topită cobora pe versantul abrupt. Dacă mergea în amonte, cu siguranță avea să ajungă în vârful

muntelui ca un bot de urs. Nu trebuia decât să urmeze drumul pe care i-l arăta Veghetorul Ursilor și să urce în direcția din care venise Oka. Se afla pe drumul cel bun, dar pădurea era așa de mare... mult mai mare decât își închipuise ea vreodată. Nici dacă urca până în vârful celui mai înalt copac nu credea că i-ar putea vedea capătul. Cum avea să-l găsească ea vreodată pe Toklo ?

A mers pe lângă pârâu tot restul zilei și următoarea, răcorindu-se din când în când la umbra copacilor. În a treia zi, pârâul nu mai cobora drept pe versant, ci o cotea spre pădure. Lusa s-a așezat pe mal, clătindu-și labele în apă. Pârâul nu mai mergea în direcția cea bună. Trebuia să treacă muntele ca să refacă traseul Okăi și să ajungă la Toklo. Avea să îi pară rău că părăsește pârâul, căci susurul lui clocotitor îi dădea sentimentul că are un tovarăș de drum. Când s-a ridicat în sfârșit și a intrat în pădure, se simțea mai singură ca niciodată.

Zilele erau mai lungi și mai fierbinți, iar pământul de sub labele ei era din ce în ce mai povârnit pe măsură ce urca pe munte. Le era recunoscătoare copacilor pentru umbra lor răcoroasă și pentru ocrotirea pe care i-o ofereau noaptea. Oricât de sigură s-ar fi simțit în pădure, știa că trebuie să fie vigilentă. Așa că noaptea se cățăra în copaci și dormea între crengile lor, unde era la adăpost de ursii grizzly, de lupi și de fețele-turtite care se aventurau așa de departe.

La cinci zile după ce a intrat în pădure, Lusa a urcat pe niște stânci care formau un platou și, când s-a uitat în jur, a văzut lumea întinsă la picioarele ei. S-a așezat, uluită. Vedea în depărtare locul în care cerul se întâlnea cu pământul, ascuns de niște nori subțiri și mov. Vedea chiar și liziera pădurii, deși era foarte departe. Dincolo de ea, zărea contururile bârlogurilor fețelor-turtite și unghiurile ascuțite ale potecilor pe care goneau animalele de foc. Lusa se întreba dacă Valea Ursilor e și ea acolo jos și dacă cineva din familia ei s-o uita în sus spre munte în clipa aceea, gândindu-se la ea.

Se simțea vinovată, iar singurătatea a copleșit-o ca una dintre furtunile acelea puternice care umpleau adăpătorile ursilor în Vale. Spera că familia ei nu își face griji din pricina ei. Spera că înțelegeau că fugise și că nu își închipuiau că murise. Și-a amintit ce îngrijorată fusese din cauza Ashiei când o luaseră fețele-turtite.

A auzit un zgomot ciudat în apropiere și a ciulit urechile.

Părea să fie un bâzâit. S-a ridicat pe picioarele din spate și a înălțat botul să adulmece aerul. Mirosea dulce, așa de dulce, încât a strâmbat din nas. Și-a adus aminte că Stella îi povestise despre ceva ce se numea Copacul Bâzâitor. „Copacul bâzâie și tot bâzâie și te înțeapă ca să pleci“, spusese ea, „dar dacă stărui, poți să scoți din el cea mai delicioasă dulceață, mai bună chiar decât afinele.“

Lusa a mers pe urma zgomotului. Spre surprinderea ei, bâzâitul chiar venea dintr-un copac. Nu părea cu nimic diferit de copacii dimprejur, cu excepția unei scorburi la jumătatea trunchiului, cam cât capul Lusei de mare. Pe lângă scorbură zburau niște gândăcei părăoși. Erau albine, Lusa le mai văzuse în Valea Urșilor țopăind din floare în floare. S-a cățărat în copac și s-a prins bine de o creangă groasă, ca să poată vârî capul în scorbură. A întins limba și a simțit că atinge ceva cald, lipicios... și minunat de dulce !

Bâzâitul s-a întețit, iar Lusa s-a întrebat dacă se înfuriase copacul pe ea. Deodată, un roi de albine a țâșnit din scorbură și s-a repezit la ea. Când a simțit prima înțepătură, și-a dat seama că Stella se înșela, nu copacul scotea bâzâitul și înțepa, ci albinele ! Dar albinele din Valea Urșilor nu bâzâiseră niciodată așa și nici nu o înțepaseră cu acele lor ascuțite, pe care nici măcar nu le vedea.

— Au ! a strigat Lusa, lovindu-le cu labele. Au ! ! Terminați !

Dar nu a rezistat tentației mierii, așa că și-a mai vârât o dată botul în scorbură și a lins și a tot lins până s-a ghiftuit, încercând să ignore atacul dureros al roiului de albine.

Când s-a săturat, a coborât din copac și a plecat. Botul o ustura de la înțepăturile albinelor. Tot clătina din cap, încercând să își mai domolească durerea, dar își simțea burta caldă și plină, iar dulceața aurie a mierii i-a lăsat un gust plăcut în gură pentru tot restul zilei, așa că în final și-a spus că meritase.

Spre seară, pe când o ceață ușoară se lăsa dinspre piscul muntelui, preschimbând totul în argint, Lusa a observat un semn pe unul dintre copaci. S-a ridicat pe labele din spate ca să îl cerceteze mai bine. Păreau zgârieturi făcute cu ghearele pe scoarță, la o distanță de la pământ de două ori cât înălțimea ei. Se străduia să își aducă aminte ce îi spusese tatăl ei despre astfel de scrijelituri, dar a distras-o mirosul afinelor dintr-un tufiș din apropiere.

S-a dus la tufă și a rupt cât de multe fructe a putut mânca.

Mai erau și alte fructe în tufa alăturată și a tot mers mai departe, din tufă în tufă, mâncând tot ce găsea. În curând trebuia să găsească un loc în care să doarmă, căci noaptea se lăsa cu repeziciune. Vedea deja câteva stele scânteind pe cer.

Lusa s-a oprit să adulmece o plantă cu frunze țepoase și crengi cu spini. Văzuse niște fructe interesante pe crengile astea, dar trebuia să fie foarte atentă să nu se înțepe, mai ales că botul încă o durea de la înțepăturile albinelor. A lovit o frunză cu laba și s-a tras repede înapoi. Dar dacă...

Un pufnet țâfnos i-a întrerupt gândurile. Lusa s-a întors și s-a trezit față în față cu un urs brun uriaș. A încremenit de groază.

— Ești pe teritoriul meu ! a mârâit ursul, lovind-o așa de tare, încât a făcut-o să cadă la pământ.

Ursul s-a ridicat pe labele din spate, depășind-o cu mult în înălțime pe Lusa. Avea colți lungi și fioroși, iar ochii lui maronii ca niște mărgele au fulgerat-o dintr-o încâlceală de blană brună.

— Îmi pare rău ! a icnit Lusa, ridicându-se și ea pe labele din spate. N-am vrut să...

Ursul a mârâit și a lovit-o iar, de data asta țintuind-o la pământ. Lusa cu greu mai putea respira sub apăsarea lui, iar ghearele ursului brun o zgâriau. Ursul necunoscut s-a aplecat până când Lusa a putut să îi simtă răsuflarea fierbinte și puturoasă și i-a șoptit la ureche :

— Asta înseamnă că ești prada mea.

CAPITOLUL 27

Toklo

În timp ce o adiere răcoroasă îi ciufulea blana, Toklo privea steaua singuratică, mărginită de costișe. Se întreba dacă își bate joc de el, fiindcă durul și independentul Toklo se legase la cap cu o nemaipomenită povară : cu prostănacul de Ujurak.

Puiul cel mic o luase înainte și ieșiseră din vale cu pas sprinten. Merseseră toată ziua, de parcă Ujurak ar fi știut exact care le e destinația, chiar dacă îi spusese lui Toklo că nu. Mai era puțin și răsărea luna, iar Ujurak mergea încă de-a lungul defileului care ducea la următoarea vale. Toklo a alunecat pe niște pietricele și era cât pe ce să se ducă și el cu ele în josul pantei. Iritat de propria neîndemânare și de faptul că părea să îl urmeze el pe Ujurak în loc să fie invers, s-a oprit și s-a scuturat.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat Ujurak, apropiindu-se.

Alerga în jurul lui Toklo în cerc, cu limba scoasă, de parcă ar fi vrut să se joace. Toklo și-a arcuit umerii. Nu îl cunoștea suficient de bine pe Ujurak ca să se joace cu el și încă era nedumerit de poveștile lui despre metamorfoze. Dacă era cu adevărat o piele-netedă ? Toklo nu voia să se zbenguie cu un grizzly ca mai apoi să descopere că partenerul lui de joacă s-a transformat într-o perfidă piele-netedă.

— Unde te duci ? a mormăit el. Cred c-ar trebui să mai urcăm puțin pe munte înainte să pornim spre următoarea vale. Găsim pradă mai bună sus în munți și mai puține fețe-turtite decât în văi.

— Sigur, a spus Ujurak. Până acum am mers pe urma stelei

ăleia, dar putem s-o luăm și drept în sus pe munte, n-o să ne abatem prea mult de la drum.

I-a arătat o lumină de pe cer, iar Toklo a înțeles cu neplăcere că puiul se referă chiar la steaua ursului singuratic.

— Urmărești steaua aia ? a întrebat el. De ce tocmai pe aia ?

— Nu știu, a recunoscut Ujurak. Așa simt eu. Dintre toate stelele, ea îmi arată încotro s-o iau.

Pe Toklo îl neliniștea faptul că Ujurak e atras de aceeași stea ca și el. Era steaua lui și nu voia să o împartă cu niciun alt urs.

— În orice caz, ar trebui să ne odihnim, a spus el morocănos. Pare să fie un adăpost acolo, între bolovanii ăia doi.

— Bună idee, a zis Ujurak.

Toklo a pornit primul spre bolovani. Unul era lung și plat, cu un capăt sprijinit pe pământ, iar cu celălalt proptit de cel de-al doilea bolovan, mare și rotund. Spațiul de dedesubt era suficient de mare cât să se poată strecura acolo puii. Pe când intra în adăpost, Toklo a observat că ocupă mai mult loc decât pe vremea când împărțea asemenea locuri cu Tobi. Crescuse fără să își dea seama.

Ujurak s-a ghemuit într-un colț și și-a sprijinit botul pe una dintre labele lui Toklo, cu atâta familiaritate, încât ai fi zis că s-au născut amândoi în același Bârlog Natal. Toklo nu știa dacă să îl împingă mai încolo sau să îl lase în pace, dar, până să se hotărască el, Ujurak deja închisese ochii și începuse să sforăie ușor.

— Minunat ! a mormăit Toklo.

A privit cerul, unde spiritul ursului strălucea încă. Avea să fie întotdeauna steaua lui, singuratică, mândră și fioroasă. Ea nu avea nevoie de alți urși, și nici el. Imediat ce se convingea că Ujurak poate supraviețui de unul singur, Toklo avea să se îngrijească iar numai de sine.

Toklo a simțit căldura soarelui printre stânci înainte să deschidă ochii. S-a întins. Își simțea gura uscată, iar blana îi părea prea grea, de parcă ar fi avut un pui de urs în cârcă.

Un pui de urs ! Și-a amintit de Ujurak și a deschis repede ochii. Nu mai era nimeni lângă el. Unde se dusese iar puiul ăla prostuț ? Toklo s-a ridicat și s-a scărpinat pe nas. Dacă ieșea și o

găsea pe pielea aceea netedă în fața adăpostului, nu avea să fie prea încântat.

Niște pietricele s-au lovit de stânca din spatele lui și a scos capul afară, adulmecând aerul. Ujurak râcâia pământul lângă bolovan. Cel puțin încă era pui de urs. Toklo s-a întrebat dacă Ujurak e nebun și numai își imaginase că se transformase în piele-netedă. Încă îi era greu să creadă că puiul de față-turtită și puiul de urs grizzly erau unul și același.

— Ce faci ? a izbucnit Toklo.

Ujurak a tresărit și a răspuns :

— Caut viermi. Sau larve. Uneori mai găsesc câte ceva pe sub stânci.

— Dacă săpai prea mult în pământ, putea să cadă stânca pe mine, l-a certat Toklo, ieșind afară.

„Am început să vorbesc ca mama“, și-a spus el cu tristețe.

— Oh, nu ! a spus Ujurak.

Părea îngrozit la gândul că l-ar fi putut strivi pe Toklo sub stâncă.

— Nu mi-a trecut prin minte. Îmi pare rău !

Toklo a pufnit și a pornit de-a lungul defileului, spre munte. Vedea deja pajiștile verzi din valea următoare și, dincolo de ele, și mai mulți munți, ale căror siluete acopereau hotarul cerului ca niște urși uriași, adormiți. A zgâriat cu ghearele pământul uscat. Ar fi vrut să fi fost vreun râu prin apropiere.

Ujurak a venit iute lângă el, alunecând pe pietricele.

— Și de ce ești singur ? a întrebat el, străduindu-se să țină pasul cu Toklo. Unde e mama ta ?

Toklo a ezitat. Nu voia să îi spună toată povestea, nu voia să își aducă aminte cum îl părăsise mama sau cum îi murise fratele în vârful muntelui.

— E o poveste lungă. Tu de unde vii ?

— Nu știu de unde... dar îmi amintesc un pic de mama, a spus Ujurak. Îmi amintesc că era mare și bună și mă simțeam în siguranță când dormeam lângă ea.

— Atunci probabil că ești urs, a spus Toklo. Nu-mi pot imagina o față-turtită purtându-se așa.

— Poate că așa se poartă și fețele-turtite între ele, a spus Ujurak.

Au ajuns la capătul defileului ; o nouă vale înverzită se deschidea înaintea lor. Pantele erau presărate cu copaci, iar în

zare se înălțau piscuri acoperite de zăpadă. Toklo a adulmecat aerul și a simțit miros de urs grizzly. A început să urce grijuliu panta, evitând direcția din care venea mirosul.

Ujurak a ridicat capul spre cer și a început să se legene înainte și înapoi, cu ochii închiși.

— Acum ce mai faci ? a mormăit Toklo.

— Caut steaua. Mă asigur că mergem în direcția cea bună, a spus Ujurak și s-a strâmbat.

Toklo a azvârlit în vale un băț lung și l-a privit cum sare peste mușuroaiele de termite. Ujurak putea să își dea seama unde e steaua lui ? Chiar și pe lumină ? Nu era drept. Și, în plus, era o prostie.

— Bine ! a spus Ujurak și a deschis ochii. Ai dreptate, pe-aici trebuie s-o luăm.

— Sigur că da, a mârâit Toklo.

Sigur că puiul ăla cu fluturi în cap hotăra încotro s-o ia urmând o stea invizibilă, în loc să se ia după ceva de bun simț, cum ar fi apropierea unor urși grizzly mari și furioși. A luat-o iar primul, hotărât să nu lase puiul să facă pe șeful cu el. Ierburile dese creșteau acolo în hățișuri încurcate ; unele îi ajungeau până la urechi și aproape că înota prin ele.

— Unde e Bârlogul tău Natal ? a întrebat Ujurak. Aveai frați sau surori ? Îți place să fii singur sau ți-e dor de ei ?

— Pui multe întrebări, a mârâit Toklo.

— Îmi place să știu cât mai multe lucruri, a răspuns Ujurak.

Toklo a decis să recurgă la același truc ca mai devreme și să îi pună și el lui Ujurak o întrebare în loc să răspundă.

— Când ai început să-ți schimbi forma ? a întrebat el.

Toklo sperase că o să fie un pârâu sau un râu în pădure, unde să se poată opri să bea și să se răcorească, dar ajunseseră aproape la lizieră și încă nu găsiseră nimic.

— Nu-mi amintesc, a spus Ujurak. Cred că atunci când eram foarte mic.

Deodată, s-au auzit niște aripi fâlfâind într-o tufă de lângă ei. Toklo și Ujurak au sărit amândoi speriați când o pasăre mare și neagră a țâșnit din hățiș și s-a avântat spre cer.

— Fir-ar ! a țipat Toklo. Dacă aș fi știut că e acolo, am fi putut s-o mâncăm !

S-a întors spre Ujurak, dar puiul fusese cuprins de un

tremur puternic.

— N-are de ce să-ți fie frică, a spus Toklo uimit.

Blana puiului a început să i se topească în piele, și i-au luat locul niște pene lucioase, negre, care i s-au răspândit pe tot corpul. Puiul se micșora ; labele din față i s-au alungit ca niște aripi, iar cele din spate s-au preschimbat în niște picioare slăbănoage de pasăre. În câteva clipe, Ujurak dispăruse și în locul lui apăruse o pasăre mare și neagră, ca cea care îi speriase pe ei.

Toklo rămăsese cu gura căscată.

— Crr, a făcut pasărea, înclinându-și capul spre Toklo. Crr.

— Pentru numele somonului, a mormăit Toklo. De ce-ai făcut asta, creier de veveriță ? Hai, schimbă-te la loc !

— Crrr, a făcut pasărea și a țopăit de câteva ori, ciugulind de pe pământ.

— Ujurak, pierzi timpul, a spus Toklo, împungând pasărea cu botul. Transformă-te înapoi în pui de urs. Hai, termină cu joaca.

Pasărea a mai cârâit o dată și și-a luat zborul.

Toklo a oftat. Și acum ? A clătinat din cap descurajat. A presupus că va trebui să aștepte ca Ujurak să se întoarcă. Poate că măcar în pădure avea să găsească ceva de mâncare. S-a dus la copaci și a scormonit puțin printre rădăcini și frunze moarte. A reușit să facă rost de câțiva bulbi și de niște nuci, iar când pasărea neagră a venit iar în zbor, Toklo stătea într-o rână la umbră, cu burta plină.

Pasărea s-a prăvălit într-o învălmășeală de pene și, pe când se rostogolea pe pământ, aripile i se lungeau și deveneau mai cețoase. Penele au căzut de parcă pasărea s-ar fi topit, iar chipul uimit al lui Ujurak a apărut din nou acolo unde fusese ciocul. Când s-a oprit din rostogolit, chiar la picioarele lui Toklo, de-abia mai respira.

— Gata, ai terminat cu prostiile ? a bodogănit Toklo.

— A... fost... înspăimântător, a gâfâit Ujurak. N-am mai fost niciodată pasăre până acum.

— Ei bine, acum ai făcut-o și pe asta. Putem să mergem mai departe ?

— Am crezut c-o să mor ! a continuat Ujurak, ridicându-se și scuturându-și blana. Nu știam când o să mă transform iar în urs, dacă o să mă transform în altceva și dacă asta s-ar putea întâmpla în aer. Aș fi putut să cad și să mă fac praf pe pământ.

— Se pare c-ai ajuns cu bine, a observat Toklo.

— Am simțit, a spus Ujurak. Am simțit că redevin urs și am știut că trebuie să aterizez iute. Brrr, a făcut el și s-a cutremurat iar. A fost cât pe-aci.

— Atunci n-ar trebui să mai faci lucruri din astea prostești, ca de exemplu să te transformi în pasăre.

— Nu mă pot abține, a spus Ujurak cu ochii căscați. Se... întâmplă. De obicei când mi-e frică sau când sunt entuziasmat.

— Mie mi se pare pur și simplu stupid, a pufnit Toklo. Ar trebui să înveți să te controlezi.

— Presupun că da, a spus Ujurak sfios.

A pornit iar la drum, și Toklo a trebuit să se grăbească să țină pasul. După câteva clipe, lui Ujurak i-a apărut un licăr strengar în ochi.

— Dar zborul a fost pe cinste.

— Ei bine, încearcă să nu mai faci, a spus Toklo. Concentrează-te mai tare.

Ujurak nu a răspuns și, după încă o clipă, Toklo a oftat.

— Bine, spune-mi cum a fost să zbori...

— A fost extraordinar ! Vedeam totul, vedeam dincolo de munții ăștia până în valea din care am venit noi și până la cele de dincolo de ea. Și m-am simțit așa de ușor, ca o frunză purtată de vânt... Vântul e foarte puternic acolo sus ! Nici măcar nu-mi vine să cred c-am ajuns înapoi în același loc. Mi se părea că aș putea să zbor până la ocean !

Toklo asculta numai pe jumătate, atent cum era la peisaj. Cum putea el să îl ferească pe Ujurak de pericole dacă el tot făcea prostii de felul ăsta ? A adulmecat iar aerul și a surprins un miros familiar.

— Simt mirosul unui râu, a întrerupt el pălăvrăgeala lui Ujurak. Unul în care e somon, cred. Hai într-acolo. E așa de devreme, că s-ar putea să fim singuri acolo.

A iuțit pasul și a trecut repede printre copaci, cu Ujurak pe urmele lui.

Copacii se răreau la marginea râului lat, dar noroios și cu apă puțină. Toklo simțea mirosul altor urși, dar nu vedea niciunul de pe malul nisipos ; a bănuit că cei mai apropiați urși grizzly sunt după cotul râului, unde copacii erau mai deși.

— Stai aici, i-a spus lui Ujurak. Mă duc să prind un somon.

Ujurak s-a așezat cuminte.

Toklo s-a dus apăsat până în mijlocul râului și și-a vârât botul în el, lipăind apa proaspătă și răcoroasă. Curentul era slab, dar i s-a părut că vede mai încolo o scânteiere argintie. Uitându-se mereu la apă, a pornit în susul râului, înfundându-și labele în noroi.

Strălucirea unor solzi, un corp alunecând peste pietricele, și Toklo s-a scufundat după el, amintindu-și o clipă prea târziu că trebuia să țintească locul în care urma să fie peștele, nu locul în care se afla. Nu a prins decât pietricele.

— Ah, ai fost pe-aproape ! a strigat Ujurak de pe mal. Pot să încerc și eu ? Pot să încerc și eu ?

— Șșt, l-a repezit Toklo.

Și-a reluat poziția, stând cu spatele la curent și cu ochii ațintiți asupra apei. A stat mult timp așa și îl dureau umerii de la atâta încordare. Începeau să îl usture ochii, dar s-a forțat să îi țină deschiși, ca să nu îi scape nimic din ce se petrece în râu.

— E ăla de acolo ? l-a întrebat Ujurak la ureche.

Toklo a tresărit, țipând de uimire, și a căzut în râu, împroșcând apă în jur. Nu îi venea să creadă că nu îl auzise pe Ujurak apropiindu-se.

— Scuze ! a icnit Ujurak. N-am vrut să te sperii ! Voiam doar să văd ce faci...

— Oh, pe Marile Spirite ale Apei ! s-a stropșit Toklo.

S-a ridicat de jos, cu apa șiroindu-i din blană.

— Bine, poți să stai aici și să te uiți la mine, dar numai dacă faci liniște !

— Așa o să fac, a promis Ujurak. Pe cuvânt !

Mormăind supărat, Toklo a privit iar în apă. Probabil că speriaseră somonii cu gălăgia și vânzoleala lor. Dar stai, ceva argintiu cu roz venea spre ei ! Toklo s-a ghemuit, cumpănindu-și viteza, gata să sară unde avea să fie nevoie.

— Aha ! a strigat Ujurak.

A sărit în apă, stârnind un adevărat val și stropindu-l pe Toklo, care a pierdut somonul. Toklo avea urechile înfundate și orbise pentru o clipă.

— Ujurak ! a strigat el, lovindu-se peste bot. Ești prostuț ca un urs negru !

A clătinat din cap și a deschis ochii.

Ujurak dispăruse.

— Poftim ? a mârâit Toklo, rotindu-se, căutând printre

copaci și scrutând cerul. Ujurak, transformă-te imediat în urs !

Ceva s-a prelins pe lângă labele lui, iar Toklo de-abia s-a stăpânit să nu atace. S-a oprit înainte ca ghearele să i se înfigă în pește, dându-și seama că poate fi Ujurak.

— Nu pot să cred, a mormăit el.

Ajunsese într-un impas. Nu putea să mai prindă pește, ca să nu îl pescuiască pe Ujurak.

— Ar trebui să te mănânc ! Să-ți fie învățătură de minte !

S-a întors pe mal, scuturându-se cu putere, ca să își scoată apa din urechi. Când i-a revenit auzul, din josul râului au răzbătut niște voci.

Nu se poate, erau alți urși, pescuiau !

— Nu ! a strigat el, alergând pe mal.

Chiar după un cot, râul se lărgea într-un mic iaz înconjurat de copaci subțiri. Doi urși grizzly stăteau în apă, uitându-se uimiți la Toklo.

— Nu mâncați somonul ! a strigat Toklo.

Îi ardea blana de rușine. Probabil că părea nebun de legat.

— Ce naiba tot spui ? a întrebat femela.

— N-am mâncat de zile întregi, a spus celălalt urs grizzly. Dacă prind un pește, cu siguranță îl mănânc.

— Nu poți să ții râul doar pentru tine. Valea, puiule, a mârâit ursoaica, și amândoi și-au îndreptat iar atenția spre apă.

Toklo a încercat să își dea seama cât i-ar fi luat lui Ujurak-somonul să ajungă în iaz. Urșii grizzly erau prea mari ca să se lupte cu ei. Trebuia să se gândească la altceva.

— Sunt otrăviți ! a izbucnit el. Somonii... o să vă îmbolnăviți !

Ursoaica a mijit ochii la el.

— Ce vrei să spui ? De unde știi ?

Toklo și-a târșâit picioarele, încercând să le trezească mila.

— Pentru că asta a pățit și mama, a scâncit el. Altfel de ce aș fi singur ? A mâncat somon din râul ăsta și a murit.

Masculul grizzly s-a ridicat pe labele din spate cu un mârâit.

— Somon din râul ăsta ? a întrebat el. Ești sigur ?

Toklo a dat hotărât din cap.

— A fost îngrozitor, a spus el. I s-a întărit burta, mirosea ciudat și a vomitat, după care s-a întins pe jos, gemând, și a murit.

Ursoaica a ieșit repede din râu, dar masculul se uita încă la

apă, de parcă n-ar fi fost sigur că Toklo spune adevărul.

— Poate că nu era somonul de vină, a spus Toklo nevinovat. Deși numai asta mâncase în ultimele zile. Dar presupun c-ați putea să mâncați, să vedeți ce se întâmplă.

Ursul a scos un mârâit gros și s-a lăsat în patru labe, după care a ieșit din râu târșâindu-și picioarele.

— Sper că nu ne-ai tras pe sfoară, a mârâit el când a trecut pe lângă Toklo. Dacă mă întorc și te văd mâncând vreun pește...

— Ai încredere, n-o să mă vezi, a spus Toklo.

— Mulțumesc că ne-ai avertizat, puiule, a zis ursoaica.

Cei doi grizzly au pornit spre copaci. Toklo a așteptat până au plecat, apoi s-a prăbușit pe nisip. Inima îi bătea așa de tare, încât credea că o să-i sară din piept. Tocmai speriase doi urși grizzly mari ! Nu îi venea să creadă că se lăsaseră păcăliți de povestea lui nebunească.

În râu s-a pornit un clocot. Toklo a văzut un bot blănos ieșind deodată din apă, urmat de niște umeri osoși, apoi de niște aripioare lucioase, care se transformau în labe zburlite. Câteva clipe mai târziu, Ujurak a ieșit din iaz, cu blana udă și scuipând apă. S-a trântit lângă Toklo, încercând să își recapete suflul.

Toklo l-a fulgerat cu privirea.

Ujurak a ridicat privirea spre Toklo, tremurând din toate încheieturile.

— Îmi... îmi pare foarte rău, a îngăimat el.

— Ai și de ce ! a urlat Toklo. Era cât pe ce s-o încasez de la doi urși grizzly pe când încercam să-i conving să nu te mănânce !

— O, a făcut Ujurak cu ochii căscați. Îți mulțumesc mult. Vezi, știam eu c-o să fim niște buni tovarăși de călătorie !

— Chiar ai numai albine în cap, a spus Toklo. Nu știu dacă ai fost prea mult timp piele-netedă sau altceva, dar n-ai nici măcar niște instincte elementare de pui de urs nou-născut. Nu mai pot să merg cu tine, Ujurak. E prea periculos și... și ciudat.

Umerii lui Ujurak s-au prăvălit.

— Dar eu credeam că suntem prieteni...

— Prietenii adevărați nu se transformă în somon, punându-și în pericol prietenii, a izbucnit Toklo, și chiar în aceeași clipă și-a dat seama cât de ridicol pare ce spune. Descurcă-te singur.

Cu aceste cuvinte, i-a întors spatele și a pornit furios printre copaci. Simțea privirea lui Ujurak de parcă i-ar fi ars

soarele blana, dar și-a văzut de drum. Era un urs singuratic, nu avea nevoie de niciun tovarăș.

A urmat o vreme mirosul celorlalți urși grizzly, până a fost sigur că porniseră spre vale. Apoi a urcat iar printre copaci, tot mai sus, în timp ce soarele cobora ușor pe cer. A observat steaua spiritului ursului înainte să se întunece pe deplin, pe când cerul trecea de la azuriu la mov-închis. Steaua strălucea cu putere, iar Toklo s-a întrebat dacă Ujurak o privește și el pe când pornește vesel în călătoria lui misterioasă.

Poate ar trebui să se asigure numai că nu s-a întâlnit cu ceilalți doi urși.

A făcut cale întoarsă, mergând printre copaci în linie dreaptă către susurul râului. Munții din zare erau niște forme negre ce se topeau pe cerul nopții, iar copacii din jur străluceau în lumina lunii. Toklo a găsit râul și a mers de-a lungul lui spre iaz, cu nasul aplecat, căutând mirosul lui Ujurak. Spera să îl vadă îndepărtându-se de râu și pornind în sus, pe munte.

Dar când a ocolit pe după cotul râului, a dat cu ochii de o formă întunecată ghemuită pe malul noroios al iazului. Toklo a prins viteză, din ce în ce mai mare, până a început să alerge prin nisip. Apoi s-a oprit brusc lângă pui.

Ujurak dormea. Pieptul i se înălța și i se lăsa ușor, iar pe nas îi ieșea un bâzâit. Blana îi era acoperită de frunzele căzute din copaci în timpul zilei și de noroi de când se târâse prin râu. Uitându-se la el, Toklo și-a amintit de un alt pui mic, acoperit cu pământ și frunze.

Nu îl putea lăsa singur pe Ujurak. Era un miracol că puiul supraviețuise până atunci ; fără Toklo, ar fi fost ucis, mâncat sau chiar strivit ; nu știa dacă Ujurak se poate transforma și în gândac, dar era limpede că e neajutorat, iar Toklo nu voia să îl mai urmărească și spiritul unui alt urs, în afară de cel al lui Tobi.

Cu un oftat, s-a întins lângă Ujurak și s-a lipit cu blana de corpul puiului, încălzindu-se unul pe altul. Ujurak a mormăit vesel în somn și s-a apropiat mai mult.

Toklo a privit steaua care strălucea printre copaci.

— Știu, știu, a mormăit el. Dar numai până când o să-nvețe să-și poarte singur de grijă.

CAPITOLUL 28

Kallik

Kallik și-a mijit ochii. Stătea lipită de Nanuk, iar blana ursoaicei mai mari îi gâdila nasul. Nu era la fel de bine ca pe gheață, dar era plăcut să nu mai trebuiască să fugă întruna, ca până atunci, și cel puțin nu o mai dureau labele. Și-ar fi dorit doar ca ființele fără gheare să le dea ceva de mâncare.

— Kallik, a șoptit Nanuk, dându-i un ghiont. Kallik, trezește-te ! E momentul să plecăm.

Kallik a clipit de câteva ori, încercând să se dezmeticească, și și-a dus labele la ochi. Auzea pașii ființelor fără gheare ; se apropiau. A deschis, în sfârșit, ochii și s-a ridicat. În fața cuștii se strânseseră mai multe ființe fără gheare decât văzuse până atunci la un loc, și aveau bețe, plase și alte lucruri ciudate în labe.

— Nu te speria, i-a șoptit Nanuk. Ființele fără gheare o să ne adoarmă, dar nu pentru totdeauna, ci doar puțin, cum au făcut și când te-au adus aici. O să dormi doar până ne duc la locul unde vine prima oară gheața.

— Ne ducem iar la gheață ? a icnit Kallik, sărind în picioare.

Nanuk a încuviințat din cap.

— O să ne lase aproape de marginea golfului, departe de aici. Când se întoarce gheața, noi o să fim acolo.

Kallik a încercat să își adune curajul, dar când a văzut că se apropie ființele fără gheare, și-a îngropat nasul în blana lui Nanuk.

— Mi-e frică, a scâncit ea. Dacă nu ne mai trezim niciodată

? Sau dacă ne duc așa de departe, încât n-o să-l mai găsesc pe Taqqiq niciodată ?

A privit-o pe Nanuk în ochi.

— Crezi c-o să fie și el acolo ?

— Sunt sigură, a spus Nanuk. Și-a lipit nasul de creștetul lui Kallik, iar puiul s-a ghemuit lângă ea. Nu-ți fie frică. Gândește-te numai la gheață. Gândește-te că mănânci foci, că alergi prin zăpada albă și strălucitoare și că te joci cu fratele tău acolo unde stelele strălucesc toată noaptea.

Kallik și-a ținut respirația, așteptând să simtă o durere ascuțită. Durea, dar nu la fel de tare ca data trecută. Pe când o fura somnul, s-a gândit la Taqqiq. Avea să fie și el acolo când se va trezi, așteptând și el întoarcerea gheții ?

Kallik a deschis ochii speriată. Un vânt rece îi sufla prin blană. Era ghemuită pe burta lui Nanuk, înconjurată de o plasă zdravănă. Ceva nu era în regulă, bătea prea tare vântul și simțea o legănare ciudată, ca și cum ar fi plutit pe valurile mării. Ceva bufnea și bubuia deasupra ei, făcând plasa să se zgâlțâie. A privit în sus și a văzut burta unei păsări de metal uriașe ; aripile îi zbârnâiau în cerc și scoteau un urlet ascuțit, cum nu mai auzise niciodată de la nicio altă pasăre.

S-a uitat în jos și aproape că i-a stat inima în loc. Pământul era foarte departe ! Plutea prin aer !

Kallik a țipat înspăimântată și s-a cățărat pe plasă, agățându-se cu ghearele de firele mai groase. Îi intra lapoviță în ochi, înțepând-o.

— Șșș, a făcut Nanuk, cuprinzând-o cu o labă și trăgând-o iar pe burta ei. Stai liniștită, a spus. Ne duce pasărea. O să fie bine.

— Dar zburăm ! a scâncit Kallik. Urșii nu zboară ! E așa de frig, iar noi suntem așa de sus... Cum se poate așa ceva ?

— Șșș, a făcut Nanuk din nou. Stai liniștită și respiră. Simți mirosul ?

Kallik a încercat să se liniștească și a adulmecat aerul.

— Miroase a gheață, a spus ea. Miroase ca acasă.

— Exact, a spus Nanuk. Mergem acasă. Totul o să fie bine, micuțo.

Kallik și-a afundat capul în blana lui Nanuk și a încercat să nu se mai gândească la distanța care le separa de pământ. Vântul se întețea, făcând plasa să se legene. În aer plutea greu mirosul

unei furtuni iminente, iar ploaia rece răzbătea prin ochiurile plasei, acoperindu-le blana cu cristale de gheață.

— Când ajungem, pot să stau cu tine ? a șoptit Kallik.

Nanuk a strâns-o mai tare pe Kallik lângă ea, ținând-o pe loc.

— Da, poți.

Cum-necum, pe Kallik a furat-o somnul. S-a trezit iar când s-a zgâlțâit plasa, făcând-o aproape să alunece de pe burta lui Nanuk. Vântul se domolise și erau înconjurate de ceva dens, alb și pufos. Le mâncase un nor !

— E doar ceață, a spus Nanuk. Cum se întâmplă pe gheață.

Kallik s-a uitat în jos. Nu mai vedea pământul, ci doar ceața învolburată, suspendată în aer, care înăbușea huruitul păsării de metal de deasupra lor. După cum se auzea, păsării de metal nu îi plăcea să zboare prin ceață. Părea necăjită, aripile i se văicăreau și zdrăngăneau. Kallik a privit în sus. Avea o presimțire sumbră. Se întâmpla ceva rău.

Chiar sub ochii lui Kallik, aripile care se răsuceau au început să se încline și să bolborosească. Apoi s-au oprit de tot și pasărea a pornit direct spre pământ, urlând mai tare decât vântul.

Acum Kallik vedea mai bine pământul cafeniu și golaș, de care se apropiau în viteză. Nici măcar păsările nu aterizau așa de repede ! A țipat și și-a afundat capul în blana lui Nanuk, iar Nanuk a strâns-o tare în brațe. Puiul auzea inima ursoaicei bătând cu putere.

— Ce se întâmplă ? a strigat Kallik.

Nanuk nu a răspuns. Deodată s-a auzit un zgomot ca un tunet, iar cerul a fost spintecat de o lumină portocalie când pasărea a izbucnit în flăcări. Căldura limbilor de foc i-a pârlit blana lui Kallik. S-au izbit de pământ și s-a așternut întunericul.

Când s-a trezit, Kallik era udă leoarcă, de parcă ar fi stat în ploaie. Simțea o greutate lângă ea și, preț de o clipă, mângâierea aerului rece și trupul de care stătea lipită au făcut-o să creadă că se află iar în Bârlogul Natal, cu Nisa și Taqqiq. Apoi a simțit duhoarea metalului arzând și și-a amintit unde se află.

— Nanuk ! a strigat, zbătându-se să se elibereze. Nanuk, ești bine ?

A rupt plasa dimprejurul ei, aruncând-o la o parte și

întorcându-se spre Nanuk. Ursoaica mai mare avea ochii închiși și era rece.

— Nanuk, a scâncit Kallik. Trezește-te, sunt eu, Kallik !

Ursoaica cealaltă s-a mișcat. A întors capul și a tușit, iar o picătură roșie de sânge a căzut pe pământ, lângă ea.

— Nanuk, ești rănită ! a strigat Kallik. Ce să fac ?

Nanuk a deschis ochii și a privit-o pe Kallik.

— Găsește-ți fratele, a spus ea cu glas răgușit.

Zguduită de un nou acces de tuse, Nanuk sângera.

— Dar vreau să stau cu tine. Credeam c-o să-l căutăm împreună.

— Nu pot să vin cu tine, a spus Nanuk vlăguită. Trebuie să fii tare. Ești puternică, mai puternică decât crezi. O să fie bine.

— Și tu ?

— E vremea să mă alătur spiritelor gheții, a șoptit Nanuk, lăsându-și capul pe spate cu un oftat. O să trebuiască să pleci de-aici fără mine. Du-te în locul în care gheața nu se topește niciodată și spiritele urșilor dănțuiesc în multe culori.

Kallik a icnit.

— Există cu adevărat locul ăsta ? Credeam... că poate e doar o poveste.

— Există cu adevărat, a șoptit Nanuk, căreia i se închideau ochii. Știu eu.

Glasul i-a pierit, alungat de vântul care începuse să vuiască în jurul lor.

— Stai ! a strigat Kallik. De unde știi ? Te rog, spune-mi mai multe, te rog, Nanuk, te rog, nu muri !

A scuturat-o pe Nanuk cu putere, încercând să o ridice. Dar Nanuk era grea și rece, și nu se mai mișca.

Kallik s-a lipit cu nasul de blana ursoaicei.

— O să-mi fie dor de tine, a șoptit ea. Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

Aerul era îmbâcsit de fumul ce ieșea din epava păsării de metal. Pasărea trosnea și pocnea ca o vergea a morții, trimițând flăcări spre cer. Deși era întuneric, fumul înțepător și scânteile flăcărilor nu o lăsau pe Kallik să vadă stelele.

A luat-o la fugă, fără să-i pese în ce direcție merge, atâta timp cât ajungea cât mai departe de pasărea în flăcări. Aluneca pe noroi, iar vântul îi arunca lapovița în față. Când a ajuns la capătul lungii pante, s-a întors să se mai uite o dată la epava păsării în

flăcări și la silueta albă și nemișcată a lui Nanuk, care zăcea nu foarte departe de ea.

— La revedere, Nanuk, a șoptit ea. O să mă duc în locul Gheții Veșnice, cum ai spus. Și poate, dacă acolo dănțuiesc spiritele, o să te găsesc și pe tine.

CAPITOLUL 29

Lusa

Lusa a țipat atât de tare, încât l-a speriat pe atacatorul ei, făcându-l să se ridice de pe ea o clipă, dar doar atât îi trebuia. S-a smuls din strânsoare și s-a pitulat sub tufa spinoasă, chiar dacă spinii îi sfâșiau blana. S-a strecurat pe partea cealaltă și a fugit până la copacul cel mai apropiat, urcând așa de repede în el, încât vedea crengile și frunzele ca pe o ceață. Și-a amintit cum îi spusese King că urșii grizzly nu pot să se cațere în copaci ca urșii negri și le-a mulțumit spiritelor copacilor că tatăl ei o învățase să se cațere așa de bine.

— Coboară imediat ! a răcnit ursul brun.

Se plimba pe la poalele copacului, pufnind de furie. Lusa s-a prins de trunchi și a închis ochii, rugându-se la toate spiritele urșilor din pădure să îl facă pe atacator să plece.

— O să dau cu tine de pământ, pui slăbănog ce ești ! a mârâit ursul grizzly. O să-ți pară rău c-ai pus piciorul pe teritoriul ăsta. Îți arăt eu ce poate să facă un urs adevărat ! O să-ți smulg blana și o să-ți scot inima cu ghearele.

Lusa și-ar fi dorit să își poată închide și urechile, nu numai ochii. Tremura așa de tare, încât tot copacul părea să se cutremure cu ea. De ce nu o lăsa în pace ? „Poate că îi e foame, ca Okăi“, i-a șoptit o voce. „Și ce dacă ? Doar n-o să mă mănânce pe mine !“ și-a spus ea.

Când s-a lăsat întunericul, Lusa era în continuare prizonieră printre frunze, iar ursul grizzly încă se plimba pe sub copac, mârâind. Umbre dese se târau prin pădure și numai luna

mai presăra câteva petice de lumină prin coroana copacilor. Mai era puțin și răsărea luna când ursul grizzly s-a ridicat pe labele din spate și a mai urlat încă o dată :

— Să nu te mai prind pe teritoriul meu !

După care a coborât și a plecat.

Lusei îi era prea frică să coboare din copac. Pădurea întunecoasă era friguroasă și neprietenoasă, iar King nu îi spusese ce să facă după ce se urcă într-un copac ca să scape de un urs. Și-a lipit fața în scoarța copacului și a rămas așa tot restul nopții, tremurând ca varga, prea înspăimântată ca să doarmă.

Când s-a luminat de ziuă, a reușit să vadă pământul de dedesubt. Ursul grizzly nu se zărea nicăieri și nici nu îi simțea mirosul în aer. Nu avea să uite niciodată mirosul ca de pământ al blănii lui... A coborât cu grijă pe trunchiul copacului și a fugit în direcția opusă celei în care plecase el. Asta însemna să se abată puțin de la drum, dar putea să caute și altă potecă prin munți ; orice era mai bine decât să rămână pe teritoriul ursului ăluia !

În timp ce alerga prin pădure, a trecut pe lângă un alt copac cu scoarța scrijelită. De data asta și-a amintit ce îi spusese King : „Stai departe de teritoriile urșilor grizzly. O să știi să le recunoști după zgârieturile de pe copaci.“ Fusese o prostie din partea ei să uite vorbele lui și avusese noroc că scăpase cu blana întreagă.

A decis că e mai sigur să călătorească noaptea. S-a ascuns într-un alt copac, departe de teritoriul ursului grizzly, și s-a dat jos numai când soarele a coborât sub crestele munților. Era mai greu să găsească mâncare pe întuneric, iar foamea îi dădea ghes, dar se simțea mai în siguranță printre umbre, așa că și-a petrecut toate zilele ascunsă în copaci și a avut grijă să călătorească numai noaptea. Urcase foarte mult pe munte ; norii păreau mai aproape de pământ și uneori ploua zile în șir.

Într-un sfârșit, Lusa a ajuns în vârful muntelui și, după ce a trecut peste un morman de bolovani mari, a ajuns într-un loc întins, de unde nu se mai putea urca. S-a adăpostit într-o peșteră chiar sub pisc și a privit în jos la casele luminate ale fețelor-turtite. Parcă s-ar fi uitat la un cer plin de stele. Lumea era așa de mare... mult mai mare decât își imaginase ea. De ce oare Oka nu o avertizase ?

Îi era dor de blândețea Ashiei, de poveștile nostime ale Stellei, ba chiar și de posomoreala lui King. Îi era dor să se

hârjonească cu Yogi și să alerge prin Valea Urșilor după gustări. Se întreba dacă și ei se uitau în clipa aceea la Veghetorul Urșilor și dacă se gândeau vreodată la ea. Nu avea să afle, pentru că nu avea să-i mai vadă niciodată. Un fior de frig i-a străbătut tot corpul. Se uita la luna care străbătea cerul, mult deasupra ei, și se simțea tristă și pustiită.

A doua zi dimineață, a ieșit din peșteră și a pornit la drum, fără să mai aștepte lăsarea nopții. Nu putea fi veșnic tristă. Îi făcuse o promisiune Okăi și avea de gând să se țină de cuvânt. Nu se putea întoarce în Valea Urșilor, așa că trebuia să meargă mai departe. Începuse să coboare pe celălalt versant al muntelui, departe de teritoriul ursului grizzly, așa că nu avea de ce să stea toată ziua în peșteră și să aștepte căderea nopții. Lumina zilei avea să o ajute să vadă dacă mai sunt pe undeva zgârieturi pe scoarță... poate mai rătăceau și alți urși bruni pe acolo.

A trecut peste o grămadă de bolovani și s-a oprit, cu inima bubuindu-i. Mai jos vedea trei lacuri mici întinse unul lângă altul, exact cum spusese Oka. Probabil că mergea în direcția cea bună !

O nevăstuică a țâșnit pe potecă și, în entuziasmul ei, Lusa a dat să o fugărească. Se mișca prea repede ca s-o poată prinde, dar i-a făcut bine să alerge prin iarbă și să simtă vântul jucându-i-se prin blană ; încetul cu încetul, îi revenea buna dispoziție.

Când a ajuns la primul lac, Lusa era deja obosită și înfometată, dar suprafața lui netedă și scânteietoare lucea ca lumina stelelor care îi ghidau pașii noaptea. S-a aruncat în apă cu un chiuit de încântare. De-abia ăsta era un lac adevărat, nu cel pe care îl găsise în îngrăditura fețelor-turtite. S-a bălăcit în apă, lăsând-o să îi spele blana și să îi oblojească rănile. Niște peștișori argintii i-au țâșnit printre labe, iar Lusa a alergat jucăușă după ei, hămăind de bucurie.

Un animal cu picioare lungi o privea de pe mal. Avea blana peticită și cafenie, și pe cap îi creșteau niște coarne groase. După descrierile Stellei și ale lui King, semăna cu un elan. Era plăcut să vadă în sfârșit un animal care nu încerca s-o mănânce.

— Bună ! a strigat ea. Hai în apă, e minunat !

Elanul a înclinat capul, a privit-o de sus, apoi s-a întors și a plecat.

Lusa s-a afundat iar în apă. Când a ajuns într-un loc în care albia era mai adâncă, a încercat să dea din labe prin apă și a

descoperit că știe să înoate. Și-ar fi dorit să fie și Yogi acolo să vadă. Ar fi fost mai distractiv să se joace cu el decât singură. Dar mergea în direcția de care îi spusese Oka, ceea ce însemna că se apropie de Toklo. Iar când îl găsea, nu avea să mai fie singură. S-a întrebat dacă și lui îi place să înoate. Poate îl învăța ea.

Lusa a stat la lacuri vreme de cinci răsărituri de soare, bălăcindu-se în apă și înfruptându-se din fructele de pădure care creșteau aproape de mal. Se simțea ușurată că se putea opri o vreme din călătorie, deși știa că nu poate zăbovi mult timp. Dacă Toklo se dusese în altă parte după ce îl părăsise Oka, putea fi încă foarte departe.

Pe malul îndepărtat al celui de-al treilea lac, Lusa a ajuns la pădurea moartă despre care îi spusese Oka. Era locul cel mai înspăimântător pe care îl vedea, de la poteca animalelor de foc încoace. Copacii erau negri, găunoși, fără frunze sau fructe. Trecea printre ei, călcând numai pe crenguțe uscate și cenușă.

Cea mai ciudată era liniștea. Lusa nu auzea păsări și nici animale mici râcâind în pământ. Nu se auzea decât foșnetul pașilor ei și, din când în când, șuieratul vântului sau trosnetul unei crengi mai mari. S-a cutremurat și s-a întrebat ce se alesese de spiritele ursilor. Se gândea că ar putea fi încă acolo, refuzând să părăsească locul în care muriseră a doua oară. Dar nu erau prietenoase ; trunchiurile negre și fărâmicioase păreau să o privească dușmănos, așteptând ca Lusa să se rătăcească și să rămână acolo pentru totdeauna.

Nu îndrăznea să doarmă în pădurea moartă. Nu erau tufe în care să se adăpostească, iar crengile pocneau și trosneau tare când vântul scutura copacii uscați. Lusa a continuat să meargă toată noaptea și o bună parte din a doua zi. Pădurea moartă părea nemărginită. A ajuns, într-un sfârșit, la albia secată a râului. Oka fusese acolo. Dar Toklo avea oare să mai fie prin preajmă ?

Lusa a coborât în albie și a mers de-a lungul ei. O dureau labele și i se înnegriseră de la funingine, dar a mers mai departe chiar și după căderea nopții, hotărâtă să părăsească locul acela straniu.

La jumătatea zilei următoare, când de-abia își mai târa labele greoaie și amorțite, a observat niște frunze verzi care creșteau într-un copac. A ciulit urechile și a iuțit pasul, căutând și

mai multe semne de viață. Și din scoarța următorului copac ieșeau frunzulițe verzi, și din următorul, iar mai în față a observat un copac năpădit de cârcei. Avea sentimentul că, în jurul ei, pădurea se trezește la viață. Imediat ce a văzut tufe înverzite, a urcat pe mal să caute fructe. Dar în tufe nu păreau să fie fructe, de parcă le-ar fi mâncat deja cineva. S-a uitat pe copaci după zgârieturi care să indice teritoriul altui urs, dar nu a văzut niciuna.

Până la căderea nopții, Lusa ajunsese din nou într-o pădure vie, iar spiritele ursilor îi șopteau iar în bătaia vântului. A găsit o adâncitură între rădăcinile unui arbore și s-a prăbușit acolo, prea obosită să urce măcar în copac. Niște vârtejuri de pe scoarța copacului aduceau parcă un pic cu Stella.

— Noapte bună, Stella, a șoptit Lusa.

Spera că animalele nu o să se apropie așa de mult de pădurea moartă ; poate că astfel avea să fie în siguranță.

Cum stătea ghemuită între rădăcini, pe Lusa a cuprins-o din nou un sentiment sfâșietor de singurătate. Niciodată nu se gândise că o să îi ia așa de mult să îl găsească pe Toklo. Poate că nu avea să-l găsească niciodată. Și-a amintit de panorama infinită care o copleșise când ajunsese în vârful muntelui. Sălbăticia era prea mare. Cum de putuse să îi treacă prin minte că ar putea găsi vreodată puiul rătăcit ? Nu ; trebuia să învețe să supraviețuiască singură.

CAPITOLUL 30

Toklo

Un nas rece îl împungea pe Toklo în blană. Toklo a mârâit și a deschis ochii.

— Te-ai întors ! a strigat Ujurak.

Soarele picura lumină printre frunze și pe undele râului de lângă ei.

— Da, m-am întors, a spus Toklo. Dar promite-mi că de-acum înainte o să te străduiești să rămâi urs. Nu mai vreau să am de-a face cu fețe-turtite, somoni sau păsări.

Ujurak s-a săltat în picioare.

— O să mă străduiesc, a promis el.

„Sper“, și-a spus Toklo.

Au ieșit din pădure și au ajuns într-o altă pajiște, presărată cu flori frumoase, care se legănau în iarba foșnitoare. Muntele se înălța deasupra lor. Nu mai era prea multă zăpadă, nici chiar pe vârf. Când a ieșit dintre copaci, Toklo a simțit un miros de mucegai. S-a uitat în jur și a zărit un smoc de păr alb prins de un tufiș. S-a dus până la el să îl cerceteze mai îndeaproape. Mirosea a capră de munte, și îi lăsa gura apă când se gândea la carne proaspătă.

— Ujurak, a șuierat el. Pe aici !

Puiul a încetat să mai scormonească după viermi și l-a urmat, trecând cu greu peste stâncile împrăștiate, care căzuseră pe pajiște de pe munte. Toklo a adulmecat cu atenție, urmărind mirosul pe care îl simțise în smocul alb. Ducea șerpuitor pe după niște tufe, și acolo ursul a găsit niște frunze pe care probabil le

smulsese capra când păscuse. Urmele acestea l-au condus pe o potecă abruptă, până la poalele unui povârniș stâncos.

Toklo s-a oprit și s-a uitat în jur. Muntele se avânta ascuțit, proiectându-se pe cerul albastru și senin. Mult deasupra piscului, Toklo vedea plutind nori mici, albi și pufoși ca părul de capră. Și-a ațintit din nou privirea asupra muntelui, în căutarea unei mișcări.

— Uite ! i-a șoptit lui Ujurak.

O siluetă în alb și negru a apărut fulgerător printre stânci, nu cu mult deasupra lor. Era capra de munte... și nu îi observase. Păștea liniștită ierburile scurte care creșteau între bolovani.

Toklo a pornit încet pe poteca stâncoasă, iar ghearele îi alunecau pe pietrele care se clătinau. Era imposibil să își ascundă prezența. Capra de munte a ridicat capul. L-a privit drept în față cu ochii ei ca niște mărgele negre, mestecând gânditoare. Apoi, dintr-un singur salt, a țâșnit peste stânci, ca o frunză purtată de vânt. Toklo a mârâit plin de ciudă.

— Hai după ea ! a strigat Ujurak.

Au pornit după capră, hotărâți să nu o lase să scape. Era prima pradă vie pe care o vedeau de zile bune ; Toklo, cel puțin, se săturase până peste cap de rădăcini și fructe de pădure. Alerga după capră, fără să ia în seamă stâncile ascuțite care îi răneau labele. Ujurak nu mai era în urma lui. Oare unde o fi dispărut ? Ei, avea să-l caute după ce prindea capra.

Capra de munte a țâșnit peste un bolovan și a sărit peste o ieșitură îngustă de piatră. Toklo s-a dus după ea și a găsit-o stând pe marginea unui platou stâncos. Pajiștea era foarte jos, așa de departe, încât florile și iarba păreau să se topească într-o ceață verzuie. Nu băgase de seamă că ajunseseră așa de sus. Dacă aluneca, era cale lungă până jos ; gândul l-a făcut să se cutremure.

S-a oprit brusc, cam la trei lungimi ursești de capră. Capra îl privea atentă, chiar de la marginea platoului. „Doar nu e așa de nebună încât să sară“, și-a spus Toklo. Era atât de aproape de capră, încât simțea sângele zvâcnindu-i în grumaz. Ar fi fost așa de simplu să își înfigă dinții și să simtă cum se scurge viața din ea... Din carnea ei ar fi avut hrană pentru câteva zile.

Dar nu putea să riște. Capra era în elementul ei acolo sus, pe când el nu. Dacă încerca să se arunce asupra ei, putea foarte ușor să alunece și să cadă peste margine. Toklo a fulgerat capra

cu privirea. Era obosit, înfometat și descurajat, și tot ce putea face era să lase să scape singura pradă pe care o întâlnea de zile întregi.

De pe cer s-a auzit un țipăt ascuțit. Toklo a ridicat privirea și a văzut un vultur auriu coborând drept spre capră. Și-a afundat ghearele în spinarea ei și a tras-o de pe marginea platoului. Cu un behăit de groază, capra a căzut în gol, s-a lovit de câteva stânci mari și s-a izbit de niște bolovani, ajungând apoi pe pajiște.

Toklo a pornit repede spre capra căzută, sărind din bolovan în bolovan. Pe când se apropia, vulturul a coborât și a aterizat pe capră, înfigându-și ghearele în carnea ei. Cu un cârâit triumfător, și-a înfipt ciocul în pradă și a smuls o bucată de carne.

— Hei ! a strigat Toklo. E prada mea ! Pleacă de acolo !

A alergat spre capră și s-a ridicat pe labele din spate, urlând ca să sperie vulturul.

Vulturul s-a scuturat și deodată a împrăștiat un val de pene aurii pe pământ, la picioarele lui Toklo. Pe spate i-a apărut o blană neagră, în timp ce aripile i se micșorau, transformându-se în labe de urs. În clipa următoare, lângă el se afla Ujurak, gâfâind și plesnind de mândrie.

— Ai văzut ? a strigat el. Am ales eu în ce să mă transform ! Și a fost ceva util. Și am prins niște vânat !

— Hmm, a mârâit Toklo. Da, bine, bravo...

Ujurak s-a întors iar spre capră și a jupuit-o cu ghearele.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut asta ! s-a entuziasmat el. Te urmam pe tine și deodată mi-am zis „Stai așa ! Nu ar fi minunat dacă aș putea să mă transform în ceva care să ne ajute să prindem capra ?“. Și am reușit ! A fost extraordinar !

Toklo se uita la Ujurak circumspect.

— Tot mai mult îmi placi când ești urs.

Nu i se păruse o vânătoare normală, dar îi era prea foame ca să-i mai pese cum prinseseră capra. La urma urmei, era prima pradă pe care o vedea de zile întregi. S-a ghemuit lângă Ujurak și a început să mănânce.

Un vânt răcoros sufla prin pădurea deasă, făcând copacii să murmure și frunzele să danseze. Era târziu, aproape de apusul soarelui, iar în aer se simțea un iz de ploaie. Pe Toklo îl mânca pielea pe sub blană. Mergând înaintea lui Ujurak prin pădure, se apleca mereu să adulmece pământul, pe jumătate în căutarea

hranei, pe jumătate în căutarea unui adăpost. Aveau nevoie de un loc călduros și uscat în care să își petreacă noaptea dacă era furtună.

De undeva din apropiere venea un miros ciudat, ca de copaci arși și cenușă. Din fericire, poteca lor îi purta departe de miros ; nu voia să se apropie de el dacă nu era nevoie.

O siluetă mică a țâșnit de sub un tufiș, și amândoi ursii au tresărit. Toklo și-a dat seama că e un iepure. Ujurak a scos un țipăt, și Toklo s-a întors. Niște urechi lungi țâșneau din capul lui Ujurak, în timp ce puiul se micșora și picioarele din spate i se întindeau și deveneau mai subțiri, îndoindu-i-se sub trup.

— Nu, nu ! a strigat Toklo, dar era prea târziu. Ujurak se transformase în iepure și nu o făcuse dinadins, Toklo era sigur de asta.

— Stai acolo ! i-a poruncit, dar Ujurak-iepurele fugea deja în direcția în care o luase primul iepure.

Toklo a oftat și l-a privit cum dispare în umbre. Nu mai putea să vâneze și să mănânce iepuri, de teamă să nu fie puiul ăla cu fluturi în creier.

S-a auzit un mormăit de undeva din apropiere, iar lui Toklo i s-a zburlit blana pe spinare. Mai era un urs în pădure !

Toklo a luat-o la fugă. A dat năvală într-un luminiș și a văzut un iepure lipit de niște tufe. Cu fața la el, cu ghearele pregătite, era un pui de urs negru, slăbănog, cam de mărimea lui Toklo. Avea blana subțire și era așa de hămesit, că abia putea scoate un urlet slab. Era limpede că moare de foame și că e gata să mănânce orice, chiar și pe Ujurak-iepurele.

— Nu ! a urlat Toklo, grăbindu-se spre ei.

S-a repezit la ursoaica neagră, dărâmând-o și țintuind-o la pământ. Ursoaica însă se zbătea, mușca și zgâria cu mai multă ferocitate decât se așteptase el. Pentru o ursoaică așa de slabă, avea o forță uimitoare.

— Nu poți să mănânci iepurele ăla ! a urlat Toklo la ea.

— Ba pot ! a țipat ea. Eu l-am prins !

I-a dat lui Toklo o labă peste bot, lăsându-i o zgârietură usturătoare.

— Au !

I-a lipit labele de pământ și a ținut-o pe loc cu greutatea lui.

— Stai !

Toklo s-a uitat peste umăr și a văzut că iepurele redevenise pui de urs. Ujurak stătea pe picioarele din spate și încerca să intervină între cei doi pui care se luptau.

— Nu-i face rău, l-a implorat Ujurak. Uită-te la ea. E aproape moartă de foame. Nu e nicio amenințare pentru noi. Dă-i drumul, Toklo.

Ursoaica neagră a încetat să se mai zbată. Toklo s-a uitat mai bine la ea. Îl privea cu niște ochi uriași.

— Tu ești Toklo ? a întrebat ea.

— D-da, a bâiguit el.

Ursoaica neagră s-a eliberat din strânsoare și s-a ridicat în picioare.

— Eu sunt Lusa, a spus ea. Te căutam.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.